

DE HEILAND

7 PREKEN

door

JOHN KENNEDY

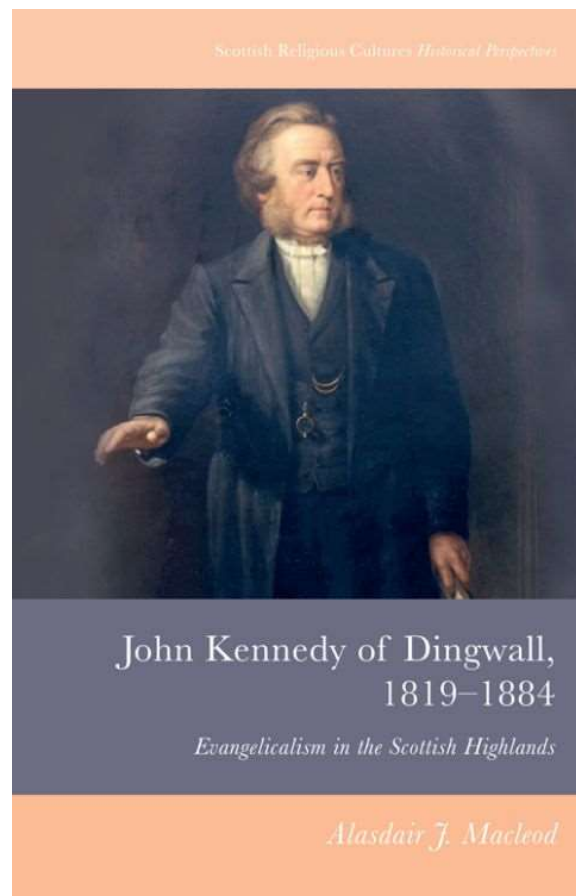
*De alleen wijze God, onze Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht,
beide nu en in alle eeuwigheid. Amen. Judas vers 25*

Vertaling A.P. MEEUSE

**Deze uitgave kwam tot stand met toestemming van Reformation Press
(www.reformationpress.co.uk)**

© 2005 Uitgeverij De Groot Goudriaan - Kampen

**Digitale uitgave:
STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2022**

Deze 7 preken worden in duidelijk leesbaar Nederlands weergegeven. De inhoud is zeer leerzaam. Kennedy beschrijft regelmatig zinnen met tegenstellingen en tevens met een overeenkomst van diep geestelijke inhoud.

De heilige Naam JHWH hebben we in deze digitale uitgave met de Hebreeuwse slotletter H aangevuld, waar Jehova stond. Het Hebreeuws wordt door Christus in het Grieks verklaard met de betekenis van de drie tijden: *Die is en Die was en Die zijn zal*, Openb. 16:5 en 1: 4 + 8. De eeuwige ZIJNDE.

In het boek van L.J. van Valen, *Gelijk de dauw van Hermon*, het tweede deel, staat een preek van Kennedy over *De evangelieroeping*.

"O alle gij dorstigen komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtelijk naar Mij en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen." (Jesaja 55:1, 2).

<https://theologienet.nl/bestanden/valen-wonderen-schotse-hooglanden-dl2.pdf>

Red. Gihonbron

Inhoud

Biografische schets van dr. John Kennedy

Eerste preek

Gij zult Zijn naam heten JEZUS

MATTHEUS 1:21

De naam Jezus

De reden waarom Zijn Naam Jezus is

Tweede preek

De schoonheid van de Messias

PSALM 45:3

De ontvangst en geboorte van de Messias

De groei van de Messias

De afzondering van de Messias tot Zijn openbare bediening

De gehoorzaamheid van de Messias aan Zijn Vader

Het lijden van de Messias

Het sterven van de Messias

Derde preek

Christus' liefde tot de Kerk

EFEZE 5:25-27

Christus' liefde tot de Kerk

Christus gaf Zichzelf voor de Kerk

De uitwerking van Christus' liefde

De rijpe vruchten van Christus' liefde

Vierde preek

De geslagen Herder en Zijn kudde

ZACHARIA 13:7

De Herder van de Heere der heirscharen en Zijn kudde

De beschrijving van Zijn Persoon

Hoe de Heere der heirscharen met Zijn Herder handelt

Wat de gevolgen zijn als de Herder geslagen is

Vijfde preek

Het is volbracht

JOHANNES 19:30

Een teken van opluchting

Een vooruitblik op de verzadigende rust

Een uitroep van triomf

Een blij geluid voor zondaren

Zesde preek

Verzoening en een eeuwige erfenis door de Middelaar

HEBREEËN 9:15

De Middelaar van het Nieuwe Testament

De verzoening

Het heerlijke gevolg van de grote verzoening

Zevende preek

De prediking van de gekruisigde Christus

1 KORINTHE 1:23

Wij prediken de gekruisigde Christus aan zondaren

Wij prediken een Christus Die gekruisigd is

Wij prediken vrede voor zondaren door het bloed van Christus' kruis

Wij moeten zondaren vertellen van de zaligmakende kracht van Christus' leven

Wij prediken Gods liefde tot zondaren

Wij verkondigen de heerlijkheid van Gods naam

Biografische schets van dr. John Kennedy

Geboorte en opvoeding

John Kennedy werd op 15 augustus 1819 in de pastorie van Killearnan, in Ross-shire, geboren. Hij was de vierde zoon van Ds. John Kennedy (1772-1841), wiens biografie is vastgelegd in *The Days of the Fathers in Ross-shire*. De jonge John Kennedy was bevoorrecht met bijzonder godzalige ouders. Hij hoorde het evangelie met zalving als vanuit de hemel verkondigen, en hij was omringd door mensen die in waarheid de Heere vreesden. Deze omstandigheden lieten stille indrukken na op de opgroeiende jongen. Hij bleef echter in geestelijke duisternis.

Onderwijs

Hij ontving zijn eerste onderwijs op het plaatselijke atheneum en ging naar de universiteit van Aberdeen toen hij een jaar of zeventien was. Hij behaalde verschillende academische onderscheidingen en verkreeg zonder veel moeite de titel Master of Arts.

In 1840 begon John Kennedy met zijn theologische opleiding aan de universiteit van Aberdeen. Dit was een gewichtige stap voor iemand die onbekeerd was. Hij schepte genoeg in lichte lectuur en een van zijn kameraden schreef dat de fictie van Walter Scott veel meer van zijn tijd in beslag nam dan de waarheden van de Institutie of Onderwijzing in de christelijke godsdienst van Johannes Calvijn. We mogen er zeker van zijn dat de vader veel voor zijn zoon heeft gebeden, maar pas toen de predikant van Killearnan stierf, werden deze gebeden verhoord.

Bekering en vroege geestelijke ervaringen

Het sterven van zijn vader in januari 1841 bracht de jonge John Kennedy ertoe om de zaligheid van zijn ziel te gaan zoeken. Hij ging naar Killearnan voor de begrafenis, overmand door verdriet. Zijn droefheid deed hem echter zijn ziel uitstorten voor God. Achteraf bracht hij drie bepaalde aspecten van deze geestelijke ervaring met elkaar in verband:

- a. Onbeschrijflijke geestelijke kwellingen met indrukken van de zonde tegen God, in het bijzonder het verwaarlozen van de vermaningen, het onderwijs en het voorbeeld van zijn vader, die hij nu voor altijd moest missen.
- b. Een strijd om ervoor bewaard te worden om in volkomen wanhoop aan Gods genade weg te zinken. Dit deed hij door zich aan te zetten tot gebed en tot overdenking van Schriftgedeeltes.
- c. Een indruk dat de weg der zaligheid door Jezus Christus was geopend in het evangelie, zelfs voor de grootste der zondaren.

Na de begrafenis van zijn vader bleek duidelijk dat John Kennedy vernieuwd was door Gods genade. Zijn biograaf verwoordt het als volgt: 'Zijn vroegere onverschilligheid voor goddelijke zaken had in zijn gedachten plaats gemaakt voor een diepe ernst, zijn zelfgenoegzaamheid voor zelfvernedering, de dingen van de tijd voor de dingen van de eeuwigheid - het oude was voorbij gegaan, alles was nieuw geworden'. Over de dood van zijn vader kon John Kennedy schrijven: 'Ik kan het verdragen om terug te denken aan dat verlies, want ik koester de hoop dat zijn dood het middel was waardoor wij aan elkaar verbonden zijn met banden die nooit verbroken zullen worden.'

John Kennedy groeide snel in de genade en kennis van God. In december 1841 keerde hij terug naar de theologische opleiding. Hoewel hij niet geneigd was veel te zeggen over de hartsvernieuwing die hij had ervaren, bleek duidelijk uit zijn veranderde leven, levenswandel en bekering dat hij een nieuw schepsel was in Christus Jezus. De Heere begon hem voor te bereiden op zijn toekomstige arbeid, en op die plaats in de kerk die hij later zou innemen als een van de bekwaamste, trouwste en meest gewaardeerde dienaren van Hem.

Toelating en bevestiging

De negentiende eeuw zag de opbloei van de evangelicale godsdienst in de Church of Scotland (Kerk van Schotland) die in de hele voorgaande eeuw braak had gelegen. Na een langdurige strijd tussen de evangelicale en 'gematigde' partijen, vond in mei 1843 de Disruption (scheuring) plaats. De evangelicale partij verliet de Church of Scotland en zodoende ontstond de Free Church (vrije kerk). De meerderheid van het volk in de Schotse Hooglanden was goed onderlegd in de Schriftuurlijke beginselen die ten grondslag lagen aan de Disruption en schaarde zich achter de Free Church. John Kennedy werd in 1843 door het presbyteriaanse kerkbestuur van de Free Church in Chanonry toegelaten om het evangelie te verkondigen.

De onlangs gevormde Free Church-gemeente in Dingwall had een predikant nodig en hun keus viel op ds. John Kennedy. Hij nam het beroep aan en werd in februari 1844 als predikant van 'die gemeente bevestigd.

Predikant te Dingwall

Om te beginnen was de gemeente klein en arm. Toch had deze gemeente iets dat van veel groter belang was dan getalsterkte of rijkdom: een aantal bijzonder godzalige mannen en vrouwen, geoefende christenen. Wat een voorrecht voor de jonge predikant toen hij zijn arbeid begon! Onder Gods zegen werd zijn arbeid overvloedig gezegend tot stichting van het volk des Heeren en hij werd voor velen gebruikt als een instrument tot hun bekering.

Dingwall was het directe arbeidsterrein van John Kennedy. Hij raakte echter al snel tot ver buiten zijn onmiddellijke omgeving bekend en hij werd een van de meest geliefde Schotse predikers. In 1873 verleende de universiteit van Aberdeen hem de titel van Doctor of Divinity (doctor in de godgeleerdheid) - een erkenning van zijn talrijke voortreffelijke diensten die hij Gods zaak heeft bewezen.

In 1880 ontwikkelden zich bij dr. Kennedy de eerste symptomen van diabetes. Helaas kon deze ziekte in de negentiende eeuw nog niet behandeld worden en geleidelijk ging zijn gezondheid in de daarop volgende jaren achteruit. Hij verloor echter niets van zijn kracht als prediker of als verdediger van de evangelische waarheden en ging zelfs door met preken toen hij naar Italië ging in een poging om iets van zijn tanende gezondheid te herwinnen.

Op de thuisreis werd hij in Edinburgh overvallen door ziekte. Hij kon niet verder reizen dan Bridge of Allan, vlak bij Stirling, en hij stierf daar op 28 april 1884. Over zijn sterven zei een van zijn medebroeders: 'Op het nieuws van de dood van dr. Kennedy, weenden de Hooglanden bitter. De laatste dag dat zijn gezicht op aarde te zien was, gaf het meest ontroerende getuigenis van de intense liefde en smart die hem volgden tot in het graf. Een stroom van rouwenden liep uren achtereen langzaam langs de dode - de jongeren waren nat van tranen, de ouderen werden met verschrikking vervuld als ze voor de laatste maal tot op de oordeelsdag een blik wierpen op het gezicht van zulk een geliefde.' Zo kwam er een einde aan de aardse gang van dr. John Kennedy.

Dr. Kennedy's persoonlijke kwaliteiten

Dr. Kennedy was een man van het gebed, die een besef had van het gewicht en de ernst van het omgaan met onsterfelijke zielen. Zijn dienstwerk werd hoog gewaardeerd door degenen die bijzondere geestelijke hulp en leiding nodig hadden in hun christelijke levensgang. Hij preekte Christus met volheid en kracht. Sommigen van zijn toehoorders waren zich bewust van de noodzaak van een zaligmakende verandering; velen waren onverschillig wat betreft hun geestelijke behoeften. Hij richtte zich tot de gewetens van de onbekeerden en preekte onbevreesd de leer van het vrije aanbod van genade en de soevereiniteit van God in het zaligen van zondaren.

Naast zijn werk als predikant, werd Dr. Kennedy ook bekend als een trouw verdediger van de leer van de Bijbel in een tijd waarin de Schrift werd aangevallen, niet alleen vanuit een ongelovige wereld, maar ook door vijanden van binnen de omheining van de zichtbare kerk. Helaas moeten we zeggen dat het verval in leer en leven voor een groot deel uit de Free Church voortkwam. Dr. Kennedy was een van de dienaren van Christus die in deze dagen van algemeen heersende ontrouw opgewekt werden om de geloofsleer te verdedigen.

Zijn biograaf schrijft: 'Er waren predikers in het noorden die net zo heilig waren van karakter; sommigen evenaarden hem in verstandelijke gaven, sommigen stelden de waarheid van God net zo vol en trouw voor als hij, en sommigen arbeidden net zo ijverig en voorspoedig; maar niemand van hen gaf blijk van een combinatie van deze geestelijke kwaliteiten als ds. Kennedy. Zo goed als het dienstwerk van een gewoon mens ooit zou kunnen, kwam zijn dienst tegemoet aan de verschillende persoonlijke standen en aan de verschillende fasen van de bevinding in de hoorders van het evangelie.'

[Bron: *Life of John Kennedy D.D.* door ds. Alexander Auld (Olig) en *Memoirs of Dr. and Mrs. Kennedy* door ds. John Noble - (Lairg) en ds. John Kennedy (Caticol) in *The Days of The Fathers in Ross-shire.*]

Eerste preek

Gij zult Zijn naam heten JEZUS

Gij zult Zijn Naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

MATTHEUS 1:21

De Messias was beloofd als het zaad van Abraham en als Davids Zoon en Heere. Het geslachtsregister van Jezus van Nazareth dat ons in dit hoofdstuk wordt gegeven, is het bewijs dat Hij het is Die komen zou. Als we deze namenlijst langslopen, zien we dat deze in drie stukken is verdeeld - één van Abraham tot David, een tweede van David tot aan de ballingschap en een derde van de ballingschap tot de geboorte in Bethlehem - tot de komst van Hem, Wiens naam is Jezus. Als we, helemaal aan het begin, naast Abraham stilhouden, kunnen we in het licht van de geïnspireerde geschiedenisbeschrijving Zijn afkomst terugvoeren op de vrouw wier Zaad de kop van de slang zou vermorzelen; en we kunnen ook in een helder licht vooruit zien naar David, de koning van Israël, wiens wijze zoon daarna in nog meerdere glorie verrijst, tijdens wiens regering het toppunt van Israëls grootheid en macht werd bereikt. Als we in dat licht staan en vooruit kijken, zien we dat de glans geleidelijk afneemt tot deze verdwijnt onder de donkere schaduw van de ballingschap. Als we daar opnieuwilstaan, valt er een moment een beetje licht op de geslachtslijn die we volgen; maar opnieuw treedt de duisternis in, die pas verdreven wordt wanneer we tenslotte komen bij de geboorte van Jezus Christus. Door het licht van Zijn heerlijkheid worden alle andere namen overschaduwd. Maar als ik het gevoel heb dat ik hen allen uit het oog verlies wanneer ik op het Kind in de kribbe zie, is dat omdat zij mij geholpen hebben in Hem het Vrouwenzaad te herkennen, de Zoon van Abraham, en de Zoon en Heere van David. Als we de geslachtslijn langslopen, is het aangenaam om te ontdekken dat er een en andermaal een heidense draad geweven is in het verbindingskoord tussen Jezus en Abraham. Voor ons heidenen is het een bemoediging dat we de namen van Rachab en van Rudi hier vinden - een voorbode in deze lang verleden tijden, van de gemeenschap van de verworpenen en het verkoren volk, in de genade van het eeuwigdurende verbond. Hoe klein ons deel echter lijkt aan Hem Die komen zou, toch vertelt het ons dat wij heidenen nooit helemaal vergeten zijn.

Als wij ons dit hoofdstuk voorstellen als een tuin, dan staan daarin niet weinig aanzienlijke bomen; maar of het nu ceders zijn of cipressen, appelbomen of doornheggen, ze vormen samen een laan die, als men die uitloopt, uitkomt bij de Plant van naam (Ezech. 34:29), Die de glans van de Roos van Saron verbindt met de zuivere schoonheid van de Lelie der dalen (Hoogl. 2:1) en de geur van beide, met al de vruchtbaarheid van de Boom des levens. O, dat u en ik bewaard mogen worden voor blindheid, trots, ongeloof en hardheid van hart wanneer we nu in de nabijheid komen van Hem, met het oog op Wiens geboorte het bevel werd gegeven: 'Gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.' Alleen de zalving van de Heilige (1 Joh. 2:20) kan ons bekwaam maken om Zijn lieflijkheid te aanschouwen; alleen als we nederig zijn, zullen we neerdalen in de vallei waar de zoete geur van de Lelie kan worden genoten, of zitten onder de schaduw van de grote Appelboom. Ik kan alleen op een oneerbiedige wijze spreken over de waarheid waarin Hij wordt voorgesteld, tenzij mijn geloof geestelijk leven bevat - en alleen met een vlezen hart kan ik Hem zoeken, of vertrouwen,

of liefhebben, of om Hem treuren. Laat ons, hiervan doordrongen, met een biddend hart de tekst benaderen.

Aan de Zoon, het geboren Kind, wordt een naam gegeven (Jes. 9:5). Het is het recht van Zijn Vader om Hem een naam te geven. Hij heeft Zijn recht uitgeoefend. V66r de geboorte wordt Zijn naam vastgesteld. 'Gij zult Zijn naam heten JEZUS.' En het is niet zonder goede reden dat Hij zo wordt genoemd. Zijn naam moet overeenstemmen met Zijn ambt. Zijn naam moet het voornemen verklaren van Hem, Die Hem gezonden heeft - het voornemen van de Vader - en wat Zijn werk, als de Gezondene, zal zijn, tot ten laatste het welbehagen van Hem Die Hem gezonden heeft door Zijn hand volkomen gelukkig voortgegaan zal zijn.

Laten we nu stilstaan bij:

- I. De naam Jezus;
- II. De reden waarom Zijn naam Jezus is.

I. De naam Jezus

'Gij zult Zijn naam heten JEZUS.' Er ligt zaligheid in deze naam, en Jehova is erin. Een mensenkind wordt met de zaligheid verbonden door een naam die door God gegeven is! Jehova wordt met een mensenkind verbonden! En wel zo verbonden, dat alles wat er in Jehova is, en al de zwakheden van een kind dat uit een vrouw geboren is, samen komen in één en dezelfde persoon.

1. Er ligt zaligheid in deze naam

Dit lag al in de eerste naam van hem, die de kinderen Israëls door de Jordaan in het beloofde land leidde. Hij heette Hoséa [Hebreeuws: zaligheid] (Deut. 32:44). Hij werd zo genoemd voordat hij als verlosser voor Israël optrad. Maar met het oog op dat werk noemde Mozes 'Hoséa, den zoon van Nun, Jozua' (Num. 13:16). De zaligheid van Israël moet verbonden zijn met Jehova, de God van Israël. Van Hem alleen kwam ze, en Hem komt alle eer daarvoor toe. Maar niet alleen op deze wijze is Jehova met de zaligheid verbonden in de naam Jezus. Het is waar, Hij is de Christus Gods en als zodanig is God Zijn Hoofd. Daarom moeten wij door Hem tot God komen, willen we de Springader des levenden waters bereiken; en door Hem, als de Messias, moeten we onze lofzangen opzenden tot Hem Die Hem gezonden heeft, om Wie en door Wie alle dingen zijn. Maar ik bezit Jehova in de persoon van Hem, Wiens ambtsdoel de zaligheid is. Als ik Hem door het geloof 'mijn Zaligmaker' noem, mag ik tegelijkertijd tegen Hem zeggen: 'mijn God'; en ik mag het beide zeggen als ik op Hem zie zoals Hij is, een zwak kindje in de kribbe - zelfs al kan ik het niet laten om Hem, als ik Hem daar zie liggen, 'mijn Broeder' te noemen. Dit is wat deze naam over Hem vertelt.

We worden nu bepaald bij het Woord dat bij God was en dat God was (Joh. 1:1), dat vlees geworden is en de naam Jezus heeft gekregen. Wat wil God u tonen in deze naam? Ik antwoord: ten eerste, een voorstelling van Zijn heerlijkheid; en ten tweede, een openbaring van Zijn liefde. Jezus vertegenwoordigt voor ons de naam en de liefde van God! Het is alsof God zegt: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, de glans van Mijn heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld van Mijn zelfstandigheid, en hier is Hij in de menselijke natuur om Mijn heerlijkheid op de aarde te openbaren. Zijn naam is Jezus. Overeenkomstig die naam zal Hij Mij op de aarde verheerlijken.' O, is het zover gekomen? Heeft de glans van des Vaders heerlijkheid de menselijke natuur aangenomen? Is Hij er op zulk een wijze

dat mijn natuur het voorhangsel mag zijn waarin Hij de goddelijke heerlijkheid zal doen verschijnen? Zal Hij het licht van deze heerlijkheid openbaar maken in het zaligen van zondaren?

Het antwoord is: 'Gij zult Zijn naam heten JEZUS.' Dit is de naam van de Onthuller. Het gezicht waarvan de heerlijkheid van Jehova zal schijnen, is overeenkomstig die naam. De wijze waarop Gods naam geopenbaard zal worden, zal overeenkomstig die naam zijn. Zijn gedachten over de zonde moeten kenbaar gemaakt worden, alsook Zijn liefde voor de zondaar, en de heerlijkheid van Zijn wijsheid wordt geopenbaard in de ordening die verzekert dat beide samen zullen verschijnen. De goddelijke heerlijkheid die van Jezus' aangezicht afstraalt, is heilig licht, en nochtans is het het licht des levens (Joh. 8:12).

Het is alsof Hij Die Hem gezonden heeft, zegt: 'Wanneer Mijn Gezalfde in het vlees geopenbaard wordt - wanneer Hij, Mijn geliefde Zoon, als een arm, zwak kindje in een kribbe ligt, in een stal, voorafgaand aan een ervaring die Hem een Man van smarten zal maken (Jes. 53:3), en wanneer Hij een leven binnentreedt dat zal eindigen met de kruisdood - dan zult u Zijn naam heten Jezus, opdat de mensen zullen zien hoe heilig, hoe rechtvaardig en waarachtig Ik ben, wanneer Ik alleen op deze wijze het voornemen van Mijn liefde in vervulling breng. Hoewel deze naam vertelt hoe vastbesloten Ik ben om mensen zalig te maken en hoe Ik al Mijn krachten wijd aan Mijn voornemen om mensen zalig te maken, laat de mens er kennis van nemen hoe Mijn Zoon in de persoon van Jezus als een zwak en arm kindje het leven binnentreedt, Wiens bediening zal eindigen met een dood van schande en verachting, opdat ze zullen weten dat Mijn naam heilig is en dat Ik Mijn eer aan geen ander zal geven' (Jes. 42:8).

2 De naam Jezus toont Gods liefde voor Zijn volk

'Gij zult Zijn naam heten JEZUS, opdat Hij, overeenkomstig die naam, de liefde zal openbaren waarmee Ik Mijn volk liefheb. Hier is Mijn Zoon, als een zwak kindje in Bethlehem. De naam die Ik Hem geef is Jezus. Hij is Mijn zaligheid. Hij is de Zaligmaker, , Die Ik heb aangewezen om al Mijn liefdesbevelen te vervullen. Hij en Ik zijn één. Alle liefde die Hij openbaart als de Man van smarten is Mijn liefde. Laat deze naam achterwaarts schijnen op heel het verleden, tot hij de deuren van een voorbijgegangene eeuwigheid verlicht en met zijn licht doordringt in de raad Gods waarin Ik Hem van eeuwigheid heb aangesteld. Laat hem schijnen over Mijn begenadigden die v66r Christus geleefd hebben vanaf het begin van de wereld, om te tonen hoe Ik in vroeger dagen met Mijn volk handelde. Laat hem voorwaarts schijnen over de drieëndertig jaren die tussen de geboorte in Bethlehem en het sterven op Golgotha liggen. En laat hem als de tijd rijp is in volle glans en luister stralen in het heerlijk evangelie, zodat zelfs ook de heidenen verlicht worden. Zie onder de glans van deze naam op al Mijn wegen die Ik ga met Mijn verkoren volk, tot op de dag der opstanding het werk van hun zaligheid voltooid zal zijn - en zie en weet dat Ik liefde ben.'

'Gij zult Zijn naam heten Jezus omdat Hij nu geboren is uit een vrouw. Ik heb een lichaam voor Hem bereid. Ik heb de menselijke natuur (en allen die deze natuur deelachtig zijn) niet uiteindelijk uit Mijn gunst verstoten. Ziehier, de menselijke natuur in Mijn Zoon! In die natuur openbaar Ik Mij. De naam van Mijn Zoon, Die deze natuur heeft aangenomen, is Jezus. Want in dat lichaam zal Ik, als het verbroken is, Mijn zaligheid openbaren.' Houd uw ogen op Hem gericht! Hij is de deur. In Hem zal Jehovah, als de God aller genade, verschijnen. In Hem zal de Geest der genade geopenbaard worden om op aarde al de genadige voornemens van God te vervullen. O, welk een wonderlijke schitteringen van goddelijke heerlijkheid beschijnen de 'rivier van het water

des levens, klaar als kristal' (Openb. 22:1), die in Hem geopenbaard wordt in de persoon van Jezus, Die doden het leven schenkt! Gij zult Zijn naam heten Jezus en door die naam kennis krijgen van de naam en genade Gods.

'Gij zult Zijn naam heten Jezus, want also zullen alle zondaren Hem vinden, die door Hem als de weg tot Mij komen.' Het is waar, Hij is Jehova de Zoon, maar Hij is ook Jehova. Hij is de Zoon des mensen, Die gekomen is om te weken en zalig te maken dat verloren was (Luk. 19:10).

II. De reden waarom Zijn naam Jezus is

'Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.' Dat is de reden die gegeven wordt voor het feit dat Zijn naam Jezus is. Dit verklaart alles wat deze naam in zich heeft. Als Hij Zijn volk zalig maakt van hun zonden, dan is Hij Jehovah. Zijn grote werk is het werk van , en als Hij dat werk uitvoert, is Hij en moet Hij zonder twijfel Jehovah zijn.

De twee vragen die we nu willen overdenken, zijn:

1. Wie behoren tot het volk van Hem, Wiens naam Jezus is?
2. Wat gaat Jezus voor hen doen?

1. Wie behoren tot Zijn volk?

Ik antwoord: niet allen op wie Hij krachtens de schepping aanspraak kan maken. Niet allen over wie Hij Heere is; want zo zeker als uit één soort van schepselen sommigen voor eeuwig voor de troon zullen staan terwijl anderen in eeuwig wee zullen verkeren, zo zullen sommigen van ons menselijk geslacht voor eeuwig met Hem in het huis des Vaders zijn, terwijl anderen voor eeuwig gestraft zullen worden in de buitenste duisternis (Matth. 22:13).

Zo zeker als hier een duidelijk omljnd voornemen wordt geopenbaard, zo gaat het hier ook over een duidelijk omljnd volk waarop dat voornemen ten volle zal worden uitgevoerd. Het redden van de zonde is het voornemen waartoe de Zoon van God Jezus werd genoemd. Dit was de reden waarom Hij werd geopenbaard in het vlees. Dat had niet kunnen gebeuren voor het aangezicht van Hem die Hem gezonden heeft (noch voor het aangezicht van Hem die kwam), behalve omwille van een volk dat zalig gemaakt zou worden. Het was niet zomaar een abstractie waar Gods liefde naar uitging. De voorwerpen van die liefde waren zondige mensen. Op hen kon Zijn liefde niet gevestigd zijn als Hij niet het voornemen had om hen zalig te maken. Dat is zonder twijfel de opdracht, het vaste voornemen van Zijn liefde. En als uiteindelijk de zaligheid vervuld zal zijn, zal het volkomen duidelijk worden wie die geliefden waren, die Hij Zich had voorgenomen te zullen redden.

Daarom is het Zijn volk, dat Jezus zalig kwam maken. Hij kwam om zalig te maken degenen die zalig zullen worden. Zij waren de Zijnen, en niemand anders. Zij waren de Zijnen, omdat de Vader ze aan Hem gaf. 'Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelfde gegeven,' zegt Hij tot Zijn Vader (Joh. 17:6). Hij riep Hem niet om Zijn Herder te zijn, zonder Hem een kudde toe te wijzen. Hij gaf de Herder een kudde, net zo zeker als dat Hij de kudde een Herder gaf - en de arbeid van Jezus was om allen die de Vader Hem gegeven had, zalig te maken van hun zonden.

Zo zeker als de Vader hen aan Hem gaf toen Hij met Hem een verbond sloot, zo zeker beloofde Hij ook dat Hij ze tot Hem zou brengen als loon op Zijn verlossingswerk, opdat zij zalig zouden worden door de kracht van Zijn leven. Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen,' zegt Hij (Joh. 6:37) in afwachting van het loon dat Hem beloofd is door

Hem die Hem gezonden heeft. Hij spreekt alsof Hij de rentmeester van de Vader is met betrekking tot Zijn volk. Want wanneer Hij belooft dat Hij niemand die tot Hem komt zal uitwerpen, fundeert Hij de zekerheid hiervan niet op Zijn eigen liefde tot degenen die komen, maar op Zijn trouw aan de Vader. 'Want Ik ben uit de hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft' (Joh. 6:38). Hij verwijst naar de wil van de Vader als de beslissende wil, zowel in verband met de belofte van het verbond als met de belofte van het evangelie. Verwijzend naar de verbondsbelofte, zegt Hij: 'En dit is de wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage' (Joh. 6:39). En verwijzend naar de evangeliebelofte, zegt Hij: 'En dit is de wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage' (Joh. 6:40). Zijn volk bestaat dus uit degenen die de Vader Hem in een verbond gegeven heeft en die Hij tot Hem trekt door het geloof des evangelies.

Dit volk is, tot op de dag van Zijn heirkraft, van nature niet anders dan alle anderen. Er komt pas verschil tussen hen wanneer Gods genade dit tot stand brengt. Dan dragen zij een merkteken dat hen van alle andere mensen onderscheidt - zij zijn een gewillig volk (Psalm 110:3). Zij geven zich als zondaren over in de handen van Hem, Wiens naam is Jezus, opdat Hij hen zalig zal maken van hun zonden. Zij geven zich ook als schepselen over in Zijn handen, met alles wat ze zijn en hebben, opdat Hij ze zal voorbereiden voor Zijn dienst en zal gebruiken in Zijn dienst. Dit doen zij onvoorwaardelijk. Ze zijn vrijwillige offeranden voor de Heere.

Draagt u dit merkteken? Als dit zo is, behoort u bij het volk van Jezus, dat verlost zal worden met een eeuwige verlossing (Jes. 45:17). Maar als u geen ander merkteken draagt dan een teken dat u als zondaar bestempelt - ja, al draagt u een merkteken dat u openbaart als de grootste der zondaren zó mag u komen tot Hem, Wiens werk het is om van zonden te verlossen. Zolang Zijn naam Jezus is, zolang het Zijn ambt is om van zonden te verlossen, en zolang u als een zondaar genodigd wordt, mag u komen, rekenend op een hartelijke ontvangst en uitziende naar een zaligheid die voor eeuwig is.

Is er iemand onder u die vindt dat de hier aan u voorgestelde zienswijze op Jezus' volk als een uitverkoren volk, beter buiten ons gezichtsveld gehouden kan worden? Waarom vindt u dat? Vindt u dat omdat u gelooft dat zielen hier snel door ontmoedigd zullen worden? Maar waarom zou het één oprechte zoeker die Jezus in waarheid zoekt, ontmoedigen? Het feit dat een leer ontmoedigend is, bewijst niet dat deze niet waar is. Alle waarheid is ontmoedigend voor valse hoop. En zo is het ook met deze leer, enkel en alleen omdat ze waar is. Het geldt voor iedereen - en moet voor iedereen gelden - die geen leerstuk kan verdragen dat ervan uit gaat dat God soeverein is en aandringt op de noodzaak van de wedergeboorte. Maar wat is er voor een in waarheid bekommerde zondaar nu meer bemoedigend dan om in Hem - Wiens naam is Jezus, die de Jehovah is, de Zoon des mensen, - een zaligheid aangeboden te krijgen die de volkomen onwankelbaarheid van het verbond in zich heeft en de volkomen vrijheid van het evangelie? Wat is er meer bemoedigend dan om te horen verkondigen dat genade vrij is, omdat ze soeverein is, en in het welbehagen van God de enige grond vindt voor haar toepassing; en dat dit zelfs de enige reden is waarom ze binnen zijn bereik is? Wat is meer bemoedigend dan om te horen dat het gezag van de soevereine Heere van allen (tot wier volkomen beschikking Hij is) de verkondiging van het evangelie waarmerkt? - het evangelie dat aan hem gericht is, omdat het gericht is aan allen - dat hem nodigt om,

zoals hij is, tot Hem te komen, Wiens naam is Jezus, Die macht heeft om hem te dopen met de Heilige Geest, om hem zalig te maken van al zijn zonden.

Laat niemand van u vergeten dat u, wanneer het over de verkondiging van het evangelie gaat, niets te maken hebt met het verborgen voornemen van God, behalve in zoverre dit de verzekering geeft van de zekerheid en genade van de zaligheid die u in het evangelie geopenbaard wordt. Besef toch dat u onder Gods bestuur staat. Beschouw uzelf als een redelijk wezen dat verplicht is om te doen wat Hij eist. Vestig uw oog op God, zoals Hij geopenbaard is in het kruis van Jezus. Sla acht op de stem van God, Die u nu roept, zoals u bent, tot Zijn Christus. Neem daarmee genoeg als de volmacht voor uw geloof. En als u komt, omdat u geroepen bent, geef uw leven dan helemaal over in de handen van Hem, Die in uw natuur Jehovah is, de Zaligmaker van alle zonden.

2 Wat gaat Jezus voor Zijn volk doen?

Ik antwoord: Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden. Het woord 'zonden' verwijst hier onmiddellijk naar hun overtredingen van Gods wet. Deze moeten we in verband zien met hun gevolgen en met hun oorsprong, met de vrucht die zij voortbrengen en met de wortel waar zij uit voortkomen. De zaligheid van Jezus strekt zich tot dit alles uit. Zijn zaligheid is geschikt voor de schuld, ellende en verdorvenheid. Hij verlost van alles waaraan de zonde blootstelt, en van alles waardoor de zonde in de overtreding wordt veroorzaakt.

Hij maakt hen zalig van de schuld, van de vruchten en van de wortel van hun zonden.

(a) Hij maakt hen zalig van de schuld van hun zonden

Door elke zonde verdienen zij de dood. Dit moet zo zijn geweest omdat zij de wet overtraden. Dit is het gevolg, vriend, van elke zonde die u begaat zolang u zonder Christus bent. Dit is de kracht van de zonden die u dagelijks begaat met een vaardigheid die u door de jaren heen verkregen hebt. U denkt er slechts weinig over na dat u deze verschrikkelijke, zelfvernietigende macht tentoonspreidt in zonden waar u zelfs niet eens bij na hoeft te denken of u bewust voor hoeft in te spannen. U bent een zelfmoordenaar op het moment dat u het diepste slaapt, in tijden van uw grootste vreugde. Wees ontspannen of bezorgd, wees bedroefd of vrolijk, 's nachts of overdag, in uw binnenkamer en op de markt, in de winkel, op uw kantoor of in de kerk: u openbaart een macht die zeer zeker uw eigen verderf uitwerkt. Uw levenswerk, zondaar buiten Christus, is dit: 'Naar uw hardigheid en onbekeerlijk hart vergadert gij uzelfen toorn als een schat in de dag des toorn en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods' (Rom. 2:5). Zo waren ook al die mensen bezig, die Jezus de Zijnen noemt, en die de Zijnen zijn opdat Hij hen zalig zou maken.

Alleen zoals Hij verschijnt in Bethlehem kan Hij te pas komen aan dergelijke gevallen. Hij komt in hun natuur. Hij komt in hun kamer. Hij is hun Borg en Losser. Hij staat voor Zijn grote werk waarin Hij door het verdragen van de vloek de zonde die daaraan bloot stelde teniet moet doen, en door Zijn gehoorzaamheid een rechtsgrond zal verwerven voor het eeuwige leven. Hij moet de prijs van hun vrijlating met Zijn eigen bloed betalen. Hij heeft Zijn volk gekocht. Niet hun verlossing - maar henzelf; opdat Hij het recht zou hebben om de verlossing door Zijn Geest op hen toe te passen. Hij heeft hen duur gekocht, opdat Hij de macht zou hebben om hen te verlossen.

Hij openbaart Zijn macht om te verlossen in het zenden van de Heilige Geest, om hen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel te overtuigen (Joh. 16:8). Wanneer Hij hen inwendig tot Zijn gemeenschap roept, worden zij één met Hem. Hij rekent hun Zijn eigen

gerechtigheid toe en pleit er op die grond voor dat zij vrijelijk, volledig en voorgoed door God gerechtvaardigd worden. Nu Zijn eis jegens hen is ingewilligd, worden zij verlost van alles wat hen aan de dood blootstelde. God heeft hun schuld voorgoed weggedaan. Hij heeft haar tenietgedaan - Hij heeft I haar vergeten - de schuld zal in het gericht niet tegen hen opstaan. De gerechtigheid waarmee dit verdiend is en de genade die dit verleend heeft, eisen beide dat God hun recht geeft op het eeuwige leven. Hun zonden worden weggenomen, en in de gerechtigheid van Jehovah Jezus worden zij onder Gods bescherming afgezonderd voor de erfenis van het eeuwige leven.

Vrienden, Jezus heeft deze zaligmakende kracht. Hij heeft die nu. Hij draagt de naam die Zijn Vader Hem gaf enkel en alleen omdat het Zijn ambt is (zoals het ongetwijfeld Zijn vreugde is) om deze macht uit te oefenen. Denk niet dat de Vader en de Heilige Geest niet instemmen met de blijdschap waarmee Jezus u zal verlossen als u zo tot Hem komt. Hij kan Zichzelf niet verloochenen - Hij kan Zijn naam niet ontkennen - Hij kan Zijn ambt niet terzijde schuiven - Hij kan (want Hij wil) Zijn liefde niet inhouden - Hij zal Degene Die Hem gezonden heeft niet ontrouw zijn. Daarom zal Hij u geenszins uitwerpen als u tot Hem komt om verlost te worden door Zijn bloed, ja om vergeving van zonden te ontvangen.

(b) Hij maakt hen zalig van al de vruchten van hun zonde

In één oogopslag zien we dat dit onlosmakelijk besloten ligt in het wegdoen van de schuld. Maar ondanks dat al het strafbare aan de gevolgen van de zonde wordt weggedaan in het uitwissen van de schuld, blijven er toch nog gevolgen van de zonde in hen over. Zo worden ze lastig gevallen door de aanwezigheid en de macht ervan in het hart, de pijn en rusteloosheid van het lichaam, de actieve tegenstand en de vijandige vervolging die uit de zonde in de wereld voortkomt, de moeite en het verdriet vanwege de verzoeken van de boze. Dit alles heeft op de een of andere manier te maken met de zonde. Deze gevolgen blijven bij het volk welks zonden vergeven zijn, niet als onderdeel van hun straf; maar als een tuchtmiddel. Maar wanneer de tijd van tucht voorbij is, wat ten dele tijdens het leven reeds zo is, zal Zijn volk volkomen door Jezus zalig gemaakt worden van al deze gevolgen van de zonde - van alle pijn vanwege het lichaam des doods van binnen en het stoffelijk lichaam van buiten; van alle kwellingen van de wereld; van alle hindernissen van de boze; van al de onrust door onverzadigde begeerten; van al de vermoeidheid omdat ze buiten het voorhangsel zijn; van al de donkerheid die de weg door de woestijn verduistert; van alles wat hun ingaan in de rust van het huis dat hen boven wacht zou kunnen verhinderen.

(c) Hij maakt hen zalig van de wortels van al hun zonden

Deze wortels bevinden zich in het oude hart, waarvan gezegd wordt: Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het' Oer. 17:9). Het is het werk van Jezus om zalig te maken van al deze dingen, door dat hart weg te nemen. Maar denk niet dat Hij dat plotseling en ineens doet. Verwacht niet van Hem dat Hij het wegneemt zoals Hij de rib wegnam uit de zijde van Adam. Hij brengt u niet in slaap, om Zijn macht uit te oefenen zonder enige inspanning en bewustheid van uw zijde. Verwacht niet van Hem dat Hij u van de zonde die in u is bevrijdt door een beslissende handeling in het begin, die uw persoon en uw schuld van elkaar zou losmaken. Als Hij verlost van de verdorvenheid van de zonde, zal Hij zorgen dat u weet wat er gedood moet worden. U moet met Hem zijn wanneer Hij, door Zijn Woord en Geest, in uw hart de wortels der bitterheid die vernietigd moeten worden, ontdekt. Bij iedere nieuwe ontdekking zal er een nieuw gevoel

zijn van hulpeloosheid, een nieuwe toepassing van het verzoenende bloed, een nieuwe roep om heiligende genade, een nieuwe hunkering met een nieuwe hoop, een nieuwe strijd voor een nieuwe overwinning door de kracht van Jezus.

Hoe vaak kan de arme ziel in dit hele proces wel niet vrezen en de moed verliezen! Hoe vaak kan hij wel niet bang zijn dat het goede werk niet is begonnen, en dat Jezus' belofte om zalig te maken niet voor hem is! Maar Jezus is getrouw en Hij is genadig. Hij behoudt het leven dat Hij verworven heeft en bewaart de nooddrufte die wacht op Zijn hulp tegen de macht van de zonde. Al kan de heerlijkheid van Zijn macht intussen nog zo verborgen zijn, en al kan men nog zo vaak denken dat men vergeten is en dat men losgelaten is om ten onder te gaan in zijn verdorvenheid, toch zal er een tijd van hulp komen, waarin de zonde die hem geheel en al verontreinigde volkomen teniet gedaan zal worden. De oude mens krijgt de gelegenheid om met al zijn ledematen tot zijn laatste snik in hem werkzaam te zijn, opdat het wonder van zijn ondergang het einde zal zijn van het geloofsleven dat tot stand was gebracht door een scheppingswonder. O, arme ziel, als u gewillig bent om verlost te worden van alle zonde en op Jezus ziet als uw enige redding, wees dan toch niet bevreesd dat u onverlost zult blijven. Wees niet bang dat er iets zal overblijven van uw schuld, ellende en verdorvenheid, dat uw toegang tot de hemel kan verhinderen of een schaduw kan werpen op de naam van Jezus. Zonder volmaakte heiligheid zou Zijn volk buiten het huis des Vaders gesloten worden en zou de naam van Jezus onteerd worden. Maar dit kan niet. Hij zal in Zijn heiligen verheerlijkt worden. Zijn trouw aan Hem die Hem gezonden heeft, vereist dat Zijn volk zonder vlek of rimpel, of iets dergelijks, is (Ef. 5:27), want de Vader bepaalde dat zij heilig zouden zijn en zond Zijn Zoon om hen heilig te maken. Zijn heiligheid vereist dit. Als Jehovah de Zaligmaker en I !eiland is, moet het volk dat zalig gemaakt is, heilig zijn, omdat lij heilig is (1 Petr. 1:16). Zijn liefde waarborgt dit. Zal Hij er niet voor zorgen dat Zijn geliefden volkomen genezen en gereinigd worden?

Praktische toepassing

Nu vraag ik een ieder van u: 'Wie is Jezus voor u? Is Hij uw Heiland? Kunt u zeggen dat Hij de uwe is? Als dat niet zo is: is Hij het voorwerp van uw begeerte? Neemt u genoeg met Hem als de Enige die u zalig kan maken van uw zonden? Voelt u zich diep bedroefd vanwege de macht die eropuit is om u weg te houden van Hem? Schreeuwt u tot God om een oog om Zijn schoonheid te aanschouwen, om een oor om Zijn stem te horen, om een hart om Hemzelf en Zijn grote zaligheid aan te nemen?' Wat is uw antwoord op vragen als deze?

1. Ik vrees dat voor sommigen van u Jezus zelfs nog niet eens een naam is die Degene Die hem draagt, beschrijft - zelfs nog geen woord aan de betekenis waarvan u waarde hecht. Het is slechts een klank die u onbewogen over u heen laat komen. O vrienden, als u wist hoe onmisbaar Hij is voor u, zou Hij u niet zo onverschillig laten. Als u iets kende van Zijn heerlijkheid en van Zijn genade, zou u Hem niet zo kunnen verachten. Als u voor ogen hield hoe Zijn Vader Zich in Hem verheugt wanneer Hij over Hem tot u spreekt, zou u het niet durven om Zijn Zoon te beledigen voor Zijn heerlijk aangezicht. Wanneer ik u vandaag vraag: 'Gaaf u Jezus en Zijn zaligheid zoeken?', is uw antwoord: 'Nee, nooit.' Dat is uw huidige voornemen - in ieder geval heeft u geen ander. U maakt geen aanstalten om te besluiten dat u Hem gaat zoeken - en onder de macht die u beheerst, is dat niets anders dan dat u zichzelf laat meedrijven met de stroom die u wegvoert van Jezus naar de eeuwige dood.

2. Er zijn anderen die geen 'nee' zeggen wanneer ze opgeroepen worden om Jezus te zoeken. Zij geloven dat ze niet zalig kunnen worden dan door Hem. Zij weten dat ze, als ze niet gered worden, voor eeuwig ellendig zullen zijn. Zij deinzen ervoor terug om voor eeuwig van Christus gescheiden te zijn. Maar zij zijn net zo onwillig om de deur van hun hart te openen om Hem binnen te laten. Terwijl Hij aan de deur van hun hart staat, zouden ze graag willen dat Hij buiten bleef staan tot de morgen kwam. Maar Jezus zal niet stilzitten voor Hij de troon van uw hart heeft bereikt. Er is geen andere zetel voor een Koning dan een troon. Hij staat buiten gereed om binnen te komen wanneer de deur wordt opengedaan, maar Hij is ook altijd klaar om weg te gaan wanneer de bestemde tijd (die Hem alleen bekend is) gekomen zal zijn. Het is een vreemd 'morgen' van u, vriend. Het lijkt het 'morgen' te zijn van al de dagen die u ooit hebt meegemaakt. Heel vaak is 'vandaag' voorbijgegaan, maar dit 'morgen' van u lijkt net zo ver bij u vandaan als altijd. Jezus roept heden; de slaap des doods kan morgen al aangevangen zijn. O, lig toch niet in bed met de luiaard die roept: 'Een weinig slapen, een weinig sluimeren, een weinig handvouwen, al nederliggende' (Spr. 6:10). U zou graag zó diep slapen dat geen enkele zorg u zou verontrusten. Maar er zijn tijden waarop uw v. geweten u dit niet toestaat. Dan verzwakt uw geroep. 'Een weinig sluimeren' is dan uw hunkering. U zou zichzelf in geen geval toestaan om erg bekommerd te zijn, of om u te laten overmeesteren door angst. Maar het geweten drukt op u, en u voelt zich verre van gerust. 'Een weinig handvouwen, al nederliggende' is uw laatste hunkering, en u denkt dat u zelfs hierom maar beter weinig kunt vragen. U houdt vandaag uw handen ervan af om te werken om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven - om Jezus te zoeken - maar u denkt dat een andere keer te doen, als het u beter uitkomt. Hoevelen handelen zo! Wat een kroost van dwaze 'morgenmensen' heeft Felix nagelaten! Maak een einde aan dit uitstellen! Vrienden, slechts heden is het uw tijd. Nu is het de welangename tijd (2 Kor. 6:2). Verlies die, en u verliest Jezus verlies Jezus, en u verliest uw ziel.

3. Er zijn sommigen onder u die, wanneer zij aangespoord worden om Jezus te zoeken, niet aarzelen om te zeggen dat zij Hem gevonden hebben. Er is een 'gisteren' waar u op terugziet, de tijd waarin u zaligheid en vrede vond. Maar hoe is het vandaag? Hoe zijn uw huidige gevoelens jegens Christus? Er is thans geen spoor van gebrokenheid van hart. U werd op de een of andere wijze verlost van uw rusteloosheid, en dat is alles wat u wenste te hebben. Een verslagen hart vanwege de inwonende verdorvenheid, een nederig liggen aan de voeten van Jezus, de roep van de nooddrufte om hulp, de geest van gebed en de vermoeide levenswandel - waar zijn ze? Helaas! ze ontbreken u.

Vriend, vertrouw niet op een Jezus van gisteren. Rust niet op enige verworvenheid uit het verleden. U kunt bedrogen zijn in uw ervaringen. Uw vrede kan een valse vrede zijn geweest - en dat was het, als u deze buiten Jehovah Jezus vond, de gekruisigde en verhoogde Zoon des mensen, en als u deze vrede bezat eer u uit God geboren was. Voorwaar, u bent bedrogen als u niet arm en nooddrufte bent en de Jezus van het heden zoekt.

4. Er zijn sommigen onder u die Jezus graag zouden willen zien. U begeert een gezalfd oog dat Zijn schoonheid kan aanschouwen, een hart dat vriendelijk tot Hem genegen is en een hand die Hem door het geloof kan vastgrijpen. Als u zo dorstig bent, zal de Heere u te drinken geven. 'Want Ik zal water gieten op de dorstige', zo belooft Hij genadig (Jes. 44:3). Wilt u liever dat deze begeerte vervuld wordt dan dat u alles heeft wat de wereld u geven kan? Dan, vriend, is Jezus de uwe. Uw onwilligheid om Hem te bezitten was alles wat u ooit van Hem afhield. U bent nu gewillig, u hoort nu bij Zijn volk, en Hij zal u

zalig maken van al uw zonden. Wat u ook ontbreekt, Hij kan erin voorzien. Wat uw kwaal ook is, Hij is machtig u te genezen. Wat uw zorg ook is, Hij kan u bemoedigen. Hoe zwak u ook bent, Hij kan u kracht geven. Hoe u ook wankelt, Hij kan de Rotssteen van uw heil zijn. Wat voor strikken er ook liggen op de smalle weg van geloof en plicht, Hij kan u er veilig langs leiden. Hoe verdorven u ook bent, Hij kan u reinigen. Hoezeer u ook beproefd wordt, Hij kan het laten meewerken ten goede. Hoeveel vijanden u ook heeft, Hij kan ze allen overwinnen. Hoe moeilijk uw weg en hoe ontmoedigd uw hart hierdoor ook is, Hij kan u ten laatste in het huis des Vaders brengen, waar woningen gereed zijn voor Zijn volk, een thuis waarin zij een eeuwige rust zullen genieten.

Tweede preek

De schoonheid van de Messias

Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen.

PSALM 45:3

Deze woorden zijn gericht aan Eén Die 'meer is dan Salomo'. Salomo, de zoon van David, stond niet als type tussen de psalmist en de Messias, toen hij deze psalm schreef en zong. Zeker niet als we zien dat hij zegt over Hem, tot Wiens lof hij zingt: 'Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos' (Ps. 45:6). We kunnen al helemaal niet meer denken aan een type dat tussen beiden staat, wanneer hij zegt: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen.' Ik zal niet proberen te bewijzen dat dit een Messiaanse psalm is. Het moge genoeg zijn dat deze psalm onmogelijk beschouwd kan worden als een psalm die waar is voor en van toepassing is op enig ander mens, en dat deze psalm in het Nieuwe Testament herhaaldelijk aangehaald wordt als een verwijzing naar de Messias. Ik zal niet in discussie gaan met enig mens die zo blind is dat hij niet de heerlijkheid van de Messias ziet zoals die geopenbaard wordt in deze psalm, en die niet de uitleg als beslissend beschouwt die de Geest geeft aan het door Hemzelf geïnspireerde Woord,.

De schoonheid van Christus is het onderwerp van dit lied. 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen.' Hoe vreemd lijkt op het eerste gezicht alleen al het feit dat de Messias vergeleken wordt met de mensenkinderen! Moet er niet iets gemeenschappelijks zijn tussen hen, om ze te kunnen vergelijken? Moeten ze niet op de een of andere manier op een gelijk niveau staan, v66rdat gezegd kan worden dat de één schoner is dan de ander? Is de Messias dan niet de eeuwige Zoon van God? Is Hij niet Jehovah, Wiens troon, als God, voor eeuwig en altoos is? Is Hij daarom niet oneindig veel hoger in rang en schoonheid dan enig mensenkind zou kunnen zijn? Hoe kunnen ze dan met elkaar vergeleken worden?

U moet niet vergeten dat de Messias net zo goed de Zoon des mensen is, als dat Hij de Zoon van God is. Hij is vlees en bloed deelachtig geworden - de echte menselijke natuur. Dit plaatst hem in een broederlijke verhouding met 'het zaad Abrahams' en maakt een vergelijking tussen hen en Hem mogelijk. Het is de vleesgeworden Messias Die we hier voor ons hebben; en slechts als we Hem met een gelovig hart als zodanig aanschouwen, kan de schoonheid die in de tekst genoemd wordt, op de juiste waarde geschat en vergeleken worden met de mensenkinderen. Wanneer we deze vergelijking maken of de kenmerken daarvan onderzoeken, moeten we Zijn hele leven langslopen, en het hunne zien als een leven dat daar vanaf het begin tot het eind parallel mee loopt, vanaf de geboorte tot de opstanding en de hemel. En als ons oog is aangeraakt door de zalving van de Heilige (1 Joh. 2:20), zullen we, naarmate we stap voor stap vorderen, genoeg redenen zien om met ons hart tot lof van de Messias te zingen: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen.'

We zullen stilstaan bij de volgende punten, waarin de Messias veel schoner is dan de mensenkinderen:

- I. De ontvangenis en geboorte van de Messias;
- II. De groei van de Messias;

III. De afzondering van de Messias tot Zijn openbare bediening; TV. De gehoorzaamheid van de Messias aan Zijn Vader;

V. Het lijden van de Messias;

VI. Het sterven van de Messias.

I. De ontvangenis en geboorte van de Messias

Laten we aan Hem denken in Zijn ontvangenis en geboorte want dat Hij ontvangen en geboren is, is zeker. Op deze wijze werd Hij 'de Zoon des mensen'. Hij is 'geworden uit een vrouw' (Gal. 4:4), naar de belofte die in Eden gegeven is. Maar Zijn ontvangenis in de baarmoeder van de maagd Maria was van de Heilige Geest. Zijn menselijke natuur was daarom iets heiligs (Luk. 1:35) en werd zonder zonde geboren. De kracht van de Heilige Geest was voldoende om dit te waarborgen. De natuur die door Hem werd gevormd, werd tot stand gebracht in verbondenheid met de goddelijke natuur in de persoon van de Zoon. hoewel deze daar toch duidelijk van onderscheiden was. Hierin woonde, in zulk een heiligheid en in zulk een bestaan, de volheid van de Heilige Geest. Hoe volmaakt heilig, hoe noodzakelijk heilig, hoe onuitsprekelijk heerlijk is Hij, Die als een kindje verschijnt in de stal van Bethlehem!

Mensenkinderen worden ontvangen en geboren. Maar wat is de ontvangenis en wat is de geboorte van hen die door gewone voortplanting van Adam afstammen? Zij zijn allen in ongerechtigheid geboren en in zonde ontvangen (Ps. 51:7). De Geest, de Heilige Geest, openbaarde Zijn kracht niet in hun ontvangenis, al is elk van hen door God op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt (Ps. 139:14). Zij zijn ontvangen en geboren in vereniging met de eerste Adam, in wie zij hebben gezondigd. En vanwege hun schuld - omdat zij beschuldigd konden worden van zijn zonde - waren ze reeds vanaf hun eerste begin afschuwelijk verdorven. Zij hebben nooit bestaan zonder zowel schuldig als onrein te zijn. Zij die zich door hun eigen inbeeldingen laten leiden in plaats van door het Woord van God, noemen baby's misschien 'onschuldig'. En ouders die vergeten wie zij in Gods ogen en volgens het Woord van God zijn, verafgoden hun nageslacht misschien wanneer ze alleen kijken naar de schoonheid van de gezichtjes van hun kinderen.

Misschien zijn de woorden van de tekst niet eens waar, voor zover het de schoonheid betreft die deze mensen als enige kunnen onderscheiden. Maar als we aan de schoonheid denken waarin God Zich verheugt, hoe waar is het dan, wanneer we de Messias, als het kindje uit Bethlehem, vergelijken met elk willekeurig kind dat ooit op aarde geboren is als een Adamskind. Dan is Hij in Zijn ontvangenis en geboorte veel schoner dan de mensenkinderen.

Maar ook als we Zijn geboorte vergelijken met de nieuwe geboorte van Zijn volk, is het waar dat Hij schoner is dan de mensenkinderen. Laten we niet geringschattend doen over het wederbarende werk van de Heilige Geest dat voorafgaat aan de geboorte in het Koninkrijk van God. Hij plant een kiem in die uit niets dan heiligheid bestaat. Wanneer Hij een ziel wederbaart, brengt Hij een 'nieuwe mens' tot stand die als een klein kind is, maar volkomen in al zijn delen. Dat zaad van God is volmaakt maar het botst met datgene wat zich nog steeds in de uit God geborene bevindt. In hem is een kiem van alle kwaad, alsook een kiem van alle goed - een 'oude mens', alsook een 'nieuwe mens'. Er is schoonheid in hem, maar hoe ver van volmaakte schoonheid is hijzelf verwijderd! Als u de Messias plaatst naast al de mensenkinderen die uit God geboren zijn, dan heeft u maar weinig onderscheidingsvermogen nodig om te ontdekken dat Hij schoner is dan die allen.

II. De groei van de Messias

In Zijn groei is de Messias schoner dan de mensenkinderen. In het menselijk leven wordt de geboorte gevolgd door een groei in wijsheid en grootte, naarmate men van de kinderjaren de jeugdijaren bereikt, en van de jeugdijaren de volwassenheid. Zo groeien de mensenkinderen en zo groeide de Messias. Hij kan daarom met hen vergeleken worden. Maar hoeveel schoner is Hij dan zij! Zij groeien in wijsheid als redelijke schepselen. Hun verstandelijke vermogens worden groter en verfijnder. Maar die wijsheid waarin zij groeien, wat is dat voor een wijsheid? Geen hemelse wijsheid - geen wijsheid tot de zaligheid - slechts een wijsheid die hen helpt om gebruik te maken van hun kansen om hun tijdelijke belangen te behartigen en om hun zondige verlangens te bevredigen. In hun geval wordt hun toenemende wijsheid altijd beïnvloed door de zonde. En naarmate ze in wijsheid groeien, groeien ze ook in aanzien. Hoe aantrekkelijk is zo'n groei in de ogen van degenen die hen liefhebben! Zijn ze mooi in hun kinderjaren, sommigen van hen worden nog aantrekkelijker als ze hun jeugdijaren bereiken, en hun groei wordt met vreugde door hun vrienden gadeslagen. Uiteindelijk is het kind volgroeid, en zijn mannelijke schoonheid is meer dan een vervulling van vroegere beloftes. Ja, in dit alles is veel aantrekkelijks en schoons - maar hoe weinig ogen zijn er buiten een kleine kring van mensen die zich druk maken om deze ontwikkeling gade te slaan, en weinig harten zijn geneigd om zich erin te verheugen. Hoe vaak gebeurt het niet dat, tijdens die groei, het lichaam door pijn en moeite wordt aangetast, het ellendige resultaat van de verdorvenheid waardoor de ziel binnen in hem walgelijk is geworden!

Maar wat is de groei in wijsheid en grootte in wie van de mensenkinderen ook, vergeleken met die van Jezus van Nazareth (Luk. 2:52)?

1. Jezus nam toe in wijsheid

Maar Zijn wijsheid is altijd volmaakt geweest in iedere afzonderlijke fase in Zijn leven als de Zoon des mensen. Nooit was er aan iets gebrek in Zijn redelijke ziel. Al zijn verstandelijke vermogens waren volmaakt in het vorderen van Zijn jaren. Heel Zijn ziel was volmaakt heilig en volmaakt machtig met betrekking tot alle activiteiten die pasten bij de verschillende fases in Zijn menselijke leven op aarde. Zijn wijsheid is altijd volmaakt geweest in haar heiligheid. Zijn toenemen in wijsheid was geen bewijs voor een eerdere gebrekkigheid. Hij was volmaakt als kind, Hij was volmaakt als jongere, Hij was volmaakt als man. Het lelietje-van-dalen was mooi toen het nog een knop was, en er was geen enkel gebrek aan het begin van zijn later verder ontwikkelde lieflijkheid. Zo was het ook met Hem, Die van Zichzelf zegt: 'Ik ben een Roos van Saron, een Lelie der dalen' (Hoogl. 2:1). Hij groeide omdat Hij werkelijk 'de Mens Christus Jezus' was. Zijn groei wijst niet op een gebrek - het bewijst slechts dat Hij werkelijk een mens is, Die iedereen van het zaad van Abraham zijn Broeder mag noemen.

2. Jezus nam toe in grootte

Hoe bewonderenswaardig is het dat Hij, Jehovah, de eeuwige Vader (Jes. 9:6), op aarde zou opgroeien als een echt mens! Nooit is er een groter wonder gezien dan dit. Maar Zijn menselijke lichaam kende nooit ziekte. Hierdoor was het des te meer gevoelig voor het leed van honger, dorst en vermoeidheid, de pijn van de doornenkroon en van de nagels

aan het kruis, de pijn van al de slagen en geselingen waarmee de wrede handen van goddeloze mensen Hem kwelden.

Maar Hij groeide ondanks de vijandschap van de wereld en van de hel, en van al de listen die zij in hun vijandschap beraamden. Al heel vroeg zocht Herodes Hem te doden, maar zelfs de macht van de koning lukte het niet om dit voornemen uit te voeren. Ja, Zijn toenemen in grootte was schitterend, vooral als we zien hoe men Hem aanviel en Hem verlangde te doden.

Zijn toenemende grootte werd altijd aangedreven door Zijn toenemende wijsheid in al Zijn lichamelijke activiteiten. De Heilige Geest was in al Zijn volheid op Hem. En elke vordering in wijsheid en in grootte die Jezus van Nazareth meemaakte werd altijd volmaakt gesierd door een heiligheid waarvan het lieflijke licht het oog des geloofs terugleidt naar de bron van alle goddelijke heiligheid, in Zijn eigen goddelijke persoon, in de persoon van de Vader - Hij was het Afschijnsel van Zijn heerlijkheid - en in de persoon van de Heilige Geest door Wie Hij was gezalfd.

3. Jezus nam toe in genade bij God en de mensen

Kunnen we ons dan nog afvragen of Hij toenam in genade bij God en de mensen? Hoe schoon moet voor Gods oog Zijn groei zijn geweest! In de ogen van de Vader kon Hij nooit schoner worden dan dat Hij ooit was in de heerlijkheid van Zijn heiligheid als het uitgedrukte beeld van Zijn zelfstandigheid (Hebr. 1:3), noch kon Hij meer geliefd zijn als Zijn eeuwige Zoon. Maar terwijl Hij toenam in wijsheid en grootte, vertoonde Hij voor het oog van Zijn Vader altijd volmaakte schoonheid. Stap voor stap voldeed Hij aan Zijn eisen. In Zijn nederigheid en gehoorzaamheid vertoonde Hij aan Hem die Hem gezonden heeft een groeiende borggerechtigheid - waarin Hij in Zijn liefde tot Zichzelf zich verheugde, omdat Zijn naam verheerlijkt werd. En Hij verheugde zich in de liefde tot Zijn volk, omdat ze verlost werden.

Groeide Hij in genade bij God, zo groeide Hij ook in genade bij de mensen (Luk. 2:52). Niet bij alle mensen, maar voorwaar bij de mensen die Hem kenden als de Christus Gods. Niemand groeide ooit in de ware kennis van Christus zonder ook in zijn achting van Hem te groeien. Dit was zo toen Jezus in het vlees op aarde was. Dit is ook nu zo en het zal tot het einde zo zijn. Dit zal waar zijn van de Messias, gelovige, wanneer Hij in u is want het was waar van Hem, toen Hij in het vlees was. Hij zal bij u toenemen in genade als Hij in u de Hoop der heerlijkheid is (Kol. 1:27).

III. De afzondering van de Messias tot Zijn openbare bediening

Laten we eens aan Hem denken in verband met Zijn afzondering bij Zijn doop tot het werk van Zijn openbare bediening. Als we aan Hem denken zoals Hij daar verschijnt, kunnen we Hem vergelijken met enkele kinderen die God geroepen, bekwaam gemaakt en apart gezet heeft als Zijn dienaren. Maar als we deze vergelijking eerlijk maken, kunnen we niet nalaten te zeggen van Hem, die gedoopt is in de Jordaan: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen.'

1. De Messias is veel schoner dan de heiligste van alle mensen

Laten we de persoon, de Mens Christus Jezus, eens vergelijken met een van de heiligste en vroomste mensenkinderen. Hij is evenzeer mens als wie dan ook met wie we Hem kunnen vergelijken. Maar Zijn menselijke natuur heeft Zijn bestaan in de persoon van Jehovah, de eeuwige Zoon van God. Hoe oneindig verhoogd boven al de mensenkinderen

is daarom Hij, Wiens lof in deze tekst wordt bezongen! Zijn menselijke natuur is volmaakt. Maar wie zijn deze mensenkinderen? Zij behoren tot de laagste orde van redelijke wezens die door God zijn geschapen. Zij behoren tot een ras dat in de eerste Adam is gevallen; en bij hun lage stand komt nog de verwording door de zonde. Zoals zij in zichzelf zijn, is dit de toestand van al de mensenkinderen. Zij zijn mensen, net zo zeker als dat Hij dat is; maar zij zijn slechts mensen, gevallen mensen. Hoeveel heerlijker en schoner dan allen is Hij tot Wie, al was Hij waarlijk mens, de stem van de Vader uit de hemel zei: ‘Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb’ (Mark. 1:11)!

2. Het werk van de Messias was onvergelijkbaar groot

Laten we eens stilstaan bij de voortreffelijke grootheid van het werk dat Hem was toevertrouwd. Dit was het grootste werk dat het goddelijke voornemen in de goddelijke hand legde. Dit was het grootste werk vanwege de waarheid van de goddelijke naam die voorgesteld was als een doel van dat werk; omdat al de eigenschappen van Jehovah in de uitvoering van geen ander dan dit goddelijke plan geopenbaard moesten worden. Elke afzonderlijke eigenschap werd in dit werk in zulk een mate geopenbaard dat ze alle andere openbaringen ervan overtrof mede omdat de verlossing van een grote schare die niemand tellen kan (Openb. 7:9), ervan afhing, een schare die God oneindig en eeuwig liefhad. Dit werk kon niet worden uitgevoerd dan in confrontatie met de hevige tegenstand van de wereld en van de hel. Ook kon het niet worden uitgevoerd dan door iemand die de toorn van God zou kunnen verdragen en voor eeuwig zou leven nadat Hij ervaren had dat deze toorn over Hem werd uitgestort. Dit kon niet anders volbracht worden dan in een vervloekte dood aan het kruis.

Maar wat is dan het werk van die anderen, die zichzelf als levende offers hebben geofferd aan God? Hun werd een werk opgedragen; dat is voorwaar een groot werk. Het is een groot werk omdat Gods eer het hoogste doel ervan is, alsook het geestelijke welzijn van zondige mensen. In één opzicht kan het beschouwd worden als een ontzagwekkend werk, want het wordt tegengestaan door alle kwade machten en een ieder die erbij betrokken is, moet zijn dienstbaarheid verlaten en rekenschap voor God afleggen. Maar wat is het vergeleken bij het werk dat de Vader Zijn Zoon als Middelaar te doen gaf? Niets wat door hen gedaan is in iets van hun eigen kracht, kan in het minst baten voor het bereiken van de doelen waartoe zij geroepen waren. Maar zijn zij zwak en hulpeloos in zichzelf, de Heere kan Zijn kracht in hun zwakheid volbrengen en Hij kan tot prijs van Zijn genade zorgen dat zij zullen dienen tot prijs van Zijn heerlijkheid.

3. De hulpmiddelen van de Messias

Denk eens aan Christus' uitrusting [hulpmiddelen] voor Zijn werk, en denk vervolgens eens aan de hunne. Als we ons indenken wat Hij persoonlijk was en had, de volmaking van Zijn menselijke natuur, en de volheid van de Heilige Geest waarmee Hij is gezalfd, en Hem dan vergelijken met Zijn eigen dienaren, hoe oneindig steekt Hij boven hen allen uit! Zij hebben in zichzelf niets dan zwakheid. Zij hebben geen hulpmiddel dan zaligmakende genade om op terug te vallen wanneer ze verzwakken in hun werk. Zelfs de kracht om hulp te zoeken moeten ze als een geschenk van God ontvangen. Het is waar, in het geval van degenen die de Heere inwendig tot Zijn gemeenschap en tot de dienst van Zijn Zoon roept, is er sprake van een ware, hartelijke overgave van zichzelf aan God - maar dit hebben zij te danken aan wederbarende genade. Het is waar, zij hebben ook oneindig veel kracht voor het werk dat hen is opgedragen - maar het is een volheid van genade die

in een Ander gevonden wordt, tot Wie ze alleen kunnen komen als ze getrokken worden. Het is overigens ook waar dat de Heere heeft beloofd dat Hij met hen zou zijn maar dit is een genadige aanwezigheid waar ze slechts naar kunnen uitzien. En werpt hun arbeid misschien veel vrucht af, dit wordt niet door eigen macht of kracht tot stand gebracht. Maar in Christus wordt alles gevonden wat nodig is voor een volmaakte uitrusting tot Zijn grote werk. Als Middelaar echter hield Hij Hem Die Hem gezonden heeft in ere door Zijn hulpmiddelen niet onafhankelijk te gebruiken. In plaats daarvan leefde Hij door het geloof in Hem uit Wie alle dingen zijn en richtte uit de doorleefde zwakheden van het vlees Zijn geroep tot Hem om hulp om Zijn werk te kunnen volbrengen. Maar deze erkenning van afhankelijkheid doet niets anders dan dat ze de schone gave van de gewilligheid toevoegt aan alles wat Hem daarnaast, als Dienaar van de Vader, veel schoner maakt dan de mensenkinderen.

IV. De gehoorzaamheid van de Messias aan Zijn Vader

Bedenk eens hoe gehoorzaam de Messias was aan Hem Die Hem gezonden heeft, en vergelijk Hem dan met een willekeurige heilige. Als uw ogen niet blind zijn en als u niet slechts een stenen hart hebt, hoe kunt u het dan laten om te zingen: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen'?

Als ik eraan denk hoe gehoorzaam Hij was, lijkt Hij alle anderen in twee opzichten te overtreffen.

1. De volmaaktheid van Christus' gehoorzaamheid

In al Zijn drijfveren, gevoelens, gedachten, woorden en werken was de Messias volmaakt heilig. Nooit liet Hij het na, geen enkel ogenblik, om volkomen te beantwoorden aan alle eisen van de wet. Zijn ziel was er volkomen in overeenstemming mee gebracht, waardoor alles volmaakt heilig uit Zijn ziel voortkwam en tot uiting kwam in Zijn werk. De wet kon niet méér eisen dan dat Hij gaf aan gehoorzaamheid; en in elke daad van gehoorzaamheid had God een welbehagen. Dit gold gedurende heel Zijn dienstwerk. Maar van alle andere dienaren op aarde was er niet één die niet tekort schoot ten opzichte van de heerlijkheid Gods. Onvolmaakt in hun liefde, konden zij niet volmaakt zijn in hun gehoorzaamheid. Ze moeten allen bekennen dat ze schuldig zijn aan zonden tijdens heilige verrichtingen, gedurende hun dienstwerk op aarde. In al hun werk moet een belijdenis van zonde en een roep om genade doorklinken. O, wie is er die Hem op de juiste wijze als dienaar met hen vergelijkt en het nog kan nalaten om te zingen: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen?'

2. De waardigheid van de persoon van Christus

Jezus Christus is Jehovah, God over allen, en toch vernederde Hij Zich door de gestalte van een dienstknecht aan te nemen. Hij alleen kon, als dienstknecht, de wet grootmaken (Jes. 42:21, Eng. vert.), onder welks juk Hij boog. Hij - de Heere, de Wetgever - gehoorzaamde! Hoe oneindig bewonderenswaardig is dit! Dit was niet in strijd met Zijn goddelijke grootheid. In de mate waarin Hij als Jehovah herkend wordt, wordt Zijn recht op absolute soevereiniteit geopenbaard, en dit wordt beoefend in Zijn zelfvernedering en gehoorzaamheid. Zijn menselijke natuur geeft Hem de gelegenheid om deze gehoorzaamheid te volbrengen op een manier die verenigbaar is met Zijn goddelijke gezag, strekt tot de prijs der heerlijkheid van Hem Die Hem gezonden heeft en verzekert de verlossing van de voorwerpen van Zijn liefde. Hij mocht gehoorzaam zijn, als dat Zijn wil was; Hij kon gehoorzaam zijn omdat Hij de Zoon des mensen was; en Hij was

gehoorzaam tot de dood (Filip. 2:8). Hoeveel schoner was Hij degenen die slechts zondige mensen waren! Ze konden de wet noch vervullen, noch in ere houden. Zij hadden de eer dat het van hen gevraagd werd om gehoorzaam te zijn. Zij verkregen hun eer doordat ze geroepen waren om te dienen, maar ze konden geen eer bewijzen door hun dienen, O, hoe lieflijk is het om Zijn uitnemendheid te ontdekken als de dienstknecht Die één was met Hem Die Hem gezonden heeft! Mensen ze le en wel eens dat ze zich verlustigen in een aanblik van iets schoons - maar dit is een schoonheid waarin u zich met uw hart kunt verlustigen! En zoals het een verlustiging is voor allen die Christus liefhebben, zo is het ook helend voor de wonden van de zieken - een balsem die nooit tekort schiet in het genezen.

V. Het lijden van de Messias

Denk eens aan Zijn schoonheid zoals deze geopenbaard wordt in Zijn lijden, en vergelijk Hem met al de mensenkinderen die door de grote verdrukking heen het Koninkrijk binnengaan. Hij was een drager van de zonde, en toch was Hij in heel Zijn lijden zondeloos. Hij werd zonde gemaakt (2 Kor. 5:21) doordat de zonden van het volk waarvoor Hij borg stond Hem werden toegerekend, zodat de volle openbaring van de toorn van God vanwege de zonde op Hem werd gericht. Niet anders dan op deze wijze kan Zijn lijden verklaard worden.

In heel Zijn lijden uitte Hij Zijn liefde voor het zondige volk dat Hij vertegenwoordigde. Elke belediging die Hij onderging, elke zucht die Hij slaakte, elke pijn die Hij verdroeg, al Zijn honger, dorst en vermoeidheid, al zijn zielenlijden - alles was voor hen. Hij wist dat het voor hen was; Hij wist hoe volkomen onwaardig zij het waren en toch verdroeg Hij niet alleen gewillig alles wat Hij voor hen moest doorstaan, maar dronk Hij ook graag de bittere drinkbeker die gevuld was met hun verdiende straf, opdat zij niet één druppel daarvan zouden hoeven te smaken.

Het was Immanuël Die als Borg leed omdat Hij de beminnaar van Zijn volk was. O, wat een schouwspel is het voor ons, dat zo Iemand te midden van een zwaar straflijden verkeert dat op niets anders dan Zijn dood kan uitlopen! O, dit is het wonder der wonderen! Omdat het goddelijk recht eerst zegevierde in het lijden van de goddelijke Verlosser, kan ik daarin zegevieren! O, wat een rantsoen werd er verdiend in een lijden als het Zijne! Goddelijk bloed, vergoten om voor de zonde verzoening te doen! Elk ogenblik in het lijden van zo Iemand als Hij, 'let vleesgeworden Woord', vloeide er iets van oneindige waarde in de schatkamer van de hemel - en wat lag er in alles wat Hij doorstond wat niemand dan God Zelf kan bevatten? Maar het voldeed. 'De goedertierenheid en waarheid hebben elkander ontmoet; de gerechtigheid en vrede hebben elkander gekust' (Ps. 85:11, Eng. vert.).

Vergelijk deze heerlijke en genadige Lijder eens met alle lijdende mensenkinderen. Hoe duidelijk zal blijken dat Hij veel schoner is dan zij allen! Wat is het lijden van hen die in hun natuurstaat verkeren anders dan een kleine hoeveelheid van de straf die zij als zondaren verdienen? - terwijl ze gedurende heel hun lijdensweg tegen God zondigen, naar de vijandschap van hun vleselijke bedenkingen. Behalen zij zelf geen voordeel, zo behalen zij ook geen voordeel voor anderen in alles wat zij doorstaan. Nu dan, als we op de Zondeloze zien, Die voor anderen leed opdat zij verlost zouden worden en Die Immanuël heet, hoe kunnen we dan nalaten om te zingen: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen'?

Hij is zelfs veel schoner dan de mensenkinderen die om Hem lijden. Er is een zekere schoonheid in hen te zien. Zij hebben de Heere Jezus lief; dat is de grootste schoonheid die zij vertonen. Het is waar, ze zijn bekleed met Zijn gerechtigheid, en in die zin kan gezegd worden dat er volmaakte schoonheid op hen is gelegd; maar dit alles moet worden toegeschreven aan Hem, Die deze gerechtigheid voor hen verworven heeft op straffe van de dood. De schoonheid in hen is de maatstaf voor hun liefde tot de Messias - en deze is zelfs in de heiligste van hen onvolmaakt. Hoeveel andere gevoelens dan deze liefde sluipen hun hart binnen en breken uit wanneer ze door het vuur van de aanvechtingen gaan! Ook is er niets plaatsvervangends in hun lijden. Veel ervan komt voort uit hun eigen zonden, waarom de Heere hen moet kastijden. Zij kunnen noch voor zichzelf, noch voor iemand anders enig voordeel behalen in alles wat zij doorstaan. Wat zijn zij anders dan nietige mensen - wormpjes in het stof vergeleken met de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont? Het is waar, er ligt schoonheid in de gewilligheid en standvastigheid die zij door genade te midden van hun moeilijke omstandigheden vertonen. Maar wat is dit vergeleken met de gewilligheid van het Lam Gods en de standvastigheid van Hem,, Die zei: 'Daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, - want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden' (Jes. 50:7)? Alle mensenkinderen die geen genade hebben ontvangen, lijden - en velen van hen lijden veel. Allen die het Koninkrijk van God binnengaan, moeten door de grote verdrukking heen - wanneer zij door het vuur gaan om tot de heerlijkheid te komen die hen geopenbaard zal worden (Rom. 8:18). Zij vertonen de schoonheid van gewilligheid en standvastigheid. Toch is de Messias,) wanneer we Hem met deze allen vergelijken, zodanig dat een ieder die Zijn schoonheid heeft aanschouwd, van harte moet zingen: 'Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen!'

VI. Het sterven van de Messias

De Messias stierf, en de mensenkinderen zullen sterven - maar het oog dat Hem aanschouwt in Zijn sterven moet ontdekken dat Hij in Zijn sterven, vergeleken bij hen, veel schoner is dan hen allen. Zijn sterven is de afsluitende, voltooiende handeling van Zijn gehoorzaamheid aan Hem Die Hem gezonden heeft. Het is de bekronende openbaring van Zijn liefde voor Zijn schuldige volk. Het beëindigt het werk van de verlossing. Het verzegelt het eeuwige verbond en verzekert al de zegeningen daaruit voor hen die Hij met Zijn bloed heeft vrijgekocht. Zijn sterven aan het kruishout voltooide Zijn openbaring van liefde voor de Vader die Hem gezonden heeft, en voor het volk dat Hij Hem opdroeg te verlossen. Wanneer wij Zijn sterven in verband zien met de heerlijkheid van Zijn goddelijke persoon, hoe zien we dan dat er een einde wordt gemaakt aan de zonde doordat de vloek wordt weggedaan - en daarmee wordt aan de gerechtigheid genoeg gedaan, wordt de wet groot gemaakt en de naam van God verheerlijkt. O, wat een zoete geur van gewilligheid, liefde en verdienste komt er van het kruis waaraan Jezus Zijn ziel uitstortte in de dood (Jes. 53:12)! O, wat een onuitsprekelijke lieflijkheid straalt er van de Zoon van God, Die als het Lam Gods dood aan het vloekhout hangt!

Het is echt niet moeilijk om Hem te herkennen, zoals Hij daar op die wijze ons wordt voorgesteld, als Degene Die veel schoner is dan de mensenkinderen die onzalig sterven. Al de schuld van hun overtredingen is op hen, al de verschrikkingen van de vloek zijn over hen, en in hen is een overvloed van verdorvenheid die hen rijp maakt voor de hel. Hij stierf een vervloekte dood, en dat doen zij ook. Dat maakt een vergelijking tussen hen

en Hem mogelijk. Zijn dood bracht een scheiding teweeg tussen Zijn ziel en Zijn lichaam; en zo scheidt de dood ook hen in tweeën. Zoals Hij werd begraven, worden zij dat ook. Maar als we Hem op grond hiervan met hen kunnen vergelijken, hoe onuitsprekelijk is de mate waarin deze vergelijking uitvalt ten gunste van Hem, de reden waarom Zijn eer in onze tekst wordt bezongen! Hij is een goddelijk persoon; zij zijn slechts mensen. Hij was 'heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren' (Hebr. 7:26), en zij zijn afschuwelijke misdadigers. Hij stierf omdat de zonden van anderen op Zijn schouders werden gelegd; zij sterven omdat hun eigen zonden op hen blijven. Hij triomfeert over de dood als de Vorst des levens; zij zijn de gevangenen van de dood, en de dood triomfeert in hun verderf. De dood was voor Hem een toegang tot het midden van de troon van God; voor hen is het een toegang tot het vuur dat nooit uitgeblust zal worden. O ja, heerlijke Messias. 'Gij zijt' in Uw sterven veel schoner dan de mensenkinderen!

Toch kan deze psalm ook tot Zijn eer gezongen worden wanneer we Hem naast alle mensenkinderen plaatsen die in de Heere sterven. Wat voor schoonheid hebben zij die zij niet aan Hem te danken hebben? Hun sierlijkheid is hun geschonken. En als zij, wanneer zij door de dood gegaan zijn, inwendig geheel verheerlijkt zijn, is dat zo omdat Hij hen zo heeft gemaakt. Alle licht dat van hen afstraalt uit de duisternis van de dood is een weerspiegeling van het licht dat op en in hen schijnt bij Hem vandaan, Die het Licht der wereld is (Joh. 8:12). Zij dragen tot op het ogenblik dat zij sterven het zaad van alle verdorvenheid in hun harten, terwijl Hij in Zijn leven en sterven geen zonde gekend heeft (2 Kor. 5:21). Zij gaan door de dood de hemel binnen om een woning te betrekken die bereid is voor degenen die voor eeuwig zullen dienen, terwijl Hij als het heerlijke Hoofd door de dood ging, om in Zijn menselijke natuur Zijn plaats als de eeuwige Zoon van God te bekleden en vandaar te regeren totdat al Zijn vijanden onderworpen zijn, al Zijn geliefden verlost Zijn en het welbehagen des Heeren door Zijn hand gelukkig voortgegaan zal zijn (Jes. 53:10). De Messias Wiens lof in de tekst wordt bezongen is schoon in Zijn sterven, veel schoner dan al de mensenkinderen.

Of wij dus nu de Messias, de Zoon des mensen, in Zijn geboorte, Zijn groei, Zijn afzondering, Zijn gehoorzaamheid, Zijn lijden of Zijn sterven met wie dan ook van de mensenkinderen vergelijken: Hij is schoner dan de schoonste van hen in Zijn weergaloze schoonheid! O, dat we reeds een ongedekt aangezicht hadden om als in een spiegel de heerlijkheid des Heeren te aanschouwen, zodat we in gedaante veranderd worden naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest (2 Kor. 3:18)!

Praktische toepassing

Ik wil een ieder van u een vraag stellen - een vraag waarop u eerlijk moet antwoorden, als voor Gods aangezicht. De vraag is; 'Heeft u ooit de schoonheid van Christus zó gezien dat u hartelijk bewogen werd om de woorden van de tekst werkelijk tot prijs van Hem te zingen? Wat is uw antwoord op deze vraag?

1. Iemand zegt: 'Ik heb hoop dat ik Hem op zulk een wijze gezien en geprezen heb, maar mijn uitzicht op Zijn schoonheid was erg verduisterd en mijn lofzang tot Zijn eer was erg kortstondig'. Maar als er slechts één ogenblik was dat u Christus werkelijk op waarde schatte, hoezeer u het zichzelf ook onwaardig achtte, en één ogenblik van ware lofprijzing, veroorzaakt door Zijn schoonheid, wat bent u God dan veel verschuldigd voor het oog om te zien en het hart om te prijzen! Tenzij Hij u had levend gemaakt en Zijn Zoon in u had geopenbaard, zou u geen verlangen hebben om Hem te kennen, op Hem te

vertrouwen, Hem lief te hebben - een verlangen dat als een schrijnende, onverzadigde dorst in u is. En alleen wanneer u zich nog steeds ziet als een onderworpen schuldenaar voor God, is het mogelijk dat u meer zielsveranderende uitzichten krijgt op de Messias. Vraag dit aan Hem Die mild geeft en niet verwijt; en het zal u gegeven worden (Jak. 1:5). Wacht niet met dankzeggen tot u zover bent dat u op zulk een wijze de lof van de Messias bezingt als u wel graag zou willen. Als u dat doet, zult u God nooit een dankoffer brengen eer u in de hemel bent. Maar de gebrekkige dank die oprijst uit de oprechte harten op aarde klinkt God net zo zeker als muziek in de oren als de volmaakte lofzangen in de hemel. Er zou gedankt moeten worden voor alle genadegaven op aarde.

2. Een ander zegt: 'Ik wilde dat ik Hem kon prijzen. Ik kan niet zeggen dat mijn hart ooit oprecht geneigd is geweest om Hem op waarde te schatten of te prijzen en ik ben bang dat ik vanwege mijn duisternis en ongevoeligheid tot het einde toe blind en stom zal blijven.' Maar waarom maakt uw verlangen naar een dankbaar hart u verdrietig? Als u geen liefde voor Hem had, zou u zich er zeker niet druk om maken om Hem te danken of te prijzen. En waarom zou u wanhopen omdat u uw eigen ogen niet kunt openen en uw eigen hart niet kunt vertederen? Dat werk is niet voor u bestemd. Dat is het werk van Jezus de Messias, en Hij heeft het hart en de hand voor zulk een werk. In één ogenblik kan Hij uw duisternis wegnemen en uw hart opwekken om te zingen. Ga maar aan Zijn voeten liggen. Vertel Hem over uw blinde ogen en uw stomme hart. Hoe lang het ook mag duren voordat Hij u genezing schenkt, Hij zal u voorwaar niet laten omkomen in de duisternis.

3. Nog een ander zegt: 'Ik heb Hem nooit geprezen, en het is zeer onwaarschijnlijk dat ik dit ooit zal doen.' Maak uzelf niet wijs dat u altijd de waarheid spreekt wanneer u in wanhoop spreekt. En toch bent u zeer geneigd dit te doen. Uw slaafse geest en uw ongelooft spannen samen om u zulke gedachten te laten koesteren. Als u in uzelf niets vindt dan dingen die u een gevoel van afhankelijkheid van Gods genade geven, verliest u de moed, alsof er geen ander middel ter verlossing is. Uw ongelooft maakt er misbruik van dat u de aanwezigheid en de macht van de zonde ervaart, door u in te fluisteren dat in de toekomst schande uw deel zal zijn. Maar weet u wel zeker, op goede gronden, dat u nooit in het verleden (in het verlangen van uw hart) de Heere hebt geprezen? Als u een dorst had naar lofprijzende genade, dan was er lofprijzende genade in uw verlangen om te lofprijzen. En als u weet naar Wie u moet gaan in uw hulpeloosheid, al kunt u niet zeggen dat u Hem ooit hebt bereikt, wacht dan tot Hij u te hulp komt - wees echter waakzaam in uw wachten. Laat het een wachten zijn van iemand die niet kan slapen eer er hulp komt; niet zoals de luiaard 'wiens ziel begerig is, maar er is niets' (Spr. 13:4). En wie heeft u verteld dat u nooit bezocht zult worden met het heil des Heeren? De Heere heeft u dit nooit gezegd; daarom mag u dit niet geloven. Als u het zichzelf heeft aangepreemd, wat is dit anders dan een bedrieger die een dwaas misleidt? Als de satan dit zegt, dan zou u toch wel helemaal dwaas zijn als u zich liet beïnvloeden door hem, die een leugenaar is en een mensenmoorder van den beginne (Joh. 8:44). Als u niet weet waar de influistering vandaan komt, dan is er niets waarom deze enige aandacht verdient, en moet u hem maar bij het vuilnis vegen. Hoor de stem van de Messias, de Zoon des mensen, Die de eenvoudigen roept en zegt: 'Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken' (Spreuk. 1:23).

4. Iemand antwoordt: 'Ik kan niet zeggen dat ik er echt wel eens ernstig over heb nagedacht hoe ik tegenover de Messias sta, of de Messias tegenover mij; maar als het me beter schikt, zal ik er wel eens aandacht aan schenken.' Welke vraag is er belangrijker? Er is er niet één. En toch verspilt u alle tijd die u heeft en besteedt geen enkele aandacht

aan het ene nodige. Durft u te zeggen dat dit, in uw eigen ogen, de juiste manier van handelen is? Zult u er morgen nog zijn? Kunt u afgaan op 'een gelegener tijd'? Vriend, de enige tijd waarvan het zeker is dat u ze meemaakt, is heden. Misschien nog even en uw ziel verwisselt het tijdelijke voor het eeuwige. En zelfs al zou u erop kunnen rekenen dat u nog vele jaren voor u had liggen, is het waarschijnlijk dat er een tijd komt die geschikter is dan nu? Wat maakt een tijd gelegen? Is het niet als ze u de gelegenheid biedt om de toekomstige toorn te ontvlieden? En wat is er nodig om ervoor te zorgen dat die gelegenheid voordeel voor u heeft? Is het niet de komst van de Heere, waardoor het een dag der heirkraft wordt (Ps. 110:3) en een tijd der minne (Ez. 16:8)? Heeft u God aan uw zijde, zodat u erop mag rekenen dat Hij zo handelt? Vriend, u mag geen hulp van Hem verwachten dan alleen wanneer Hij u roept. Slechts nu, nu Hij u roept, heeft u het recht om te vragen om Gods aanwezigheid. Vriend, uw uitstellen komt voort uit uw onwilligheid om God ernstig te nemen. Denkt u dat u, door u blijvend te laten beheersen door de nietige dingen van deze wereld en door uzelf te laten onder de macht van de zonde en de satan, meer geneigd wordt om gebruik te maken van de gelegenheid die het evangelie biedt? Voorwaar: nee! Als u Felix navolgt (Hand. 24:24-25), volgt u iemand na die zowel een bedrieger als een bedrogene was.

5. Iemand anders antwoordt: 'Ik heb me om deze dingen niet druk gemaakt en ik ben dat ook niet van plan'. Degene die dit antwoord geeft, spreekt namens heel veel mensen, die zich zó laten meevoeren met de wereld dat ze zich geen ogenblik de tijd gunnen om aan de Messias te denken. Hij is geen ogenblik in hun gedachten. En in plaats van dat ze zichzelf als dwazen beschouwen, zijn zij juist geneigd om zo te denken over alle mensen die anders zijn dan zij. Maar zij zijn de domste van alle dwazen! Want wat is hun keus? Is het een keus van werkelijke en blijvende waarde? Of is het een keus die geen voordeel kan brengen en niet blijvend is? Dat laatstgenoemde geldt van hun keus. En toch noemen zij zichzelf wijs! Zij beschouwen het zondigen tegen Christus als een zeer onbetekenende zonde. Zij kunnen het zichzelf makkelijk vergeven - maar om een goddelijke vergeving maken ze zich geen zorgen. En waarom denken zij er zo over? Dat doen zij omdat zij Hem tegen Wie zij zondigen niet kennen en met hun hart haten. Het verachten van Hem - het doen alsof Hij niet bestaat - beschouwen ze helemaal niet als een overtreding. Daarom zijn ze niet bang voor de toekomst. Maar dit zegt de Messias, Die zij verachten: 'Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte; en gij al Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild hebt; zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt' (Spreuk. 1:24-26). Want als de dag der wraak komt, komt ook hun vrees - de wraak die hen zal verpletteren en de vrees die hun hart, dat tot die tijd koud en gevoelloos was, geheel en al zal doen sidderen en beven.

Ja, de dag der wraak, die een dag van rampspoed zal zijn, zal in korte tijd al de vijanden van de Messias treffen, want dit zegt de Heere: 'Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking; Maranatha!' (1 Kor. 16:22) - laat de vloek van de Heere over hem komen als Hij komt om te oordelen. Kunnen wij ons nog afvragen of dit zo is? Hoe zullen zij die de Heere Jezus Christus niet liefhebben, onder Gods bestuur, dit rechtvaardige oordeel kunnen ontvlieden? Het was de Heere, de Goddelijke, Die ze niet wilden liefhebben, Die nu in Zijn menselijke natuur verheven is als de Heere tot Zijn plaats in het midden van de troon van God. Goddelijke heerlijkheid straalt nu van Hem op de troon van God door het voorhangsel van de menselijke natuur! En toch heeft men Hem niet lief? Hij, aan Wie deze plaats van eer en heerlijkheid toebehoort, al eiste Hij het om geëerd te worden, kreeg niets dan boze minachting. En kunnen zij die op zulk een

wijze Zijn Zoon onteerden, het rechtvaardige oordeel van God ontvlieden? Hij Die zij weigeren lief te hebben, is niemand minder dan Jezus, die zondaren het heil schenkt, de genadige en almachtige Zaligmaker, de goddelijke persoon, die als een zwak kindje in Bethlehem werd geboren, die een leven leidde als Man van smarten en stierf aan het kruis omdat Hij zowel tot zonde als tot een vloek werd gemaakt voor hen die Zijn vijanden waren, en Die gewillig is om allen die tot Hem komen overeenkomstig deze zoete naam te behandelen - zelfs de grootste der zondaren. Hij Die veracht werd, is niemand minder dan de Messias, Die trouw was aan Hem Die Hem gezonden had in het volbrengen van het werk dat Hij Hem had opgedragen, en in Wiens hand het welbehagen van de Vader is, opdat dit uit de kracht van Zijn leven gelukkig zou voortgaan in het redden van allen die Hij verlost door het werk dat Hij volbracht aan het kruis.

O, bedenk eens - al is het maar een ogenblik - wat het betekent als u zo Iemand niet liefheeft! Denk eens aan de heerlijkheid van de Heere als God en als Middelaar! Denk eens aan Zijn zondaarsliefde die Hij betoonde in de smarten van Zijn leven en in de schande en pijn van Zijn sterven! Denk er eens aan hoe Hij gehoorzaamde en leed naar de wil van Zijn Vader en hoe Hij nu het welbehagen van de Vader in Zijn hand heeft! Denk er eens aan hoe men Hem in de hemel gadeslaat, hoe het evangelie Hem aanprijst en hoe Zijn volk Hem liefheeft - Zijn volk, dat liever wilde sterven dan Hem te verlaten! Probeer u vervolgens te verontschuldigen, als u dat kunt, voor het feit dat u Hem niet liefheeft. Ik weet dat u zult proberen zich te verontschuldigen voor uw gebrek aan liefde tot de Messias, maar uw verontschuldiging kan alleen een dwaas tevreden stellen - en die dwaas bent u zelf. Maar in Gods ogen kan niets minder dan het verderf van het aangezicht des Heeren betalen voor de zonde dat zij Hem niet hebben liefgehad, van Wie Hij zei: 'Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb' (Matth. 3:17). De Messias Zelf zal de toorn uitgieten, een toorn die als een verslindend vuur zal zijn voor allen die Hem niet hebben liefgehad. Hoe vreselijk zal het oordeel van God zijn als het zo uitgevoerd wordt! Wat zal er een sprake van uitgaan, als het alle hoop uitblust in degenen over wie het komt! Alle vijanden van de Messias zullen gezet worden tot een voetbank van Zijn voeten, zodat Zijn macht hen voor eeuwig zal verpletteren. Wees op uw hoede, opdat u niet voor eeuwig één van hen zult zijn!

Derde preek

Christus' liefde tot de Kerk

Gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.
EFEZE 5:25-27

In de eerste woorden van onze tekst zien we dat Christus en de gemeente, de Kerk, aan elkaar worden verbonden. Datgene wat verbindt is de liefde, en de liefde is de liefde van Christus - 'gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft'. In het tweede deel van de tekst zien we de grote openbaring van Zijn liefde jegens hen - dat Hij 'Zichzelf voor haar heeft overgegeven'. Als derde wordt ons getoond de uitwerking van Zijn liefde voor de Kerk in reinigende en heiligende genade - 'opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord'. In het vervolg van de tekst wordt ons de rijpe vrucht van Christus' liefde voorgesteld in de uiteindelijke staat van de Kerk - 'opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk'.

Wanneer wij nu deze tekstwoorden willen overdenken, zijn er vier zaken waarvoor wij uw aandacht zullen vragen:

- I. Christus' liefde tot de Kerk;
- II. Christus heeft Zichzelf voor de Kerk overgegeven;
- III. De uitwerking van Christus' liefde;
- IV. De rijpe vruchten van Christus' liefde.

Deze vier zaken zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Dat heeft God gedaan. En wat God heeft samengevoegd, scheidde de mens daarom niet. Als Christus de Kerk liefhad, deed Hij dat omdat het Zijn soevereine wil was. Maar aangezien Hij haar heeft liefgehad, lijkt de openbaring van die liefde in het overgeven van Zichzelf noodzakelijk. We kunnen een liefde als de Zijne niet als een doelloze, ongeschikte vertoning beschouwen, alsof het niet meer dan een nutteloos schouwspel zou zijn geweest. De zaak van de geliefde moet precies en doeltreffend tegemoet getreden worden door de minnaar. En wanneer Hij Zijn liefde eenmaal heeft getoond, moet het voorwerp van de liefde dit wel merken. Zulk een offer voor haar moet wel invloed hebben op de toestand van de Kerk - de Kerk waarvoor Hij Zichzelf gaf moet wel gereinigd en geheiligd worden. Zulk een liefde als waar Hij blijk van gaf in het verzoeningswerk dat Hij voor hen deed - en dat Hij heeft toegepast, in reinigende en heiligende genade - moet wel voorgoed en voor eeuwig de volmaakte reinheid en gelukzaligheid van de Kerk waarborgen. En dat vanwege deze kenmerken van de liefde - haar overvloed, haar onveranderlijkheid, haar rijkdom, haar kostbare voorgeschiedenis, haar geloften en haar heiligheid. De liefde van Christus, die immers de oneindige liefde van God is, kan niet vruchteloos zijn. En als ik eenmaal geloof dat Christus heeft liefgehad, dan kan ik slechts verzekerd zijn dat alles wat in de tekst aan

Zijn liefde wordt toegeschreven, er onfeilbaar uit zal voortvloeien als een kostbare weldaad aan allen die er het voorwerp van zijn.

I. Christus' liefde tot de Kerk

1. De eeuwige liefde van Christus

De tekstwoorden wijzen terug naar het verleden - 'Christus heeft de gemeente liefgehad'. Ze wijzen terug naar de oorzaak van alle zorg en genade voor de Kerk. Ze spreken van Jehovah de Zoon, Die als de Messias afgezonderd is voor de Kerk als haar Verbondshoofd, haar Losser, haar Verlosser, haar Echtgenoot en haar Heiland. Onze aandacht wordt gevraagd voor de liefde van Hem, Die op deze wijze werd afgezonderd. Dat Christus de Kerk heeft liefgehad is een feit waarin het geloof zich altijd heeft verlustigd en waarin de vrijgekochten des Heeren, wanneer zij in de hemel volmaakt alles zullen aanschouwen, bodemloze dieptes van verwondering en vreugde vinden. Het is een feit dat nooit begonnen is te bestaan [dat wil zeggen: het was zonder begin] en toch kunnen we het in verband brengen met ieder willekeurig moment in de tijd, van het begin tot het eind. Jazeker, het is een eeuwigdurend feit, of we, als we aan de eeuwigheid denken, nu denken aan het verleden of aan de toekomst. Maar de tijd ligt niet, zoals wij vaak denken, tussen die beide in, als een scheidslijn tussen twee eeuwigheden. Het is in plaats daarvan een boog, die geprojecteerd wordt vanuit (om later terug te keren in) de ene eeuwigheid, namelijk het tijdsbestek van Jehovah's bestaan en de plaats van Zijn tegenwoordigheid. Die boog is het tijdsbestek als resultaat van Gods scheppingskracht en de bestemde tijd om Zijn voorzienigheid aan de aarde en haar inwoners te betonen. 1-loe gewichtig is onze positie; altijd zo dichtbij de eeuwigheid en altijd zo dichtbij het tijdstip dat we de eeuwigheid zullen binnengaan! Maar hoe overweldigend zoet is het om te bedenken dat de heerlijkheid van de wonderlijke liefde van Christus, uit alle eeuwigheid, vervuld met de tegenwoordigheid van Jehovah de Zoon, de Kerk op aarde bestraalt.

De tekstwoorden zeggen ons niet slechts dat er van eeuwigheid liefde was in Christus - ze zeggen ons dat Hij daadwerkelijk liefhad. We worden daarvan verzekerd uit Zijn eigen mond. Hij vertelt ons dat Hij van eeuwigheid gezalfd is geweest, dat Hij toen spelende was in de wereld Zijns aardrijks, en dat Zijn vermaken met de mensenkinderen zijn (Spr. 8:23, 31). Christus had Zijn Kerk toen al lief. Zijn liefde was toen al werkzaam toen Hij erin toestemde om aangesteld te worden als het Verbondshoofd van Zijn volk, en toen Hij zich in hen verheugde terwijl Hij hen in Zijn eeuwige gedachten koesterde. Hoe overweldigend zoet en wonderlijk is deze waarheid! Het versterkt de verwondering wanneer men bedenkt dat Zijn vreugde in Zijn geliefden op aarde altijd overeenstemde met Zijn vreugde als de Zoon in de tegenwoordigheid van de Vader. Hoe kon de Kerk toegang krijgen tot de gedachten van Christus, toen Hij in die laats van onuitsprekelijke heerlijkheid en zegen was? Hoe kon de vreugde die Hij in hen had een plaats krijgen in het hart dat vervuld was met de vreugde van de gemeenschap met de Vader?

Hij droeg er zorg voor dat deze beide vreugdes samen in Zijn Woord werden genoemd, om ons ervan te verzekeren dat ze samen in Zijn hart waren. En beide vreugdes zijn volmaakt verenigbaar. Ja, omdat de ene er is, moet de andere er ook zijn. De blijdschap die voortkomt uit de genietingen van de liefde van de Vader, verzekert de liefdevolle aanneming van het volk dat de Vader Hem gaf. Overeenkomstig Zijn oneindige liefde als de Zoon, had Hij vreugde in het vervullen van het welbehagen van de Vader en in het openbaren van de heerlijke naam van de Vader in de (altijd in Zijn gedachten aanwezige) verlossing van het volk waarvoor Hij Borg werd. Is het niet godslasterlijk om te denken

dat de liefde van Christus gestalte kon hebben gekregen zonder deze gronden van blijdschap over al haar voorwerpen?

Maar wat voor voorstelling kunnen wij ons maken van dit liefhebben van eeuwigheid? En hoe weinig beseffen wij ervan, zelfs door het geloof! Als Zijn Godheid en Zoonschap samen met Zijn eeuwigheid - verbonden met Zijn liefde - in onze harten komen, hoe overweldigend zoet is dan één ogenblik van deze kracht uit de hoge!

Na deze eeuwige liefde komt (in historische volgorde) Zijn liefde door alle eeuwen heen in het verleden, vanaf het begin. Als we daar nu breedvoerig op in zouden gaan, zouden we vooruitlopen op wat ons verderop in de tekst staat te overdenken; want in dat geval zouden we moeten spreken over de uitwerking van Zijn genade in de verlossing van de Kerk. Maar, aangezien we de volgorde aanhouden van de ordening van het grote verlossingsplan in verhouding tot de voorgenomen uitwerking ervan, moeten we vervolgens denken aan Zijn vervulling van Zijn belofte aan de Vader in Zijn vleeswording. 'Zie, ik kom, in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! Om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands' (Ps. 40:8-9). Dat is Zijn eigen aankondiging van Zijn beloofde komst. Dat plaatst Hem precies in de positie om Zijn liefde overvloedig te openbaren, waarnaar het volgende gedeelte van de tekst verwijst.

2. Het voorwerp van Christus' liefde - Zijn Kerk

De Kerk is het voorwerp van Christus' liefde. Van hen - en alleen van hen - die inwendig geroepen zijn, wordt gezegd dat Hij hen liefhad, waardoor ze voor zichzelf en voor anderen kenbaar zijn als de uitverkorenen van God; hoewel het getal van hen die in de loop der eeuwen geroepen zullen worden bij God bekend is. In hun inwendige roeping werd hun toestand voor het eerst veranderd door de liefde van Christus. Hun roeping was een noodzakelijk gevolg van Zijn liefde voor hen en was vastgelegd in de belofte van de Vader aan Zijn Gezalfde. 'Gij zult een volk roepen, dat gij niet kent, en het volk dat u niet kende, zal tot u lopen' (Jes. 55:5). Aan Christus werd een zaad beloofd en Hij kreeg deze belofte: Hij zal Zijn zaad zien - om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden - en door Zijn kennis (Zijn eigen kennis, door inwendige roeping Hem gegeven) zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken. Dit alles is zeker omdat het welbehagen des Heeren in Zijn hand gelukkig zal voortgaan (Jes. 53:10).

3. Redenen waarom sommigen zich verzetten tegen de leer van de verkiezing

Waarom is er zo'n afkeer van de gedachte dat de liefde van Christus een liefde is tot Zijn Kerk en niet een liefde tot allen?

a. Sommigen zien het als een kleinering, ja als een inperking van de liefde van Christus. Zij denken dat zij die liefde verheerlijken door haar reikwijdte te vergroten. Als iemand een kleine vijver in zijn tuin heeft, kan hij, door hem ondieper te maken, proberen ervoor te zorgen dat hij een groter oppervlak bestrijkt, waardoor het zou lijken alsof hij een grotere omvang had. De hoeveelheid water zou echter, ondanks de toegenomen uitgestrektheid, hetzelfde blijven. Het zou niet in hem opkomen om zoiets te doen met de oceaan. Als hij denkt aan haar onmetelijke omvang en onpeilbare dieptes, is hij zeer voldaan over haar uitgestrektheid. Zo is het ook gesteld met de menselijke voorstellingen van de liefde van Christus. Zij die Zijn liefde niet kennen in verband met Zijn persoonlijke heerlijkheid en weinig zicht hebben op de zondigheid van haar voorwerpen, zien haar als de kleine vijver die ze graag ondiep en uitgestrekt willen maken. Maar zij die God, de zonde en Christus kennen, stellen zich de liefde van Christus voor als een

oceaan met een oneindige omvang en diepte. Zij zijn er blij mee dat het voornemen van de Heere van allen haar uitgestrektheid bepaalt. Maar die anderen smeken: een beetje voor allemaal, en niet veel voor sommigen! Ze kunnen het alleen in verband brengen met algemeenheid, en om Gods liefde eer en aanzien te geven, beschouwen ze het daarom als een liefde tot allen.

b. Anderen zouden graag willen dat de liefde van Christus algemeen was in haar voornemen om te verlossen, zodat ze niet aan haar soevereiniteit hoeven te denken. Als we Zijn liefde zien als een verkiezende liefde, zijn we genoodzaakt te zien dat alles afhangt van de wil van God. Maar deze mensen zouden graag willen dat hun eigen wil het voor het zeggen had, en niet die van God. Zij hebben er een hekel aan om vanaf de troon van de eeuwige, soevereine God te horen klinken: 'Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm en uit Zijn Woord het onderwijs te krijgen dat de zaligheid niet is 'desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods' (Rom. 9:15-16). Zij denken in plaats daarvan dat God zo barmhartig is dat het niet anders kan of Hij is bereid om de verlorenen te redden - en dat de verlorenen, in hun ellende, recht hebben op Zijn medelijden. Daarbij vergeten of negeren ze Zijn woorden: 'Ik zal barmhartig zijn, dien ik barmhartig ben' (Rom 9:15). Hij maakt in deze woorden duidelijk dat Hij soevereine macht heeft over Zijn ontfermende liefde en verzekert de voorwerpen van Zijn liefde ervan dat zij, aangezien zij de dood verdiend hebben, alles te danken hebben aan Zijn genade

c. Weer anderen zouden willen dat Christus' liefde algemeen was (en dus niet alleen gericht tot degenen die in de Kerk waren, zijn en zullen zijn), zodat zij zich ermee kunnen vertroosten en intussen gewoon in hun natuurstaat blijven, om zodoende hoop te koesteren zonder ooit inwendig door Christus geroepen te zijn om uit God wedergeboren te worden. Hoe gretig zal een zondaar die zich bewust is geworden van gevaar, de bewering aangrijpen dat God liefde is, alsof dat betekent dat Hij hem ongetwijfeld liefheeft zoals hij is, en zo ook nu. Gretig vervangt hij deze eigenschap van God voor wat de wet hem voorstelde. Gedwongen door zijn zelfzuchtigheid, zal hij zijn oude hart wijd openen om een verzekering van liefde binnen te laten in plaats van een vrezend opzien tot het oordeel, als zijn verstand zo is verduisterd en zijn geweten zo onbetrouwbaar is dat ze hem dit toestaan. Wat een plotselinge verandering zal zo'n geloof in zijn ziel teweegbrengen, al is het een geloof in een leugen! Maar wat voor een blijdschap is dit nu, wanneer een vermeende liefde het gewicht van de toorn van God voor hem verborgen houdt! In de veronderstelling waaronder hij dan leeft, kan het zijn dat hij in zijn doen en laten alle gaven van de Geest voorwendt, wat soms pas openbaar komt als de Bruidegom komt en de deur is gesloten.

d. Er zijn ook mensen die het niet eens kunnen zijn met de leer van de algemene liefde en zich tegelijkertijd voelen alsof er voor hen geen hoop is, omdat het een verkiezende liefde is. Zij kunnen het niet eens zijn met de leer van de algemene liefde, omdat zij voelen dat het Godonterend zou zijn om Hem een liefdesbetrekking tot zondaren toe te schrijven waarvan de zekere uitkomst niet de zaligheid zou zijn. De verbondsordeningen die voortkomen uit Zijn liefde zouden daardoor volkomen krachteloos gemaakt worden. Ook zou het in strijd zijn met verschillende Schriftgedeeltes die, net als de tekst die wij nu overdenken en er zijn niet weinig zulke teksten in de Schrift - uitdrukkelijk Zijn liefde met de daaruit voortvloeiende zaligmakende genade tot Zijn uitverkorenen beperken. Maar waarom zou dit één enkele ziel ontmoedigen die ernaar verlangt om omhelsd te worden door de liefde van Christus? Maakt de soevereiniteit van de liefde het niet veel aantrekkelijker om er deel aan te hebben, omdat hieraan de

zekerheid van het eeuwige leven is verbonden? En aangezien het de verborgen wil van God is waardoor het voornemen en de voorwerpen van Zijn liefde worden bepaald, kan dit niet de regel van uw geloof zijn. U moet zich laten leiden door wat het Woord van God u zegt over Zijn liefde, Zijn zaligmakende liefde voor zondaren. Christus wordt u voorgesteld in het grote verlossingswerk om in Hem te geloven, en u wordt geroepen deze liefde onder ogen te zien, zoals ze geopenbaard werd in Zijn sterven aan het kruis. Voor deze oneindige, zaligmakende liefde sluit God u op in de evangeliebelofte - niet als een geliefde, maar als een helwaardige zondaar die, als hij tot Christus komt, omhelsd zal worden door die liefde en zeer zeker verlost zal worden met een eeuwige verlossing.

II. Christus gaf Zichzelf voor de Kerk

Dit is de grote openbaring van Christus' liefde tot de Kerk - Hij gaf Zichzelf voor haar. Dit verwijst naar Christus' offer. We kunnen hier weliswaar denken aan het feit dat Hij Zichzelf in overeenstemming met de wil van de Vader gaf om Zijn plaats als Borg voor Zijn volk te bekleden, waarbij Hij Zichzelf voor hen zou geven tot een zoenoffer. We kunnen hier weliswaar ook denken aan het daadwerkelijke geven van Zichzelf, alsook aan het daadwerkelijke gegeven worden door de Vader, toen Hij in de volheid des tijds op aarde kwam, geopenbaard in het vlees. Deze woorden zijn echter geschreven met het oog op het feit dat Hij Zichzelf gaf tot een zoenoffer. Als we denken aan Zijn vleeswording (Joh. 1:14), dan moeten we voor ogen houden dat Hij zonde gemaakt werd (2 Kor. 5:21) en een vloek geworden is voor Zijn Kerk (Gal. 3:13).

Wanneer we uw aandacht vestigen op de woorden 'Zichzelf voor haar heeft overgegeven', moeten we letten op het geschenk en het geven waarnaar verwezen wordt in de daad die wordt toegeschreven aan Christus, Degene aan Wie het geschenk werd voorgesteld. Ook moeten we letten op het noodzakelijke, onmiddellijke gevolg van dit offer.

1. Het geschenk

Er staat dat Hij dit Zelf is. Er wordt vaak gezegd dat Christus' menselijke natuur het offer was dat Hij bracht, dat Zijn goddelijke natuur het altaar was waardoor het werd geheiligd en dat Hij in Zijn twee naturen de Hoge priester was Die het offer aan God voorstelde. Maar het is beter als we (in overeenstemming met de tekst) Hemzelf in Zijn menselijke natuur beschouwen als het offer.

Wanneer we aan Hem denken in Zijn menselijke natuur, moeten we aan Hem denken als de Zoon, Die gezonden werd opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou. Hij kon Zichzelf in Zijn menselijke natuur niet als een zoenoffer aan God geven voordat Hij alles volbracht en geleden had dat tot dat doel dienen moest. We moeten er voor beducht zijn het offer enerzijds niet los te maken van Hemzelf, en het anderzijds (in ons denken) niet te scheiden van alles wat hij doormaakte in Zijn menselijke natuur in heel Zijn aardse gang van gehoorzaamheid en lijden, die duurde tot beide afgesloten en bekroond werden in Zijn sterven aan het kruis. Alleen als we zowel Zijn persoon, met Zijn oneindige waardigheid en heerlijkheid, als Zijn werk in verband zien met Zijn houden van de wet en Zijn genoegdoening van de gerechtigheid, kunnen we op de juiste wijze zien wat Hij eigenlijk gaf toen Hij Zichzelf gaf voor de Kerk. En wij zien het verband niet tussen Hemzelf en het offer, tenzij wij het vinden in de woorden 'voor haar'. Alleen omdat Hij de Losser en Borg van de Kerk was, kon Hij zonde gemaakt worden, en alleen omdat Hij zonde gemaakt was, kon Hij tot een vloek gesteld worden. Alleen omdat

God Hem beschouwde als de vertegenwoordiger van bepaalde schuldige mensen, kon Hij hun zonden op Hem leggen, en alleen als Plaatsvervanger van Zijn volk kon gehoorzaamheid worden geëist. Hij had de plicht om te gehoorzamen omdat de persoonlijke verantwoordelijkheid van degenen voor wie Hij in de plaats stond, op Hem werd gelegd. Zijn verplichting om te lijden was het gevolg van het feit dat hun persoonlijke schuld op Hem werd gelegd. Zij waren immers onder de wet als een werkverbond en werden beschouwd en veroordeeld als overtreders daarvan. In het geschenk dat Hij God voorstelde, was daarom heel zijn gehoorzaamheid en lijden met alles wat Hij daarmee verdiende, besloten, vanwege de oneindige waardigheid en heerlijkheid die Hem toekwam als Jehovah de Zoon - en dit alles kwam uit Hemzelf, in Zijn menselijke natuur, als de Plaatsvervanger van de Kerk voor welks verlossing God Hem had gezonden. O, wat een geschenk was dit! Is uw geweten hiermee vervuld? Als dit niet zo is, dan is uw oordeel niet in overeenstemming met Gods gedachten, want Hij heeft gezegd dat Hij er een welbehagen in heeft.

2. Het geven - Christus heeft Zichzelf gegeven

Onze aandacht wordt hier gevraagd voor het priesterlijke werk van Christus in het geven van Zichzelf als een zoenoffer voor de Kerk. Hij kon Zichzelf alleen als een zoenoffer geven als Hij onder de macht van de dood was. Als dat zo is, hoe kon Hij dan Zichzelf geven?' vraagt u misschien. Bedenk, vriend, dat Hij stierf als een offer. Hij stierf niet als Priester, want Hij is Priester 'naar de kracht des onvergankelijken levens' (Hebr 7:16). In Zijn eeuwige Godheid leefde Hij om Zichzelf aan God voor te stellen in Zijn menselijke natuur, als een geslacht offerlam. Zijn ziel, gescheiden van Zijn lichaam, en Zijn lichaam, gescheiden van Zijn ziel, bleven verenigd met Zijn goddelijke natuur in Zijn persoon als de Zoon. Daarom offerde Hij Zichzelf, toen Hij het dode lichaam dat in het graf van Jozef was gelegd en de onstoffelijke ziel die opvoer naar het paradijs om Zijn dood bekend te maken, voorstelde voor de troon van God. De Zoon van God was hiertoe met eedzwering Hogepriester geworden, naar de ordening van Melchizedek (Hebr. 7:21). En o, zie toch dat dit een daad is van Jehovah de Zoon, Die door Zijn Vader geroepen is om Zichzelf voor de Kerk te geven! Uit deze daad blijkt goddelijke ijver voor de eer van de goddelijke naam, en goddelijke liefde voor de Kerk. Hij was uit op de verheerlijking van Zijn Vader en de verlossing van Zijn volk; en Hij openbaarde Zijn ijver en liefde volledig door Zichzelf te geven. O, mijn natuur! welk een glans van goddelijke heerlijkheid straalt er van u af wanneer ik u gedood zie worden in de persoon van de Zoon, Die het Lam van God is! Het priesterlijke werk dat voor u geschied is, in de natuur van Hem waarin u bestond, hult u in een onuitsprekelijke glans en luister - en de verheerlijking van God in de hoge straalt omhoog naar de hemel door uw sterven!

3. Christus offerde Zichzelf aan de Vader

Hij ontving de opdracht tot Zijn werk als de Christus van de Vader, als de soevereine Vertegenwoordiger van de drie-enige God. In de relatie die tot stand kwam door deze opdracht, was Hij op aarde de Dienaar van Hem die Hem gezonden heeft. Maar het werk dat Hem te doen stond, was de verlossing van de Kerk, en in dat werk was Hij een Borg in relatie tot God als Rechter, niet minder dan dat Hij Zijn Dienaar was in relatie tot God, de soevereine Heerser. Zijn werk als Hogepriester had betrekking op de eisen van God als Rechter. In de volkomen genoegdoening aan de eisen van de Rechter, werden de wensen van de soevereine God volkomen ingewilligd. O, bedenk eens wat het voor God betekende om te ontvangen wat Christus voor Zijn Kerk gaf! De volmaakte heerlijkheid

van de verzoenende Middelaar lag voor Gods aangezicht; de volmaakte verdienste van Zijn gehoorzaamheid en lijden in de menselijke natuur werd in het licht van die heerlijkheid aan Hem voorgesteld. Want, tot vervulling van de ijver voor Zijn eigen eer, werd door dit offer een oneindige rechtvaardiging en openbaring van Zijn naam gegeven. Al Zijn eisen werden volkomen ingewilligd. Hoe oneindig veel behagen schepte de Rechter van hemel en aarde hierin! En, als Rechter, voltooide Zijn oneindige vreugde in het offer van Christus de gelegenheid om al Zijn liefdesbevelen te vervullen. O, wat een zoete geur kwam er voor God van het offer dat Hem voor de Kerk werd voorgesteld!

4. Het gevolg van Christus' offerande voor de Kerk

Het onmiddellijke gevolg van het feit dat Christus Zichzelf voor de Kerk gaf, was drievoudig.

(a) God aanvaardde het offer

Het kan niet anders of het offer werd onmiddellijk door God aanvaard als een offer dat de Kerk vertegenwoordigde. Deze aanvaarding kwam tot uiting in de opstanding van Christus uit de dood door de heerlijkheid van de Vader.

(b) Christus werd verhoogd

Dit werd gevolgd door Zijn verhoging aan de rechterhand van de Majesteit in de hemel. Zo was er niet enkel een openbaring van het goddelijke aanvaarden van Christus' offer, maar kreeg Hij in Zijn menselijke natuur ook het volle loon voor het werk dat Hij in die natuur aan het kruis had volbracht.

(c) Christus werd gekroond tot de 'Vredevorst'

En omdat Zijn offer gegeven en aanvaard werd voor de Kerk, werd Hij, in Zijn verhouding tot die Kerk, tot de 'Vredevorst' gekroond. Hij heeft alle macht in de hemel en op de aarde, al de genadige zegeningen van het verbond dat Hij met Zijn bloed verzegelde, en de zeven Geesten van God, zodat Hij Zijn volk in tijd van nood tijdens heel hun aardse woestijnreis kan bezoeken met Zijn verlossende kracht en hen verrijken met verlossende zegeningen.

III. De uitwerking van Christus' liefde

De uitwerking van Christus' liefde wordt zichtbaar in degenen voor wie Hij Zichzelf gaf. Er staat: 'opdat Hij de Kerk heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord'. Hierin lezen we dat het wassen voorafgaat aan het heiligen. Het Woord kan met beide verbonden worden als hét aangewezen middel dat gebruikt wordt voor dit genadewerk.

1. Christus reinigt Zijn volk van hun zonden

Christus wast Zijn met bloed gekochte volk met het waterbad. Dit water is niet het water dat gebruikt wordt in de doop. Het is het water waarvan het doopwater een teken is. Het is het water waarvan het 'water der afzondering' onder de wet een afschaduwing was. Het is het reine water, dat de Heere belooft te zullen sprenkelen, om van alle onreinheden en afgoden te reinigen. Het is het water dat door Christus verbonden wordt met de Geest, wanneer Hij aan Nicodémus uitlegt wat de wedergeboorte is. Het is het levende water waarvan Christus de Samaritaanse vrouw vertelde. Het is het water waarmee het bad der

wedergeboorte gevuld is. Het is het water dat de Heilige Geest gebruikt wanneer Hij de door Christus gekochte verlossing gaat toepassen aan degenen die Hem gegeven waren van de Vader. Hij wast (Eng. vert.) hen dan met het waterbad. Hij komt als het levende water, door de weg van Christus' verdiensten, om toe te passen wat Zijn offer waarborgde voor degenen voor wie het gebracht was. Hij komt als de Geest der dienstbaarheid tot de voorwerpen van Zijn werk, niet om slaven van hen te maken, maar om hen te laten voelen dat zij van nature slaven zijn en zondaren onder de wet. Hij komt als de Geest Die levend maakt, om hen in de wedergeboorte het leven van God in te planten, het begin van volkomen heiligheid. En Hij komt als de Geest des geloofs, om hen uit zichzelf tot Christus te leiden, zoals Hij in het evangelie geopenbaard is en wordt aangeboden, opdat ze, wanneer ze in Hem zijn, rechtvaardigheid Gods worden gemaakt. Zo hebben zij in zich een door God geschapen nieuwe mens en hebben zij het recht om genade te ontvangen, om deze te bewaren, te koesteren en te doen groeien, totdat ze, wanneer ze volledig geheiligd zijn, volmaakt heilig zijn zoals God heilig is. Zo leidt het waterbad tot de heiligmaking en geeft het er een recht op.

2. Christus heiligt Zijn volk

Christus' liefde voor de Kerk komt tot uiting in haar heiligmaking. Dit is een voortschrijdend werk, dat zich uitstrekt van de wedergeboorte tot aan het sterven. Het is de voortzetting van het werk dat begonnen is in de wedergeboorte, door de genade waarop allen die vrijgesproken en aangenomen zijn recht hebben, overeenkomstig het verbond en de belofte van God. Het is een werk dat de gehele mens doortrekt, met het oog op een volkomen vernieuwing naar het beeld van God. De Werkmeester van dit alles is de Heilige Geest. Hij handelt, als de Geest van Christus, op grond van Diens offer. Hij komt van de Vader, als antwoord op Christus' voorbeding. Tegelijk openbaart Hij overvloedig Zijn eigen goddelijke liefde in Zijn werk. Christus is de heiligmaking (1 Kor. 1:30) van de Kerk, net zoals de Geest de Heiligmaker is, want in Zijn werk neemt de Geest uit het werk van Christus en past het toe. Wanneer de Heilige Geest met Zijn verborgen werk de ziel van de geheiligde bearbeidt, gebruikt Hij het Woord in dit vernieuwingswerk. Hij gebruikt het als de spiegel waarin de Kerk haar gebrek aan heiligmaking kan zien. Dit gebruik van het Woord - in de eisen van de heilige wet, het voorbeeld van Christus en de beschreven verworvenheden van de heiligen - mogen we niet terzijde schuiven. Maar Hij gebruikt het ook als de grond om terug te brengen tot Christus voor de reiniging die Hij mag, kan en wil schenken door Zijn bloed en door de doop met de Heilige Geest. Ook gebruikt Hij het als de spiegel waarin de Kerk, als zij de heerlijkheid van de Heere aanschouwt, veranderd wordt naar dat beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid (2 Kor. 3:18), totdat ze er klaar voor is dat Christus haar heerlijk aan Zichzelf voorstelt.

IV. De rijpe vruchten van Christus' liefde

Deze worden gezien in de uiteindelijke toestand van de Kerk 'opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.' O, wat een goede afloop! Arme melaatse, het is geen wonder dat u vaak bang bent dat u zulk een einde nooit zult bereiken. U kunt dit niet bevatten. Het is zo hoog, en u voelt zich vaak alsof u zich, door hiernaar uit te zien, blootstelt aan rechtvaardige verachting. Maar laten we nu eens bedenken wat we mogen verwachten van de liefde van Christus, en wat Hij kan bereiken. En wat de Kerk ook te wachten staat in haar uiteindelijke toestand, in de rijpe vruchten van Christus'

liefde, dat zal uw deel zijn, als u erkent schuldenaar te zijn aan de liefde die alle verstand te boven gaat.

1. Christus zal de Kerk aan Zichzelf voorstellen

Uiteindelijk zal Christus de Kerk aan Zichzelf voorstellen. Door dit te doen, handelt hij als de Goede Herder. Voordat Hij haar aan de Vader voorstelt, mag men verwachten dat Hij haar eerst aan Zichzelf voorstelt, waarbij zij voor Hem verschijnt zoals de Vader haar graag zou willen zien en zoals Hij haar beloofde te zullen maken. O, wat een vreugde zal Christus dan in haar hebben! Niet één lid zal gebrek lijden en het zal niemand aan iets ontbreken naar ziel en naar lichaam - niemand van de hele Kerk van God die verlost, gereinigd en geheiligd is op aarde. Wat een oneindige vreugde zal dit geven aan Christus' liefde tot de Kerk en wat een oneindige blijdschap aan de liefde van de Zoon tot Zijn Vader! Hij heeft ervoor gezorgd dat Zijn geliefde Kerk in een staat van volmaakte heiligheid verkeert, op de drempel van een eeuwigheid van gelukzaligheid en eer. Door dit te doen, heeft Hij ervoor gezorgd dat het welbehagen van de Vader volkomen gelukkig is voortgegaan en dat Zijn naam werd geëerd. O, zal ik straks één van hen zijn, in wie Christus Zich, in alle heerlijkheid van een tweezijdige, oneindige liefde, ten laatste zal verheugen?

(a) De Kerk die voorgesteld wordt, zal heerlijk zijn. Haar heerlijkheid zal bestaan in een volkomen gelijkvormigheid aan Christus Zelf. Deze heerlijke toestand moet bereikt zijn voordat ze de hemel ingaan. Alleen een heerlijke Kerk kan een staat van heerlijkheid binnengaan. Het is het werk van de Geest, waardoor de ziel op aarde heilig gemaakt wordt en het ellendige lichaam op de opstandingsmorgen zal worden veranderd, dat de Kerk zo heerlijk kan maken. Heerlijk! Is het zover gekomen, arme, ellendige, walgelijke melaatse? U kunt zich niet indenken dat dit mogelijk is en u houdt zich er verre, verre van om te hopen dat dit uw einde is. Maar zou u het graag hebben? En wilt u daarvoor schuldenaar zijn aan de liefde van Christus? Als dat zo is, zal dit - ja dit alles - tenslotte uw deel zijn. Wat zult u zich dan over uzelf verwonderen, maar al uw verwondering zult u onder woorden brengen in een eeuwige lofzang tot eer van Hem Die u heeft liefgehad en Die u in Zijn eigen bloed gewassen heeft van uw zonden!

Er zijn twee Schriftgedeeltes waaruit blijkt dat het gelijkvormigheid aan Christus is, die de Kerk heerlijk maakt. De eerste is die indrukwekkende passage: 'En die Hij tevoren verordeneerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt' (Rom. 8:30). De verheerlijking die hier genoemd wordt als volgend op de rechtvaardiging, verwijst onmiskenbaar naar het proces en het eindresultaat van de heiligmaking. De tweede passage is het gedeelte waarin het geleidelijke proces van de verandering naar het beeld van de Heere beschreven wordt als een voortgang van heerlijkheid tot heerlijkheid (2 Kor. 3:18).

(b) Maar achter deze beschrijving van de uiteindelijke toestand van de Kerk wordt geen punt gezet. Er staat ook dat ze zonder vlek zal zijn. Er zal geen enkele zondesmet meer op de Kerk liggen. O, zal het zover komen? Geen verduisterd verstand meer, geen opstandige wil, geen slavernij en ontrouw in het geweten, niet de minste neiging om met het hart te scheiden van de levende God, en niets dat in de herinnering terugkomt dan wat tot vreugde dient! O, dit gaat alles wat wij vragen of denken ver te boven.

(c) Maar zelfs dit is niet alles - de Kerk zal zonder rimpel zijn. Zolang de Kerk op aarde is, kunnen er rimpels zijn op het hart en op het voorhoofd, en als zij haar dagen niet vernieuwt, zullen er weldra rimpels op het hart verschijnen. Afkerigheid zorgt altijd voor

rimpels, want hierdoor worden de vernieuwende werkingen van de Geest geweerd. Een verwoestende ziekte, maar ook een hoge leeftijd, kan de oorzaak zijn dat uw rimpels hebt op uw voorhoofd. Zo kunnen ook de kwalen die de Kerk over zichzelf heen haak rimpels op het hart van de Kerk veroorzaken. Maar dit alles zal uiteindelijk weggedaan worden. De Heere beloofde: 'Ik zal uw afkeringen genezen' Oer. 3:22), en Hij zal Zijn woord gestand doen.

(d) Maar zelfs hiermee houdt het niet op. Er wordt aan toegevoegd: 'of iets dergelijks'. Als u iets kunt bedenken, naast vlekken en rimpels, dat we beter kunnen missen - en dat een volmaakt welzijn en een volmaakt gezegend zijn in de weg zou staan - dan zal Christus dat volledig en voor eeuwig wegdoen uit Zijn Kerk, wat het ook is. O, is dat niet juist iets voor Hem om dat te doen? Wat zou u anders mogen verwachten van Zijn oneindige en eeuwige liefde, Die haar almacht aanwendt tot inwilliging van haar bevelen?

(e) Maar ook dit is niet het laatste. De Geest vertelt ons niet alleen over het wegdoen van alles wat nadelig zou zijn, maar bovendien wat de Kerk daadwerkelijk zal verkrijgen in haar uiteindelijke toestand. Hij voegt immers deze woorden toe aan wat er vooraf was gezegd: 'maar dat zij zou heilig zijn'. Dit is het einddoel waarnaar de Heere belooft Zijn Kerk te zullen brengen. Alles wat hiertegen strijdt, wordt weggedaan, maar het resultaat is geen leeg vel papier. Datgene wat de Kerk tenslotte verkrijgt is zichtbare zuiverheid en volmaakte heiligheid. Volmaakte liefde tot God vervult haar hele wezen. Ze is volmaakt als God. O, wat is er hoger dan dit? En Christus heeft beloofd dat Hij dit aan de Kerk zal schenken!

(f) Maar zelfs hiermee wordt de beschrijving van de uiteindelijke toestand van de Kerk niet afgesloten, want er wordt nog verklaard dat ze onberispelijk zal zijn. In de Engelse Bijbelvertaling staat hier 'zonder onvolkomenheden'. Mogelijk waren er onvolkomenheden in sommige leden van de Kerk op aarde, die niet zozeer aangemerkt kunnen worden als vlekken. Ik heb er niet weinigen gekend die erfgenamen waren van de heerlijkheid, maar die verstandelijk gehandicapt waren en niets anders wisten dan de geestelijke lessen die ze van God kregen. Deze dwazen hebben niet gedwaald (Jes. 35:8), al leefden ze tot het einde toe als dwazen onder de wijzen van deze wereld; God rekende hen onder degenen die wijsgemaakt worden tot zaligheid.

Maar geen enkele onvolkomenheid als deze zal hen uiteindelijk nog aankleven. Gebrek aan verstandelijke vermogens maakte het voor hen onmogelijk om een vooraanstaande positie in de Kerk te bekleden, maar in de hemel zal dit niet langer als achterstand gelden. Geen enkele verstandelijke zwakheid zal hen ongeschikt maken voor het werk daarboven, of overblijven om hun geluk te bederven. Ik heb ook enkele godzalige mensen gekend met onvolkomen lichamen. Sommigen daarvan waren blind, doof, mank, of verlamd, anderen waren misvormd en weer anderen waren tot op het bot verteerd door kanker. Maar al zulke onvolkomenheden zullen weggenomen worden. Het opgestane lichaam zal volmaakt zijn, zoals de ziel volmaakt is - en beide zullen volmaakt zijn omdat ze gelijkvormig gemaakt zullen worden aan de menselijke natuur van Christus. O, nu is er toch zeker verder echt niets meer om de beschrijving van de uiteindelijke toestand van de Kerk compleet te maken? Nee, verder heeft de Geest niets te zeggen. Iets hogers dan dit is er niet van de liefde van Christus te verlangen, niets meer dan dit voor de kracht van Christus om tot stand te brengen.

Praktische toepassing

Ik moet een ieder van u vragen: 'Heeft u gemeenschap met de Kerk in de persoon, liefde, verzoening en verlossing van Christus en in haar heerlijke vooruitzicht?' Dit is echt een belangrijke vraag, waar alleen een dwaas om zal lachen. Ik zal verschillende groepen onder u aanwijzen aan wie ik deze vraag voorleg, al ken ik er als het gaat om een aandeel in de liefde van Christus onder u slechts twee: degenen die er deel aan hebben en degenen die dit niet hebben.

1. Sommigen onder u leven alsof ze eropuit zijn om voor iedereen die hen kent te bewijzen dat de liefde van Christus hen nooit geraakt heeft als zaligmakende genade. U maakt zich niet druk om erdoor omhelsd of gered te worden. U staat in uw zondige levenswandel geen moment stil om eraan te denken. U voelt zich alsof u zonder dit wel voort kunt leven. Ja, u voelt zich en handelt alsof er helemaal geen Christus bestond, en geen liefde als de Zijne. En u bent niet bang om uiteindelijk op zo'n afstand gelaten te worden. Volkomen beheerst door de zorgen van de wereld om u heen, gunt u zich geen enkele blik vooruit op de eeuwigheid die voor u ligt. Maar u kunt niet altijd doorgaan zoals u bent. U zult binnen korte tijd alles achter u moeten laten dat u in uw gedachten en verlangens op de plaats van Christus had staan. Alles wat u ervan heeft zal, wanneer u er afscheid van neemt, de teleurstelling vormen die een nijpende leemte in uw hart zal achterlaten, de schuld die zich door deze dingen opstapelde, en de rijpheid voor het verderf waaraan deze dingen u geholpen hebben. Dan zult u een dreiging voelen, die u zal moeten overtuigen dat alleen Christus u kan verlossen. U zult Hem pas aanroepen wanneer het veel te laat is. O, wat zal het zijn als Hij, de enige Die kan helpen, de bedreiging van deze woorden in vervulling brengt: 'Zo zal ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aankomt als een wervelwind; wanneer u benauwdheid en angst overkomt; dan zullen zij tot Mij roepen, maar Ik zal niet antwoorden; zij zullen Mij vroeg zoeken, maar zullen Mij niet vinden' (Spr. 1:26-28). Het is al verschrikkelijk genoeg om geen deel te hebben aan de liefde van Christus, maar wie kan bevatten hoe extra verschrikkelijk het wel niet moet zijn om overweldigd te worden door Zijn toorn! Maar weet dat, als dit uw einde is, dit alleen zo is 'omdat u de wetenschap hebt gehaat en de vreze des Heeren niet hebt verkoren' (Spr. 1:29); alleen omdat u geweigerd hebt, toen Christus riep; omdat u niet opmerkte, terwijl Hij Zijn hand uitstreckte (Spr. 1:24).

2. Er zijn sommigen onder u die geen aandeel hebben in de liefde en de verlossing van Christus. Zij weten dat dit zo is, en toch maakt hen dit weinig bekommerd. Hoe kan het zo zijn dat u weet wat u weet, zonder bekommerd te zijn? U weet dat u nog nooit zo'n verandering hebt doorgemaakt - of dat zo'n verandering aan u voorbijgegaan is - een verandering die onmisbaar is om bij de ware Kerk van God te behoren. U weet ook dat, als u niet inwendig geroepen bent uit de wereld die in het boze ligt, u nooit enig voordeel zult behalen uit de liefde van Christus. Ik vraag u niet of u deel uitmaakt van de Kerk, omdat u al weet dat dit niet zo is. Maar ik vraag u hoe u het vol kunt houden om gescheiden te zijn van Christus, zonder enige gegronde hoop te hebben dat u inwendig geroepen zult worden voordat u sterft. Ik stel u deze laatste vraag, omdat u niet weet wat het is om geen deel te hebben aan de lieflijke omhelzing van Christus. Ik zou graag willen dat u hier uw gedachten en uw zorg aan wijdde. O, wat een schade berokkent u zich moedwillig, door uzelf, in uw verwerpen van Christus, te beroven van al de vruchten van Zijn liefde die in de tekst uitgestald worden! Want de enige oorzaak voor uw verlies

is uw weigering om Christus aan te nemen, met alles wat er in Hem is. Het verlies hebt u alleen aan uzelf te danken, terwijl u alles wat winst voor u zou zijn, aan God te danken zou hebben. En vergeet niet dat u de omhelzing van Christus' liefde niet de rug toe kunt keren zonder geconfronteerd te worden met de verschrikkingen van Zijn toorn. U kunt Zijn liefde misschien op een afstand houden, maar u kunt (als u sterft zoals u bent) Zijn toorn niet op een afstand houden. O, bedenkt toch hoe dwaas het is als u weigert om te beproeven wat Christus voor u doen kan, en er daarentegen voor kiest om een eeuwige beproeving te riskeren van wat Hij tegen u doen kan! En u doet dit terwijl u zo dicht bij de waarheid leeft en zo overtuigd bent in uw geweten.

3. Sommigen onder u proberen hun traagheid en lijdelijkheid te verontschuldigen door te wijzen op de soevereiniteit van de goddelijke liefde en de volkomen hulpeloosheid van de gevallen zondaar. De enige reden waarom u aan deze leerstukken aandacht schenkt, is om ze te misbruiken. U spant ze voor uw karretje door aan de hand ervan uw zondige onachtzaamheid te verontschuldigen. Bent u wel tot Christus gekomen om Hem te vragen of er in Zijn liefde ruimte was voor u? Bent u ooit bedroefd geweest, omdat uw hulpeloosheid als een scheiding tussen u en Hem in kwam te staan? Als dat niet zo is, welk recht heeft u dan om de verkiezing van God erbij te halen, of uw eigen ondergang door de zondeval, als verontschuldiging voor het feit dat u nog steeds bij de gerusten te Sion hoort? Alleen een krankzinnige zou zo kunnen handelen. Iemand met een klein beetje verstand kan nog bedenken dat datgene wat hem buiten de schoot van Christus lijkt te sluiten zo verschrikkelijk is, dat het volkomen onmogelijk is om ervoor te gaan liggen slapen.

4. Er zijn sommigen onder u die, naar ik vrees, denken dat de troost die zij hebben gevonden in het geloof in de liefde van Christus tot hen, omdat het een liefde tot allen is, een bewijs is dat zij een aandeel hebben in de liefde waarnaar in de tekst verwezen wordt. Vrienden, één ding is zeker, namelijk dat, als u een juist zicht hebt op de liefde van Christus, dit u zal uitdrijven tot de Minnaar Zelf. De weldaad die uit de liefde voortkomt, mag niet gescheiden worden van de liefde die deze voortbrengt. Ook mag de liefde niet losgemaakt worden van de Minnaar. Het verlangen dat gewekt wordt door een juist zicht op Hem, is Christus te winnen en in Hem gevonden te worden. U zult niet echt kunnen genieten van de liefde van Christus, tenzij u, in het licht van het kruis, ziet hoe rechtvaardig en heilig, alsook hoe rijk en vrij deze is. En als u er werkelijk door bewogen bent, zult u, als vrucht van Christus' liefde, zoeken wat in de tekst beschreven is. Hoe staat het er met u voor, als het hierom gaat? O, vrienden, laat u toch niet geruststellen met een valse voorstelling van de liefde die de kennis te boven gaat (Ef. 3:19), want dan is het gevaar zeer groot dat u denkt dat u als een weldaad ontvangt, wat u door diefstal bemachtigd hebt. Alleen in Christus en door het bloed van Zijn kruis kunt u werkelijk gewin hebben.

5. Sommigen onder u zouden graag deel uitmaken van de Kerk, liefdevol omhelsd worden en verrijkt worden met de vruchten van de liefde van Christus. Denk er dan eens aan dat Christus, voordat Hij een Kerk had om lief te kunnen hebben, Hij haar inwendig tot Zichzelf moest roepen uit de wereld die in het boze ligt (1 Joh. 5:19). Omdat het een liefde tot de Kerk is, is Zijn liefde onmiskenbaar een liefde tot zondaren. Op die liefde mag u zich daarom als zondaar beroepen. U mag Hem Zelf aangrijpen als uw Minnaar, en daarmee heel de liefde van Zijn hart en de kracht van Zijn hand, al de verdiensten van Zijn bloed en al de rijkdommen van Zijn genade. Steunend op Hem met heel uw zondaarsbestaan, moet u uw hart er niet van weerhouden om vreugde te scheppen, in de hoop dat u eens genieten zult wat Hij Zijn Kerk beloofd heeft. Zijn liefde gaat de kennis

te boven (Ef. 3:19). Zijn bloed reinigt allen die tot Hem komen van al hun zonden (1 Joh. 1:7). Voor Zijn kracht is niets te wonderlijk (Jer. 32:17) en Zijn getrouwheid zal nooit feilen (Ps. 89:33). Bedenkt, naar de mate waarin u rust geniet in de schoot van Christus, wie u was, en wie u bent, en vergeet niet alle eer toe te schrijven aan Hem, Die aan u gedacht heeft in uw nederigheid (Ps. 136:23).

Vierde preek

De geslagen Herder en Zijn kudde

*Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, Die Mijn
Metgezel is, spreekt de Heere der heirscharen; sla die Herder, en de
schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal
Mijn hand tot de kleinen wenden.*
ZACHARIA 13:7

In dit hoofdstuk en in het voorgaande staan vier opmerkelijke verzen tamelijk dicht bij elkaar. Eén daarvan is het eerste vers van dit hoofdstuk, waarin we lezen dat er een Fontein geopend zal zijn tegen de zonde en tegen de onreinheid. In de tekst zien we hoe deze Fontein geopend werd. In het tiende vers van het voorgaande hoofdstuk wordt ons meegedeeld hoe zondaren tot deze Fontein gebracht worden om daarin gewassen te worden namelijk door de Geest der genade en der gebeden. En in het laatste vers van dit hoofdstuk wordt ons verteld hoe de Heere handelt met degenen over wie de Geest is uitgestort, totdat Hij hen uiteindelijk vlekkeloos en volkomen gelukkig van al hun moeiten verlost.

Wanneer ik u vanuit deze tekstwoorden zal toespreken, vraag ik uw aandacht voor:

- I. De Herder van de Heere der heirscharen en Zijn kudde;
- II. De beschrijving van Zijn persoon;
- III Hoe de Heere der heirscharen met Zijn Herder handelt;
- IV. Wat de gevolgen zijn als de Herder geslagen is.

I. De Herder van de Heere der heirscharen en Zijn kudde

‘Mijn Herder’, zegt de Heere der heirscharen. Hij spreekt hier over dezelfde Persoon als wanneer Hij zegt: ‘Mijn Metgezel’.

1. God stelde Zijn eigen Zoon aan als Middelaar

Jezus Christus is Zijn Herder als Middelaar; en aangezien Hij tussen de Heere der heirscharen en Zijn kudde in staat, wordt er van twee kanten aanspraak gemaakt op Hem. De Heere der heirscharen zegt: ‘Mijn Herder’ - en David, één van Zijn kudde, zegt: ‘mijn Herder’. Denk eens aan de goddelijke en aan de menselijke aanspraak, die in één woord elkaar ontmoeten op het hoofd van één en dezelfde persoon!

Waarom had de Heere der heirscharen een Herder nodig? Omdat Hij een kudde had om te weiden - een volk dat Hij Zich voornam om te verlossen. Om Zijn voornemen met hen in vervulling te brengen, moest Hij hen van een Herder voorzien. Niemand anders kon voor hen zorgen. Zelfs al was er iemand, wie zou op een geschikte wijze in hun behoeften kunnen voorzien? En zelfs al was er iemand zowel bekwaam als gewillig om het te doen, wie anders dan de Heere was bevoegd om een Herder aan te stellen? Maar vóór de grondlegging der wereld heeft de Heere Iemand afgezonderd als Herder voor Zijn kudde.

2. God zonderde Zijn Zoon af als Herder

‘Mijn Herder’, zegt de Heere der heirscharen, want Hij heeft Hem voor dat ambt afgezonderd. Hij heeft Zelf een Herder gevonden voor de kudde. Het was Zijn naam die

verheerlijkt moest worden - Zijn recht waaraan genoeg gedaan moest worden - Zijn wet die grootgemaakt moest worden - en Zijn kudde die de Herder moest weiden. Hij stelde Hem aan, in naam van de Godheid, als Vertegenwoordiger van het soevereine gezag van Jehovah. Hij droeg Hem op om het Herderschap op Zich te nemen, 'en Deze heeft God de Vader verzegeld' (Joh. 6:27). Daarom heeft de Heere der heirscharen het volste recht om deze Herder *de Zijne* te noemen.

3. *God verheugt er Zich in dat Hij Zijn Zoon als Herder heeft.*

'Mijn Herder', zegt de Heere der heirscharen, want Hij verheugt er Zich in dat Hij Hem bezit. Wie kan zich indenken wat het is voor de Heere der heirscharen dat Hij, als Vader, Hem op zulk een wijze de Zijne mag noemen, dat Hij kan zeggen: 'Mijn geliefde Zoon?' Wie kan bevatten wat het voor Hem is als Heere van alles, Wiens welbehagen in de handen van de Messias ligt, Hem op zulk een wijze te bezitten dat Hij Hem 'Mijn Herder' kan noemen? Wie kan onder woorden brengen met welk een vreugde Hij, in Zijn eindeloze liefde tot Zijn verkoren volk, aan Hem denkt in Zijn relatie met hen? In Zijn ogen ligt in deze Herder alles wat nodig is voor de verheerlijking van Zijn naam in hun eeuwige verlossing. Dat einddoel verbindt God in Zijn gedachten altijd met Hem, Die Hij heeft aangesteld als de grote Herder der schapen (Hebr. 13:20). In Zijn soevereine gezag noemt Hij Hem de Zijne; en in de oneindig sterke Vaderlijke liefde, in al Zijn ijver voor de eer van Zijn naam en in heel Zijn eeuwige liefde voor Zijn volk, verheugt Hij er zich in dat Hij Hem bezit, zodat Hij Hem de Zijne kan noemen.

4. *God gaf de kudde aan Zijn Zoon*

Deze Herder heeft geen schapen dan alleen die de Vader Hem gaf. 'Zij waren Uwe', zegt Hij tot de Vader, 'en Gij hebt Mij dezelfde gegeven' (Joh. 17:6). Hij gaf hen als Zijn geliefden die Hij wilde verlossen. We mogen niet denken dat Hij hen liefhad omdat zij zondaren waren. Ook mogen we niet de neiging hebben te denken dat er in Zijn ogen enig goed in hen was, dat Zijn liefde teweegbracht. Hij had hen alleen lief omdat dat goed was in Zijn eigen ogen. Nooit zal er een andere reden gevonden worden voor Zijn verkiezende liefde, in de tijd niet en in de eeuwigheid niet. Als de oorzaak van de verlossing is dat Zijn aanschouwen van hun ellende Zijn medelijden opwekte, dan kan het niet anders zijn of allen worden behouden. En als Zijn liefde gewekt zou worden door een in ogenschouw nemen van hun goedheid, dan kon er niemand zalig worden. Als geliefden, zondaren die de Heere Zich had voorgenomen te zullen redden, werden ze door de Vader (als de vertegenwoordiger van de macht en kracht van de Godheid) als een kudde aan Zijn Herder gegeven.

Deze kudde werd als één gezelschap door de Vader aan de Zoon gegeven. Ook zullen ze uiteindelijk als één gezelschap door de Zoon aan de Vader worden voorgesteld. Maar in de tussentijd bestaat deze kudde uit meerdere delen. Er zijn twee delen in de hemel, twee op de aarde, en één deel dat noch in de hemel, noch op de aarde of in de hel is. Er zijn in de hemel enkelen - in ieder geval twee - misschien zijn het er meer, maar ik kan niet zeggen hoeveel - die daar in verheerlijkte lichamen zijn. Bovendien zijn in de hemel de geesten van de volmaakte rechtvaardigen. Op aarde zijn er sommigen die inwendig geroepen zijn tot de genadestaat en er zijn sommigen die nog in hun natuurstaat zijn - andere schapen, die van deze stal nog niet zijn (Joh. 10:16). Er zijn er velen - we kunnen niet anders denken of dit moet wel het grootste deel van de kudde zijn - die nog niet geboren noch wedergeboren zijn, die noch in de hemel noch op de aarde zijn. Ten slotte

is er van heel de kudde nooit één in de hel geweest, en zal er ook nooit één in de hel komen.

Maar zij werden allen aan Christus gegeven met het oog op hun zaligheid. Daarom werden zij allen aan Hem gegeven als zondaren. Hij kende hen ook als zodanig. Hij wist precies wat Hij moest doen en verdragen, met het oog op hun verlossing. Hij wist wat er gedaan moest worden om hen te verzamelen in de stal, opdat Hij hen als Zijn schapen zou bezitten en kennen, en opdat zij Hem als hun Herder zouden hebben en kennen. Hij wist ook precies hoe Hij voor hen moest zorgen, hen leiden, onderhouden en genezen, en hen ten slotte vlekkeloos brengen tot hun heerlijke woning. Met een oneindige gewilligheid nam Hij het op Zich om hun Herder te zijn! Zing tot Zijn eer, al is het misschien niet meer dan een zachtjes mekkeren, u allen die de schapen van Zijn weide bent!

Laten we eens een sterk overdreven vergelijking maken, want zonder dit te doen is er geen beeld dat we kunnen gebruiken om de grootheid aan te tonen van het werk dat de Messias op Zich nam als de Herder van de Heere der heirscharen. Stelt u zich eens voor dat iemand die een herder in dienst wil nemen een oproep plaatst, en dat daarop iemand verschijnt die het hem geboden loon aanvaardt en wordt aangenomen. De herder vraagt of hij de kudde mag zien en wat er van hem verwacht wordt. Het is veel te laat om dit nu pas te vragen, want hij zou nooit in dienst zijn gegaan als hij dit eerder had gevraagd. Hem wordt de omheining getoond, waarbinnen de kudde zich bevindt. De ingang wordt bewaakt door een macht die niemand binnen de omheining toelaat die niet met zijn bloed betaalt. Als hij door de poort naar binnen kijkt, ziet de nieuwe herder niets dan hopen doodsbeenderen die de omheinde grond bedekken, en wilde dieren die rondsluipen tussen de beenderen en zich eraan te goed doen. Wat moet ik doen?', vraagt hij aan zijn meester. 'Je moet de prijs betalen. Je moet deze wilde dieren uitroeien. Je moet deze beenderen doen herleven. Je moet ze als levende schapen weer uit de omheining brengen waarin ze zich bevinden. Je moet ze daarna verzorgen, en ervoor zorgen dat ze gevoed worden en genezen zullen. En je moet ze daarna naar mij brengen, volmaakt en zonder onvolkomenheden - en dan zul je je loon krijgen'.

Deze huurling dacht alleen maar aan zijn loon toen hij als herder werd aangenomen. Hij dacht helemaal niet aan het werk zelf, en toen hij zag dat hij allereerst zijn leven zou moeten afleggen, voordat hij een kudde zou hebben om te weiden, ging hij er snel vandoor. Hij keerde zijn meester en de kudde snel de rug toe. Ik zei dat ik een sterk overdreven beeld zou gebruiken. Met dit voorbeeld heb ik ook ongetwijfeld gedaan wat ik had beloofd. Maar toch is dit beeld te nietig om de grootheid van het werk van de Goede Herder aan te tonen.

Alle schapen van de kudde die de Heere der heirscharen aan Zijn Herder had gegeven, waren als misdadigers gevangen genomen en ter dood veroordeeld, en Hij moest hen vrijkopen met Zijn bloed. Ze waren geestelijk dood in misdaden en in zonden, en Hij moest hen levend maken door Zijn Geest. Ze waren onder de verwoestende macht van satan met zijn talloze duistere geesten en zijn grote krijgsmacht in de wereld, die er allen op uit waren om hem als de zielenmoorder te dienen; en de Herder moest hen verlossen door Zijn macht. Ze moesten, nadat ze levendgemaakt en bijeengebracht waren, bewaard worden voor alle kwade machten. Ze moesten onderhouden, genezen en geleid worden, totdat zij allen ten slotte met blijdschap de hemelse heerlijkheid zouden ingaan. Dit was het werk dat Christus op Zich nam, en, was dit alles wat de kudde nodig had, het was niet te veel, noch voor Zijn liefde noch voor Zijn macht.

II. De beschrijving van Zijn persoon

De Heere der heirscharen noemt Hem 'de Man, Die Mijn Metgezel is'. Dit zijn wonderlijke woorden uit de mond van de Heere der heirscharen. Een man, een mens, noemt Hij Zijn Metgezel. Ongetwijfeld is de naam van Hem Die Hij zo aanspreekt Wonderlijk' (Jes. 9:5).

1. *De menselijke natuur van Christus*

Van Hem kan terecht gezegd worden: 'de Man', want Christus was de echte menselijke natuur deelachtig. Hij had een echt menselijk lichaam en een echte menselijke ziel. Hij werd ontvangen en geboren; en Hij had al de zondeloze zwakheden en gebreken van de menselijke natuur die horen bij het vlees en bloed dat Hij aannam.

Hierdoor werd Hij verwant aan en Losser voor allen wier Herder Hij moest worden, en werd het voor Hem mogelijk om voor hen Borg te staan. Hij kon als mens hun plaats innemen onder de wet als een verbond, om voor hen de wet te vervullen en voor hen te sterven. Hij schepte er vreugde in om zichzelf te zien als de Borg en Losser van het volk dat de Vader Hem gaf: In de oudtestamentische bedeling verscheen Hij vaak in de menselijke natuur, omdat Hij graag dicht bij Zijn volk was om met menselijke lippen tot hen te spreken. Hij genoot van de broederlijke verhouding die Hij hierdoor met Zijn geliefden kreeg. Iemand heeft eens gezegd: 'Hij probeerde graag van tevoren de kleding uit waarin Hij in de volheid des tijds zou verschijnen als God, geopenbaard in het vlees.' En toen de volheid des tijds gekomen was, hoorde men Zijn blijde roep: 'Zie, ik kom, om Uw wil te doen, 0 God' (Hebr. 10:9); 'Gij hebt Mij het lichaam toebereid' (Hebr. 10:5). Hoe vaak noemde Hij zich niet 'de Zoon des mensen' toen Hij op aarde was. En hoe vol zorg was het niet dat Hij bij de hemelvaart in Zijn menselijke natuur verscheen, om Zijn discipelen ervan te verzekeren dat Hij deze natuur voor eeuwig in het midden van de troon deelachtig zou zijn.

De Vader zag Hem graag als de Mens Christus Jezus. Als zodanig werd alles in Hem gezien wat nodig was voor de vervulling van Zijn voornemen om de voorwerpen van Zijn liefde te verlossen. Hij verheugde er Zich in om Zijn geliefde Zoon te zien als de Losser van Zijn geliefde volk. Ook overdacht Hij graag hoezeer Hij verheerlijkt zou worden en zij begenadigd zouden worden door het werk dat gedaan stond te worden door Iemand Die (in volmaakte reinheid) de natuur deelachtig was geworden waarin, in de eerste Adam, Zijn naam onteerd en het menselijk ras bedorven was.

Met welk een onuitsprekelijke vreugde zouden wij ons oog (en door ons oog ons hart) tegoe moeten doen door te zien op de Man van Wie de tekst spreekt. We moeten terugzien op Adam, ons verbondshoofd, die in een verbondsrelatie met God als onze vertegenwoordiger zowel zichzelf als ons bedierf. Hoe kunnen wij in onze lage staat, vanuit de diepte waarin de val ons heeft geworpen, ons oog rechtstreeks richten op de heilige majesteit van Jehovah? Maar o, wat is het groot om Iemand te hebben om naar op te zien, Die Middelaar is tussen God en mens, namelijk de Mens Christus Jezus! Hoe aangenaam verzwakt het voorhangsel van Zijn vlees het licht van de ontzaglijke heerlijkheid van Jehovah! Wat een genot is het om te zien dat de volheid van de Godheid, in de persoon van Hem Die mens is, een oneindige Fontein wordt! Vanuit deze Fontein welt, in Zijn werk als Borg en Losser, een oneindige verdienste op van alles wat ik als zondaar nodig heb om vrede te hebben met God en toegang te hebben tot Zijn tegenwoordigheid. Hoe meer ik de heerlijkheid van Jehovah in mijn oudste Broeder herken, des te meer word ik aangemoedigd tot Hem te naderen - want ik weet dat Hij,

vanwege Zijn oneindig rijke heerlijkheid, een oneindig rijke verdienste heeft voor mijn schuld en een oneindig rijke genade voor mijn armoede.

Hoe zoet zou het zijn voor onze harten om Hem te volgen in de ervaring van al Zijn beproevingen die Hem de Man van smarten maakten en Hem de kracht gaven om medelijden te hebben, een kracht die alleen verwantschap en lijden Hem konden hebben gegeven! Hij moest in alle dingen net als wij verzocht worden vóórdat Hij medelijden kon hebben met onze zwakheden (Hebt. 4:15). Maar o! bedenkt eens hoe Hij nu in het midden van de troon zit, met een volmaakte herinnering aan Zijn lijden. Hij ziet in alle dingen de overeenstemming tussen wat Hij doormaakte en de beproevingen die Zijn volk ervaart. Hij is nauw met hen verbonden door elke uitoefening van Zijn macht om hen te helpen. Hierdoor is dit zowel vrucht van een oneindige liefde als uiting van volmaakt menselijk medelijden.

2. De goddelijke natuur van Christus

‘Mijn Metgezel,’ zegt de Heere der heirscharen met betrekking tot Hem, Die Zijn herder is en Die ook mens is. Dit is een van de meest opvallende manieren in heel de Schrift waarop de schoonheid van Christus’ persoon als de Immanuël ons wordt voorgesteld.

Het woord dat vertaald is als ‘Metgezel’ komt verder alleen voor in het boek Leviticus. Daar wordt het vaak gebruikt en het is daar altijd vertaald met ‘naaste’. Het is zo’n relatief woord dat het nooit voorkomt zonder achtervoegsel. Het wordt in Leviticus gebruikt voor mensen die uit hetzelfde geslacht of volk, uit dezelfde stam of uit dezelfde plaats kwamen. Er moesten familiebanden, er moest verwantschap zijn, om elkaars ‘metgezel’ of ‘naaste’ genoemd te worden. Deze gedachte moeten we toepassen op de relatie waarop dit woord wijst, de relatie tussen de Heere der heirscharen en Zijn Herder.

De Heere der heirscharen kon Hem alleen erkennen als Zijn Metgezel als Hij de goddelijke natuur deelachtig was. Hij was, noodzakelijkerwijs, eeuwig God. Hij was God, want het kan niet zo zijn dat een goddelijk persoon niet gelijk is aan de andere goddelijke personen. De goddelijke natuur is één, ongedeeld en ongescheiden. Deze kenmerken bereiken in Hem een oneindige volheid. O, wat is het groot om Jehovah als mijn Herder te hebben! - de Metgezel Die gelijk is aan Hem, Die als de Heere der heirscharen mijn Rechter is! Jehovah is aan mijn zijde in mijn Losser, Die het verlossingswerk op zich neemt! O, mijn ziel, er is toch hoop voor u, want een goddelijk persoon staat Borg voor de onrechtvaardigen! Hij is één met de Heere der heirscharen, net zo zeker als dat Hij aan Hem gelijk is! Hij is in de Vader en de Vader is in Hem. Noemt de Heere der heirscharen uit de hemel Hem ‘Mijn Metgezel’, Christus zei op aarde: ‘Ik en de Vader zijn één’ (Joh. 10:30). Hij heeft een zeer intieme liefdesrelatie met Hem, Die Hem Zijn Herder noemt, want Hij is Zijn eeuwige, eniggeboren Zoon. Wie kan zich indenken hoe intiem deze relatie is? Welk hart kan de vreugde bevatten die gewekt wordt door de wetenschap dat één van zijn medemensen zulk een relatie met de Heere der heirscharen heeft?

Deze verhouding tussen de Herder en de Heere der heirscharen ziet op hun nauwe verbondenheid in het grote verlossingsplan. Één in liefde, moeten ze beide evenzeer betrokken zijn op de vervulling van het verlossingsvoornemen in de uitverkorenen. Is de Herder gekomen, de Vader heeft Hem gezonden. Volvoerde en volbracht Hij het verlossingswerk, de Vader steunde Hem in dit proces. Verzamelt Hij de kudde, de Vader trekt hen. Alles wat Hij doet om hen te verdedigen, te leiden en te genezen, is verbonden met al de geestelijke zegeningen die de Vader hun schenkt. Als Hij met de Heilige Geest doopt, dan is dat omdat de Vader Hem de Heilige Geest heeft beloofd. En als Hij ‘alles in

allen is voor Zijn kudde, dan is dat omdat het het welbehagen van de Vader is geweest dat in Hem al de volheid wonen zou (Kol. 1:19). O, wat een verrukking is het voor het hart om door het geloof deze verwantschap tussen de Middelaar en de Vader te verbinden met dat wat het zijne is als Jehovah de Zoon! In Zijn eeuwige godheid als de levende God, in de uitoefening van Zijn bemiddelende macht als Priester en in de kracht van Zijn regering als de Vredevorst, moeten we niet aan Hem denken als een passief kanaal waardoor de Vader Zijn genade uitstort, maar als de ernstige, altijd liefhebbende, altijd werkzame Metgezel van de Vader, Die het welbehagen van de Heere der heirscharen ten uitvoer brengt in de verlossing van allen die Hij met Zijn bloed heeft gekocht.

III. Hoe de Heere der heirscharen met Zijn Herder handelt

‘Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder: sla die Herder’.

1. Het zwaard van het goddelijk recht

Met het zwaard wordt hier bedoeld het wapen of het middel, waardoor het oordeel wordt uitgevoerd dat naar het goddelijk recht is uitgesproken. We kunnen zeggen dat het zwaard het zwaard is van het goddelijk recht, als we daarmee bedoelen dat het het wapen is waarmee het vonnis dat naar het goddelijk recht is uitgesproken, wordt voltrokken. We moeten er echter voor oppassen om te zeggen dat het zwaard zélf het goddelijk recht is. Ook bij mensen onderling is het nooit de rechter zelf die het vonnis voltrekt dat hij heeft gevelde. In vroeger dagen gebeurde het weleens dat er een groot crimineel werd aangesteld als beul. Door het vonnis dat over anderen was uitgesproken, uit te voeren, ontsnapte hij aan het oordeel dat over hemzelf was gevelde. Het is meer in overeenstemming met de waarheid om de aartsmisdadiger, de satan, als de beul te beschouwen dan de Heere der heirscharen. Er staat namelijk in de Schrift dat hij het geweld des doods heeft en legers onder zich heeft om dit verschrikkelijke werk uit te voeren door zijn macht uit te oefenen over hen die ter dood veroordeeld zijn. Maar wat de kling en de scherpte van het zwaard ook is, rond heel zijn lengte en scherpte is het vuur van de toorn van God, dat moet branden in iedere wond die de slag van het zwaard toebrengt.

‘Ontwaak’ en ‘sla zijn de woorden die de Heere der heirscharen tot het zwaard zegt. We moeten ervoor oppassen te denken dat deze woorden een rechtvaardiging zijn voor het werk dat de beul en zijn handlangers doen. Zeker, in deze woorden ligt een instemming met Jehovah’s eigen rechterlijke daad - maar meer ook niet. Meer niet, omdat hij die het geweld des doods heeft, toegelaten wordt om te handelen, maar geen opdracht uit de hemel heeft om dit werk te doen en (met al zijn slaven die hem dienen) de dood verdient door het vonnis van anderen te voltrekken.

2. Het zwaard dat tegen de Herder ontwaakt

‘Zwaard! Ontwaak,’ zegt de Heere der heirscharen tot het wraakmiddel tegen de zonde, omdat het grootste werk dat ooit gedaan is of zou kunnen worden, in het uitvoeren van de rechterlijke uitspraak, nu gedaan moet worden. De wraak die de zonde over zich afroept, vereist dat het werk grondig gedaan wordt. Nooit eerder was er zo’n werk voor het zwaard dat de verdiende wraak uitvoert als het werk dat hier voor hem ligt. De talloze zonden van alle individuele personen uit een menigte die niemand kan tellen, moeten nu betaald worden, totdat aan het recht van de Heere der heirscharen is genoeg gedaan.

‘Ontwaak, al is het Mijn Herder Die je moet slaan - Hem, Die Ik heb aangesteld om een volk te redden dat ik van eeuwigheid heb liefgehad’. Bedenk eens dat Hij de Hem toegerekende zonden draagt - en denk eens aan de zonden van Gods uitverkorenen die Hij draagt - en bedenk dan hoe onbuigzaam het recht van de Heere der heirscharen is.

‘Ontwaak, al is Hij Die Mijn Herder is, Mijn Metgezel. Hij, zelfs Hij, moet de dood sterven, omdat Hij de Herder is van een kudde van zondaren’. O zondaar, als dit over Hem werd gezegd, wat kan u (behalve Hijzelf) nog scheiden van de scherpte en schittering van het verslindende zwaard?

Welke machten komen in beweging als gevolg van deze oproepen? De macht van de hel en de macht van de wereld - waarover de satan de heerser is - zullen hun uiterste best doen in de uitvoering van het oordeel. Maar, in alles wat de hel en de wereld doen, moet Hij Die de doodstraf zal ondergaan (als uiting van de toorn van God) alles dragen wat zij onder Gods voorzienige toelating tegen Hem kunnen doen. In alles wat Hij doormaakt, moet het zwaard altijd zowel schitteren als doorboren.

3. Het zwaard dat de Herder slaat

‘Sla die Herder.’ Het slaan begon al vroeg! De uitvoering van het oordeel duurde Zijn leven lang, zolang Hij in het vlees op aarde was. Zijn leven lang droeg Hij de Hem toegerekende zonden van Zijn volk en leed Hij als gevolg daarvan. Hij leefde als een man van smarten omdat Hij leefde als drager van de zonde en omdat als gevolg daarvan de vloek der wet op Hem rustte.

Dit is de reden waarom Hij werd geboren in een stal en waarom Zijn wieg een kribbe was. Dit is de reden waarom Hij moest vluchten naar Egypte voor de wreedheid van de moordzuchtige Herodes. Dit is de reden waarom Zijn huis in Nazareth zo onbetekenend en armzalig was. Dit is de reden waarom Hij na Zijn eerste preek verworpen werd, wat uitgelopen zou zijn op Zijn dood als er geen wonder gebeurd was. Dit is de reden waarom Hij niets had waarop Hij Zijn hoofd te rusten kon leggen, terwijl de vossen holen hadden en de vogelen des hemels nesten (Matth. 8:20). Dit is de reden waarom Hij werd blootgesteld aan een storm van vervolging, waar Hij gedurende heel Zijn openbare bediening mee geconfronteerd werd. Om deze reden moest Hij lijden in Gethsémané. Om deze reden werd hij door één discipel verraden, door een ander verloochend en door allen verlaten. Om deze reden werd Hij zo vernederd dat Hij van gerechtshof naar gerechtshof werd gesleept, alsof Hij de grootste van alle misdadigers was. Om deze reden werd Hij de schande van het volk en de bespottung van wrede Romeinse soldaten. Om deze reden werd Hij uit Jeruzalem geleid, onder de last en schande van het kruis.

Maar de oproep luidt nog steeds: ‘Sla! O, is alles wat Hij heeft meegemaakt nog niet genoeg? Al deze ervaringen van de Man Die de Metgezel van de Heere der heirscharen is, voldoen toch wel voor Hem? Voor Hem, zegt u? Hoe komt u daarbij? Geen enkele van deze ervaringen had Hij aan Zichzelf te danken! ‘Hem zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid’ (Openb. 5:13). Maar Zijn volk, waarvoor Hij Borg stond, had oneer, leed en zelfs de dood verdiend. Wat Hij ervaart, is wat zij verdiend hadden. Daarom luidt de oproep nog steeds: ‘Sla!’. Hij moet doodgeslagen worden! Het recht van de Heere der heirscharen vereist dit. De hevige woede van de hel en de felle vijandschap van genadeloze mensen zonder godsdienst en genadeloze mensen met veel godsdienst, schreeuwen hierom. Beide verenigen zich in de uitroep: ‘Kruist Hem, kruist Hem!’ O gelovige, uw verlossing vereiste dat Hij geslagen werd, totdat Zijn lichaam en ziel door de dood gescheiden werden. De grootste prestatie die de hel kon bereiken en die haar totale nederlaag bleek te zijn - de verschrikkelijke moord - het

vermoorden van de Vorst des levens door de handen van goddelozen - het volkomen verdragen van de wettelijke straf om aan het goddelijk recht genoeg te doen - de slachting van het Lam Gods opdat er een offer zou zijn met een Gode aangename reuk - het betalen van de losprijs met Zijn eigen bloed opdat de Herder Zijn kudde zou kunnen kopen - dit alles moest plaatsvinden. Het doodslaan van de Man Die de Metgezel van de Heere der heirscharen is, is dé gebeurtenis - ja, de enige gebeurtenis waarin dit alles besloten kon worden. O ja! Het woord van God is vervuld en het resultaat is dat Zijn geliefde Zoon aan het vloekhout hangt, in een levenloos lichaam, dat kwellende pijnen had doorstaan eer het van de ziel scheidde die nog grotere pijnen doorstond. Ja, Geliefde, U bent geslagen omdat U wilde dat Uw kudde zou leven. Het waren geen vergeefse liefdeblij ken, want doordat U de straf hebt gedragen, ontvangen zij vrede en door Uw striemen ontvangen zij genezing (Jes. 53:5).

IV. Wat de gevolgen zijn als de Herder geslagen is

‘De schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand rot de kleinen wenden’.

1. De schapen zullen verstrooid worden

Dit wordt door Christus onmiskenbaar toegepast op de geschiedenis dat Hij door Zijn discipelen verlaten wordt bij Zijn kruisiging. We moeten er daarom wel van overtuigd zijn dat er in deze profetie verwezen wordt naar deze historische gebeurtenis.

Ja, de schapen zijn verstrooid. In deze dag van storm en aanvechting kon alleen de Herder stand houden - en de Herder alléén bleef staande. Van heel Zijn volk was er in al de trappen van Zijn Borgwerk niemand met Hem (Jes. 63:3) en Hij moet zonder twijfel alleen zijn wanneer Hij Zijn werk volbrengt aan het kruis. Ik zal het niet goedpraten dat de discipelen Hem verlieten - maar ik verheug mij in Gods voorzienigheid, want naar Zijn voorzienig bestel is de Geliefde alleen, wanneer Hij de kudde die Hem door Zijn Vader gegeven is, verlost, door Zijn ziel in de dood uit te storten.

Laat niemand van ons het wagen om, met een zelfingenomen geest, deze deserteurs te veroordelen. Hoe vaak hebben wijzelf, zonder dat wij zo'n zware beproeving als zij moesten doorstaan, Hem niet in de steek gelaten? Maar we zijn altijd meer geneigd om anderen aan te vallen op hun zwakke plekken dan onszelf op de borst te slaan. Niet weinigen gedragen zich als de paardenvlieg, die zijn voedsel het liefste uit zweren haalt. Het is alsof ze met dezelfde begerigheid als dit insect om de Bijbel heen zwermen om neer te strijken op de tekortkomingen van de heiligen en ze alleen maar te verergeren. Gedreven door hun in de hel geboren driften, vinden deze bloedzuigers misschien iets waaruit ze kracht putten om de ware godzaligheid te verachten en zonder haar tevreden verder te leven. Maar alles wat ze hiermee winnen, is slechts oordeel. Zij die alleen kracht en bekwaamheid hebben om iets te verkrijgen wat hun ellende vergroot, hebben geen enkele reden om prat te gaan op hun macht of wijsheid.

Ik maak me geen zorgen over het werk van de Herder omdat Hij in de steek wordt gelaten. Hij is in staat het werk alleen te volbrengen. Het feit dat Hij door de schapen verlaten wordt, leert ons dat er naast of buiten Hem niemand is bij wie we verlossing kunnen vinden. Allen zijn door de storm uiteengedreven, behalve Hijzelf. Maar wanneer de storm het hevigst tekeer gaat, klinkt uit de mond van de verlaten Lijder aan het kruis: ‘Het is volbracht’.

Zijn de schapen verstrooid? Laat dan allen die behoren tot de kudde van de Goede Herder, van alle plaatsen en tijden, leren hoe afhankelijk ze zijn van de genadige,

bewarende zorg van de Herder, alsook hoe afhankelijk ze van Zijn dood zijn voor hun verlossing. Hebben zij hem verlaten? Dan mag u daar zeker voor uzelf wel bang voor zijn. Als de Heere u er niet voor bewaart, zal de kleinste beproeving u verjagen van Zijn gemeenschap en dienst.

Al wordt hier in de tekst duidelijk gezinspeeld op deze verstrooiing van de discipelen, toch mogen we hier ook denken aan de verstrooiing uit het land van het hele volk Israël, dat zichzelf beschouwde als de schapen van de Herder Die de Heere aan dit volk had beloofd. De verstrooiing van de discipelen kan beschouwd worden als een aankondiging van een andere (en veel omvangrijkere) verstrooiing, wanneer de gedreigde oordelen zouden komen over het volk dat de Messias had verloochend en gekruisigd. Zou de tekst ook niet wijzen op de verstrooiing (door nationale oordelen) van de getrouwe getuigen, de ware schapen van de Goede Herder, opdat ze onder al de volken de lieflijkheid van Zijn gezegende naam zouden verspreiden? De verstrooiing van deze schapen werd veroorzaakt door oordelen, maar in deze verspreiding gingen genadevoornemens in vervulling. De Heere gebruikte deze verstrooiing om Zijn hand tot de kleinen te wenden.

2. De Heere zal met Zijn eigen kudde genadig handelen

‘Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden’.

De woorden ‘Ik zal Mijn hand wenden’ of ‘Ik zal Mijn hand keren’ worden soms gebruikt om de uitvoering van een goddelijk oordeel te beschrijven. Op andere plaatsen worden ze gebruikt om een verandering te beschrijven in een aanvangend genadewerk. In de laatstgenoemde betekenis moeten we bijvoorbeeld deze belofte lezen: ‘En Ik zal Mijn hand tegen u keren, en Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen’ Jes. 1:25). Dit is ook ongetwijfeld de betekenis van deze zinsnede in onze tekst. Het wijst op een manier van handelen die anders is dan waar de Herder ervaring mee had. De beschrijving van degenen tot wie de Heere der heirscharen Zijn hand zou wenden, neemt verder alle twijfel hierover weg. De mensen die ‘de kleinen’ genoemd worden, worden op een tere wijze beschreven en zullen op een milde wijze behandeld worden.

Deze kleinen zijn ongetwijfeld (maar niet uitsluitend) de discipelen, die de Herder in de steek lieten en vluchtten. Hoe genadig liep dit voor hen af, toen de Heere der heirscharen de Herder opwekte uit de dood! - toen Hij hun veertig dagen lang verschillende keren de gelegenheid gaf om met Hem te spreken en hun, aan het einde van die periode, toestond om Hem op te zien varen naar de hemel. Dit werd gevolgd door een uitstorting van de Heilige Geest uit de hoge, waardoor ‘de kleinen’ zich opnieuw verzamelden en in de naam van Jezus hun plaats innamen als getuigen tegenover de machten der duisternis - geconfronteerd met een vijandige wereld. Voorwaar, het waren ‘kleinen’? Hoe klein waren ze, wanneer we denken aan het ontwaakte zwaard, waaraan zij met hun schuld waren blootgesteld en waardoor de grote Herder van de schapen werd geslagen! Hoe klein waren ze, vergeleken met de Man Die de Metgezel is van de Heere der heirscharen! Maar zij waren de kleinen waar God liefdevol voor zorgde! O ja! Hij zorgde voor hen! Zij waren de kleinen van Zijn liefde! Hoezeer verheugt Hij zich erin om zich liefdevol tot hen te wenden! Van alles wat Hij hen met Zijn hand doet toekomen, schijnt de heerlijkheid van Zijn glorierijke naam. Dat is ook geopenbaard toen de Man Die Zijn Metgezel is, werd geslagen.

Maar er waren naast deze mensen ook nog andere kleinen naar wie de liefde van de Heere der heirscharen uitging en tot wie Hij Zijn hand moest wenden om genade in hen te werken. De kleinen, dat waren allen die deel uitmaakten van de kudde die aan de Herder

gegeven was, gekocht door Zijn bloed, maar nog niet inwendig geroepen door Zijn Geest. Hij belooft dat Hij tot hen allen Zijn hand zal wenden, door de genadige bediening van de Geest, naar de bevelen van Zijn liefde en als beloning voor de gehoorzaamheid van de Messias tot in de dood. Tot hen zou Hij Zijn hand wenden, om hen zo tot de Herder te brengen. ‘Niemand’, zegt Christus, ‘kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke’ (Joh. 6:44). En in vreugdevolle verwachting dat de belofte dat de Vader zal trekken zal worden vervuld, zegt Hij: ‘Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen’ (Joh. 6:37). Als zij tot Hem getrokken worden, is het gevolg daarvan dat zij één geest worden met Hem (1 Kor. 6:17) en rechtvaardigheid Gods in Hem (2 Kor. 5:21). Dit geeft de Heere der heirscharen de gelegenheid om hen in zo’n relatie met Zichzelf te plaatsen dat Hij Zijn hand tot hen wendt in de uitoefening van Zijn vergevende genade. Hun rechtvaardiging bood de liefde van God de gelegenheid om hen aan te nemen in Zijn huisgezin. Dat is de reden waarom Hij vanaf dat moment met hen zal handelen als een vader met zijn kinderen. O, welk een wenden van Zijn hand is dit! De hand die op zo’n wijze tot hen gewend is, zal nooit van hen afgewend worden, want Hij heeft Zichzelf door Zijn belofte eraan verbonden, dat Hij Zich niet van hen zal afkeren, opdat Hij hen weldoe Oer. 32:40). Naar die belofte zal Hij de weldaad die Hij hun schonk toen ze werden geroepen en gerechtvaardigd, voortzetten in voortdurende zegeningen, zo lang zij leven.

Praktische toepassing

1. Deze tekst is zeer geschikt om ons te herinneren aan de woorden van Christus: ‘Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?’ (Luk. 23:31). Hoeveel temeer onwaarschijnlijk is het dat het groene hout door vuur wordt aangetast dan het droge! Als het vuur dat het groene hout ernstig heeft aangetast, in aanraking komt met het droge, hoeveel temeer rampzalig moet het resultaat zijn! Maar wat houdt de tekst ons voor? De Heilige en de Rechtvaardige, de eeuwige Zoon van God, draagt de Hem toegerekende zonden van een volk dat Jehovah van eeuwigheid heeft liefgehad. Het zwaard waardoor de wraak wordt uitgevoerd, wordt opgeroepen om te ontwaken en Hem te slaan. En het zwaard ontwaakte ook ècht en sloeg Hem dood.

O zondaar, wie bent u toch in uw laagheid, zwakheid, schuld, walgelijkheid en zichtbare vijandschap tegen God, dat u kunt denken dat het mogelijk is om eraan te ontkomen dat u door het zwaard zult worden verslonden, als u geen toevlucht hebt gevonden onder het bloed van de geslagen Herder? O arm wormpje, hoe moet dat met u als het zwaard opgeroepen wordt om tegen u te ontwaken en u te slaan! En het zál u slaan, als u wegblijft van de Goede Herder en als de verdienste van Zijn dood u niet wordt toegerekend. U zult niet durven te loochenen dat u schuldig bent aan overtreding van Gods wet en dat ‘een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen, vervloekt is’ (Gal. 3:10). Dan kunt u als een redelijk wezen toch geen enkele waarde hechten aan de waarheid van Gods Woord zonder tot de conclusie te komen dat uzelf - ja echt, niemand anders dan uzelf - vervloekt bent, en dat u, tenzij de vloek die nu op u ligt wordt weggenomen, voor eeuwig geconfronteerd zult worden met de verschrikkelijke straf van die vloek. Blijft u hier rustig onder? Blijft u maar voortrollen naar deze straf? Blijft u zich voorthaasten alsof u bang bent dat de poorten van de hel gesloten zullen worden voordat u er bent? Als u deze angst hebt, vriend, is dat een ongegronde angst, want u zult zeker - en snel, heel snel - in een vervloekte dood de poort van een eeuwige hel bereiken, als u voortleeft zoals u altijd leefde. U maakt zich

niet druk om een schuilplaats tegen de storm die de Herder trof. U denkt uzelf in uw schuld en zwakheid overleefd te kunnen houden als straks de storm losbarst. O, wat een verschrikkelijke ervaring moet het voor u zijn wanneer deze storm u overvalt buiten de enige schuilplaats - de schuilplaats van het bloed van de Grote Herder!

2. Maar voor u als zondaar, als zo'n zondaar als u bent, is er een weg van ontkoming voor u geopend in de tekst. Er zou voor u geen ontkomen aan zijn als aan het recht van God niet volkomen genoeg was gedaan. Maar de tekst laat u zien dat daaraan genoeg gedaan is door de dood van de Man Die de Metgezel is van de Heere der heirscharen. Vergeet niet dat Hij stierf voor goddelozen. Als u ziet op Zijn borgwerk, kunt u zien dat elke slag die Hem werd toegebracht, aangezien Hij hiermee genoegdoening verdiende, een weg opende waardoor u wordt geroepen om te vluchten naar de boezem van Gods eeuwige genade. O vriend, wees niet tevreden vóór u dit met een oog des geloofs ziet, tot vreugde en verwondering van uw hart!

Er wordt in onze tijd veel gesproken over het vinden van vrede, zonder dat het verstand verlicht is door de leer van het kruis, zonder dat de wil de goddelijke persoon omhelst Die aan het kruis stierf, zonder dat het geweten door het bloed van het kruis is gereinigd of het hart door de kracht van het kruis is getroffen en zonder enige overtuiging van de noodzaak van de wedergeboorte en de zalving van de Heilige Geest om dit alles te verkrijgen. Maar, vriend, laat u toch niet op het lichtst vertroosten en laat uw wonden niet te makkelijk verbinden door degenen die zeggen: 'Vrede, vrede! doch daar is geen vrede' (Jer. 6:14). Bedenk dat de enige manier waarop u van uw schuld verlost kunt worden, voorgesteld wordt in de leer van het kruis. Bedenk dat u nooit op waarde kunt schatten wat daarin wordt geopenbaard, zonder het onderwijs van de Heilige Geest. Bedenk dat u een kind der duisternis moet blijven als de goddelijke heerlijkheid van de Gekruisigde niet in uw ziel schijnt. Want alleen als u bij dat licht ziet op de dood aan het kruis, kunt u een genoegzame verzoening vinden voor de reiniging van uw geweten. Laat uw geweten nooit geruststellen als het niet eerst gereinigd is zoals alleen goddelijk bloed dat doen kan. Alleen als u ziet op de dood aan het kruis, kunt u een liefde ontdekken waarvan u, met al uw onwaardigheid, een volkomen zaligheid en een goddelijk welkom mag verwachten. Bedenk ook dat, zónder wezenlijke eenwording met de persoon van Christus, de verlossing van Christus voor u geen nut heeft; maar dat, al is het het werk van de Heilige Geest om deze eenwording tot stand te brengen, het uw plicht is om uzelf op Jezus te werpen zoals u bent. Want daartoe roept God u op in het evangelie. Als u dat doet, dan zal er van Zijn kant niets ontbreken om u te verzekeren dat u één geest met Hem zult zijn.

3. Ziet u smachtend uit naar een plaatsje tussen de kleinen, voor wie de Herder van de Heere der heirscharen zorg draagt? Wel, vriend, als u graag één van hen wilt zijn, is de weg om dit te verkrijgen dat u, als zondaar, de Herder aanneemt als de uwe. Neem Hem aan zoals Hij u in het evangelie wordt aangeboden, dan zal alles wat de kudde toebehoort van u zijn. Wat kan u ontbreken, als u Hem hebt? Beeldt u niet in dat u ooit zult ontdekken dat u tot de kudde behoort die Hij van de Vader ontvangen heeft vóórdat u als een kind des toorn tot Hem komt, Die kwam om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Laat eerst uw roeping vastmaken. Dan - en alleen dán - kan uw verkiezing vastgemaakt worden. Uw verkiezing moet de eerste daad van God geweest zijn, want met het oog daarop was voor God uw roeping zeker. Maar u moet door inwendige roeping uit het stof en van de mesthoop opstaan waarop u door de val geworpen bent, tot de kennis van die verkiezing waarvan een volkomen zaligheid de vrucht is. Neem gewillig de plaats

in die de wet u toewijst als een overtreder, en ontvang vervolgens Hem als de uwe, Die in de wereld kwam om zondaren zalig te maken.

4. O, wat een rijkdom ligt er in deze tekst voor de schapen van de kudde waarvan de Messias de Herder is! Hier verschijnt Hij in de wonderrijke heerlijkheid van Zijn persoon, de Man Die Jehovah's Metgezel is! Hier verschijnt Hij in de oneindige verdienste van de dood die Hij stierf! Hier verschijnt Hij in weergaloze liefde! Hier verschijnt Hij in de bekwaamheid van Zijn volbrachte werk. De Heere der heirscharen heeft plechtig beloofd om Zijn macht te tonen door Hem een genoegzame beloning te geven voor al de arbeid die Hij gedaan heeft in het redden van de kleinen! O, vriend, is dit niet genoeg? Zie toch hoe rondom dit werk en er doorheen de heerlijkheid van de Heere der heirscharen blinkt in haar hoogste en volste openbaring.

O, zoek genade om vuriger te verlangen en ijveriger te zijn om deel te hebben aan deze wonderlijke rijkdom! O, hoe weinig hebt u meegemaakt, vertrouwd, liefgehad, geprezen, gehoorzaamd, geleden voor de Man Die de Metgezel van de Heere der heirscharen is! - Die voor uw zonden is geslagen, opdat Zijn straf een straf zou zijn die u de vrede aanbrengt en dat u door Zijn striemen genezen wordt! O, kleef Hem aan! want Hij is uw enige Toevlucht, uw enige Gids, uw enige Heelmeester, de 'liefhebber, die meer aankleeft dan een broeder' (Spr. 18:24). Zoek Zijn stem te kennen en Hem te volgen. Aarzel niet om zelfs door het vuur te gaan als Hij met u is. Zoek gereinigd te worden, zodat u erop voorbereid bent om met Hem te zijn, zoals Hij in het midden van de troon in de hoge is en zoals Hij zich openbaart uit de heerlijkheid waarin Hij woont, opdat Hij door u herkend zal worden als het geslachte Lam of als de geslagen Herder. Zijn heerlijkheid en Zijn liefde zullen u zo treffen dat u voor eeuwig gelukkig zult zijn in het bezingen van Zijn lof als uw Verlosser. En o! zoek meer en meer uzelf te verliezen in het bewonderen van de heerlijkheid van de Heere der heirscharen - de heerlijkheid van Zijn wijsheid, waarheid, rechtvaardigheid en liefde. Zoek oprechter dankbaar te zijn in uw erkenning van wat u aan Hem te danken hebt, van Wie alle dingen zijn die u door de Grote Herder der schapen verkrijgt.

Vijfde preek

Het is volbracht

Het is volbracht.

JOHANNES 19:30

In Mattheus 27:50 lezen we: ‘En Jezus, wederom met een grote stem roepende, gaf de geest’.

In Markus 15:37 lezen we: ‘En Jezus, een grote stem van Zich gegeven hebbende, gaf de geest’.

In Lukas 23:46 lezen we: ‘En Jezus, roepende met grote stem zeide: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. En als Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest’.

In Johannes 19:30 lezen we: ‘Toen Jezus dan de edik genomen had, zeide Hij: Het is volbracht! En het hoofd buigende, gaf de geest’.

Als we deze beschrijvingen van Zijn sterven met elkaar vergelijken, zien we dat ze ons allemaal vertellen dat Hij ‘de geest gaf’. In de eerste drie staat dat Hij, daaraan voorafgaand, ‘met een grote stem riep’. Lukas en Johannes vertellen ons dat Hij als teken van Zijn overgave in Zijn sterven het hoofd boog’. Alleen Lukas vermeldt het gebed dat Hij vlak voor Zijn sterven uitsprak. En Johannes alleen vertelt ons precies welke woorden Hij met een grote stem riep. Het is duidelijk dat Hij deze woorden riep: ‘Het is volbracht’. Dit zijn de woorden die Hij met een grote stem riep. Een vergelijking van de hierboven geciteerde Schriftgedeelten maakt dit meer dan duidelijk. Deze woorden noemt Johannes in de reeks van gebeurtenissen precies op de plaats waar de anderen schrijven dat Hij ‘met een grote stem’ riep.

In het licht van de geciteerde tekstgedeelten zien we hoe Jezus Zijn laatste uur doorbrengt aan het kruis, waaraan Zijn gezegende lichaam was vastgehecht met nagels die Zijn handen en voeten doorboorden, tot de kwellendheid van het sterven voorbij was.

We zien dat Hij voor het laatst drinkt - edik, azijn, want er kan niets dat minder bitter is gegeven worden aan de Borg van de onrechtvaardigen. Dit past precies bij de menselijke wreedheid, die Hij nu voor het laatst ondervindt. We horen Zijn laatste uitroep en luisteren naar de woorden die Hij uitsprekt na die uitroep. We horen Zijn laatste gebed. Al spreekt Hij tot Zijn Vader, het stijgt op uit schande en pijn. We kunnen Zijn laatste lichaamsgestalte zien: Hij boog Zijn hoofd. We mogen hier wel veel waarde aan hechten, want deze houding symboliseert de houding van Zijn geest en Zijn leven. Zijn laatste daad van gehoorzaamheid volgde op dit teken van Zijn gewilligheid, want, nadat Hij Zijn hoofd had gebogen, gaf Hij de geest.

Als we letten op de woorden: ‘Het is volbracht’, stel ik voor ze achtereenvolgens te beluisteren als:

- I. Een teken van opluchting;
- II. Een vooruitblik op de verzadigende rust;
- III. Een uitroep van triomf;
- IV. Een blij geluid voor zondaren.

I. Een teken van opluchting

Wie kan werkelijk bevatten wat een opluchting het was voor Jezus om in Zijn volmaakte menselijke natuur heel het voor Hem bestemde lijden te hebben doorstaan? Die menselijke natuur, die volmaakt heilig was, bevond zich in zeer ongewone omstandigheden toen zij, met al haar reinheid en gevoeligheid, de ervaring doorstond die de Mens Christus Jezus tot een Man van smarten maakte (Jes. 53:3). Als Borg van de onrechtvaardigen stond Hij, na Zijn vleeswording, in zo'n verhouding tot God enerzijds en Zijn volk anderzijds, dat het ergste lijden volkomen onvermijdelijk was. Hij moest in Zijn positie als de Middelaar veel lijden (Matth. 16:21). In de natuur waarin Hij leed, was Hij als Jehovah de Zoon verzekerd van Zijn persoonlijke relatie met de Vader Die Hem gezonden had. Zijn menselijke natuur was doelbewust verbonden met de goddelijke, bestaande in één en dezelfde persoon met de eeuwige volheid van God. Al stond deze menselijke natuur in zo'n intieme relatie met de drie-enige God, toch wist Hij dat dit niet betekende dat Hij volkomen vrij van lijden was. Integendeel, die natuur diende er slechts toe om het mogelijk te maken dat Zijn lijden, een lijden dat niemand ooit had doorgeemaakt, in het vlees zou zijn. Zijn eeuwige godheid beschermde Zijn menselijke natuur niet tegen al het lijden - het was juist het altaar waarop het offer gebracht werd en dat het offer heiligde, het offer dat Hij namens Zijn volk aan God zou brengen in het verdragen van de volkomen oplegging van de vloek. Hijzelf alleen zou volkomen weten wat het was om, in het bewustzijn van Zijn menselijke natuur, al het lijden achter zich te laten.

Maar heel Zijn lijden ligt achter Hem, behalve de daadwerkelijke ervaring van Zijn dood, wanneer Hij roept: 'Het is volbracht'. Wat moet het voor Zijn menselijke natuur, die nooit een ervaring had die niet onnatuurlijk was (behalve de ervaring van volmaakte liefde), een opluchting zijn geweest toen alles wat instond tussen het lijden en de genieting van al de gelukzaligheid die Hem persoonlijk toekwam, voorgoed werd weggedaan!

En hoévél was er niet volbracht toen er een einde kwam aan Zijn lijdensweg!

1. Opluchting omdat de zonde en vijandschap Hem niet langer omringden

Zijn heilige ziel leed veel pijn aan de nabijheid van de verdorvenheid van de wereld en aan de bittere haat van de wereld. Naar de mate van Zijn heiligheid leed Hij pijn vanwege het verderf dat Hem omringde. Denk maar eens aan Hem als 'de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens naam heilig is' (Jes. 57:15), Wiens eeuwige woonplaats de troon van God is. Denk maar eens aan Hem in Zijn menselijke natuur, te midden van de zondige mensen op aarde - Zijn ogen, Zijn oren, Zijn geheugen waar golf na golf binnenspoelde uit de woeste zee van de zonde en ellende van deze wereld, tot kweeling van Zijn ziel, die volmaakt was in liefde omdat ze ook volmaakt was in heiligheid. Hoe zou Hij anders dan als de Man van smarten kunnen leven te midden van de verdorvenheid en ellende van een boze wereld? Zelfs al zou de wereld Hem niet willen vervolgen - zelfs al zouden de mensen niet meer doen dan alleen zondigen in Zijn aanwezigheid (en daardoor Hem Die Hem gezonden heeft onteren en hun eigen verderf uitwerken), dan nog zou Hij, met Zijn volmaakte liefde jegens God en Zijn naaste, niet in hun midden kunnen leven zonder te lijden. Het was juist de liefde die Hem bewoog om te lijden, die Zijn lijden zo zwaar maakte. Hij zou minder hebben geleden als Hij minder had liefgehad - maar als Hij minder had liefgehad, zou Hij zich niet eens aan het lijden hebben overgegeven.

U zult echter zeggen: ‘Was het niet de liefde die Hem bewoog om te lijden? Zou Zijn lijden Hem dan niet juist licht vallen naar de mate van Zijn liefde?’ Het is waar, Hij verdroeg het kruis en doorstond de schande (Hebr. 12:2). Al wees deze verachting op de triomf van Zijn liefde over allen die Hem wilden tegenwerken in het volbrengen van Zijn werk, toch is het geen bewijs dat Hij Zijn lijden als licht ervoer. Naast alles wat Hij moest waarnemen in het gedrag van de wereld om Hem heen, dacht Hij aan de zonden die Hij droeg. Dat Hij deze zonden met Zijn lievelingen in verband bracht, verklaart waarom Hij gewillig de last droeg toen de Heere deze op Hem legde. Maar tegelijk kwelde juist het feit dat dit de zonden van Zijn lievelingen waren zijn ziel. Dit is de zonde van Mijn lievelingen, die Ik alleen kan dragen als Ik voor hen tot een vloek word gemaakt’, zo zou Hij gezegd kunnen hebben. ‘Dit is alles wat ik van hen krijg. Het zijn Mijn lievelingen, die al deze schande en kwelling op mij brengen.’ O, wat moet het Hem een pijn hebben gedaan om met Zijn reine, zuivere verstand te bedenken hoezeer hun ongerechtigheden God onteerden en hoe dwaas zij, aangedreven door haat jegens Hem, de bange vloek over zich hadden gehaald die Hij op zo’n verschrikkelijke wijze had ervaren.

Ook ondervond Hij de kwaadwillige vijandschap van de wereld in directe aanvallen op Hemzelf. Het feit dat Hij de menselijke natuur had, gebruikten sommige mensen als een gelegenheid om hun vijandschap te tonen door Hem te benauwen en kwellen. Ze vervolgden Hem al vroeg. Tijdens Zijn omwandeling, in al de openbaringen van Zijn heerlijkheid door de wonderen die Hij deed en in Zijn onvermoeibare levenswandel van goed te doen, werd het alleen maar erger - totdat tenslotte, toen de aanvallen van de machten der duisternis het hevigst waren en de uitgestorte toorn van God het meest overweldigend was, hun vijandschap geen grenzen meer kende en uitbarstte in een luid geroep: ‘Kruist Hem!’ Zij ontkenden dat Hij het recht had om de Zoon van God genoemd te worden. Zij misgunden Hem Zijn plaats als de Messias en maakten Hem uit voor bedrieger. Zijn wonderen schreven ze toe aan helse machten. Om Hem over te kunnen leveren in de handen van de Romeinen, hielden ze al Zijn handelingen en woorden in de gaten.

En toen ze geen enkele onvolkomenheid konden vinden, bedachten ze zelf beschuldigingen tegen Hem - ze lasterden God en logen, opdat ze Hem zouden kunnen vermoorden. Daar is de menselijke natuur op zijn hoogtepunt in de persoon van de Zoon van God - en hier is de gevallen menselijke natuur op zijn dieptepunt, in de persoon van degenen die Hem kruisigden. Waarom zijn er mensen - en dat zijn er velen - die een lans breken voor de waardigheid van de menselijke natuur zoals die geopenbaard is in degenen die de Heere der heerlijkheid kruisigden, terwijl ze geen enkele moeite doen om haar waardigheid te bespeuren zoals deze geopenbaard is in de persoon van Immanuël? Er zijn mensen die de daden van degenen die Hem kruisigden goedpraten en die zich er niet om bekommeren veranderd te worden naar het beeld van de Mens Christus Jezus.

Dit alles is nu echter voorbij. Nooit meer kan Hij in de menselijke natuur zo behandeld worden als tevoren. Nooit zal het vlees waarin de Zoon van God werd geopenbaard dichter bij de handen van zondaren zijn dan een plaats in het midden van de troon van God. Als teken van Zijn opluchting daarover roept Jezus: ‘Het is volbracht’.

2. Opluchting omdat de aanvallen van de machten der duisternis voorbij zijn

Het is een teken van Zijn opluchting omdat Hij verlost is van de aanvallen van de machten der duisternis. Hoe verborgen is de aanwezigheid en hoe mysterieus zijn de werkingen op aarde van het leger van geesten uit de hel! Maar hun aanwezigheid en activiteit zijn werkelijkheid in het leven van al Christus’ volgelingen, net zo zeker als in Zijn

eigen leven. Wie kan bevatten wat het voor Hem was (met Zijn volmaakte ontvankelijkheid voor alles wat geestelijk was en met Zijn volmaakte afschuw van alles wat onheilig was) dat heirlegers van geesten Hem werkelijk aanvielen, om Hem af te leiden en Hem zoveel te verwarren als ze konden? Hun tastbare nabijheid deed Hem pijn. In de doorleefde zwakheid van de menselijke natuur had Hij werkelijk tegen hen te strijden, en dit was een onuitsprekelijk pijnlijke kwelling. Van de tijd van de verzoeking in de woestijn tot het uur waarvan Hij zei: 'Dit is uw ure, en de macht der duisternis' (Luk. 22:53), weten we - al weten we niet precies wanneer en hoe Hij de verleidingen van de gezanten uit de hel ervoer - dat Hij zowel aan het begin als aan het einde van Zijn omwandeling wist wat het was om de aanvallen van de macht der duisternis te dragen. Maar de laatste strijd van de oorlog is voorbij en ten teken van opluchting daarover roept Hij: 'Het is volbracht'.

3. Opluchting omdat de toorn van God gestild is

Deze woorden zijn een teken van Zijn opluchting omdat Hij verlost is van alles wat Hij leed in de ervaring van de toorn van God. Wie verstaat de betekenis van Zijn eigen beschrijving van Zijn lijden wanneer Hij tot Zijn Vader zegt: 'Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden; mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewands. Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; en Gij legt mij in het stof des doods' (Ps. 22:15-16). Natuurlijk wist Hij waarom Hij de toorn van God moest dragen - dat dat moest omdat de ongerechtigheden van het volk waarvoor Hij borg stond op Hem werden gelegd.

O, bedenk eens hoe Hij tussen Zijn Vader en Zijn geliefde volk instaat en de toorn moet dragen van Hem, Die de Rechter is van allen en van Wie Hij zei: 'Ik en de Vader zijn één' (Joh. 10:30). Bedenk hoe Hij al het lijden doorstaat dat de openbaring van die toorn teweegbracht vanwege de zonden van een volk dat Hij van eeuwigheid liefhad! Maar, al was Hij God over allen en voor eeuwig gezegend, er was niets in alles wat Hij was of genoot dat tussen Hem, als de Borg van de onrechtvaardigen, en de volkomen toerekening van de straf op de ongerechtigheden die Hij droeg, kon instaan. Al was Hij de eniggeboren en eeuwige Zoon van God, de liefde van die verhouding verzachtte geen moment de rechterlijke toorn die God uitgoot op Hem, de Rechtvaardige, Die leed voor onrechtvaardigen. Noch Zijn eigen goddelijke gezag, noch de oneindige liefde van de Vader jegens Hem als Zijn Zoon, vormde enige hindernis tussen Zijn bewustzijn als de Mens Christus Jezus en de volle uitstorting van goddelijke toorn. Nooit was het zekerder dat Hij de Jehovah was dan toen Hij de schande en kwelling van het kruis doorstond. Nooit was het zekerder dat Hij de geliefde Zoon was dan toen het aangezicht van Zijn Vader voor Hem verborgen was en uit Zijn verlaten ziel een klacht oprees - de droevigste klacht die ooit op aarde gehoord is - 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?' (Ps. 22:2).

Maar, in plaats van u in te beelden dat wat Hij persoonlijk was Zijn ambtelijk lijden verzachtte, zie eens (in het licht van Zijn onveranderlijke heerlijkheid en gelukzaligheid) op Zijn verschrikkelijke lijden: Hij hing naakt aan het hout. Zijn gezegende lichaam leed ondraaglijke pijn en Zijn ziel ging onder in de vurige vloed van goddelijke toorn. Ondertussen kwam er een dikke duisternis over Hem omdat Zijn Vader Zijn aangezicht voor Hem verborg. Meedogenloze soldaten stonden om Hem heen. Schimpende menigten liepen Hem minachtend voorbij. Ze hielden hun pas alleen even in om hun hoofd te schudden en Hem te beschimpen, om zich vervolgens voort te haasten naar de markt in de stad.

Hoeveel van Jezus' ervaring van de toorn van God zal ons naast dit alles volkomen onbekend zijn! Maar van deze drie zaken kunnen we zeker zijn: 1. Hij had een volmaakt vermogen om de verschrikking van de goddelijke toorn te beleven; 2. Hij was er volkomen zeker van dat Hij het droeg als de Borg van de onrechtvaardigen; en 3. Hij kwam daadwerkelijk in aanraking met het vlammeende vuur van de openbaring van die toorn, met al de gevoeligheid van Zijn volmaakte heiligheid. O, hoe verschrikkelijk moet het voor Hem zijn geweest om verstoken te zijn van het licht van het aangezicht van Zijn Vader! - voor Hem Die voor Zijn vreugde zo afhankelijk was van de gemeenschap met Zijn Vader. Maar dit alles is nu voorbij - en wie kan bevatten hoe groot Zijn opluchting was toen Hij met luide stem riep: 'Het is volbracht'.

II. Een vooruitblik op de verzadigende rust

Alleen de dood scheidde Jezus nog van de werkelijke genieting van de rust die Hem in de menselijke natuur in het huis van Zijn Vader wachtte. Zijn oog zag echter uit naar de vreugde die voor Hem lag, als naar iets dat al heel dichtbij Hem was. Diezelfde dag zou Zijn ziel in het paradijs zijn. Eeuwig lag daar vóór Hem alles wat Hem als het Lam dat geslacht was te wachten stond, in de rust, de gelukzaligheid en heerlijkheid die in het midden van de troon van God zijn. Als Hij eraan dacht dat dit alles zo nabij was, kwam er rust in Zijn menselijke ziel. Zou Hij als God, met al Zijn liefde voor de natuur die Hij had aangenomen, niet blij zijn dat het nog zo kort zou duren voordat Zijn ziel en lichaam verheven zouden worden in heerlijkheid, om voor eeuwig gelukzalig te zijn in de gemeenschap met God, zittend ter rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen (Hebt 1:3)? Alleen dáár immers kon de heilige menselijke natuur in de persoon van de Zoon van God haar normale toestand en verzadigende rust vinden. Alleen dáár kon het vleesgeworden Woord voor eeuwig voldaan zijn met die natuur die Hem verwant maakte aan Zijn volk en waarin Hij voor hen de Vader op aarde verheerlijkte.

1. Volmaakte rust over het volbrengen van Zijn werk

Er was rust in Hem in Zijn ijver voor de eer van de Vader, in de vruchten van het werk dat Hij aan het kruis volbracht. 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde', zegt Hij tot de Vader (Joh. 17:4). O, wat gaf het Hem een rust dat Hij dit kon zeggen! Het grote doel waarop Hij heel Zijn borgwerk feilloos richtte was de eer en verheerlijking van Hem Die Hem gezonden had. Hij verlangde, hoeveel Hem dit ook zou kosten, aan het recht van Jehovah de Rechter genoeg te doen door een volkomen verzoening voor de zonde aan te brengen. Hij verlangde de wet van de soevereine God groot te maken, te eren en de heerlijkheid van de naam Jehovah te openbaren als nooit tevoren. Om dit te bereiken, gaf Hij Zich over in Gods handen om zó behandeld te worden. Hij liet Zijn vlees kastijden en Zijn bloed vergieten, opdat in Hem de goddelijke heerlijkheid voor altijd geopenbaard zou worden. Hij wist volmaakt dat dit grootse resultaat vast stond. En als we hierop zien in haar glans en luister, hoe verzadigend was dan Zijn rust toen Hij met luide stem riep: 'Het is volbracht'.

2. Volmaakte rust over het resultaat van Zijn werk

Er was ook een verzadigende rust in Hem vanwege het resultaat van Zijn werk voor het volk dat Hij liefhad. Voor hen had Hij het borgwerk ondernomen - voor hen was het begonnen, met Zijn oog en hart gericht op ieder van hen persoonlijk. Hij volhardde in het lijden terwijl Hij gehoorzaamde en in het gehoorzamen terwijl Hij leed, totdat het werk

volbracht was. Hij wist dat Hij zoveel had verdragen dat de vloek van hen weggedaan was. Hij wist dat Hij alles gedaan had wat nodig was om hen een recht op het eeuwige leven te geven, en dat Hij op geen enkele wijze tekortgeschoten was, niets ongedaan had gelaten in de vervulling van de voorwaarden waarop Hij van de Vader de belofte had gekregen dat heel Israël in Hem verlost zou worden met een eeuwige verlossing (Jes. 45:17). Nu dit alles vaststond, had Hij rust. O, bedenk eens welke prijs Hij betaalde voor Zijn sabbat! Denk eens aan die liefde die geen ogenblik spijtig terugkijkt op alle inspanning om deze rust te bereiken. O, alleen een vijand zou de Zoon des mensen een sabbat op aarde misgunnen! - een sabbat waarover Hij Heer zou zijn, een sabbat die daardoor tot het eind der tijden een symbolische herinnering zou zijn aan de rust die Hij inging nadat Hij opgestaan was uit de dood, ten teken dat Zijn werk in de hemel aanvaard was.

III. Een uitroep van triomf

Het volbrengen van het werk van Christus was, afgezien van Zijn doel en resultaat, een overwinning op zich. Hoe veel was er niet dat instond tussen Hem en het volbrengen van het werk dat de Vader Hem te doen gaf! Hij had daarom niet 'Het is volbracht' kunnen zeggen als deze woorden niet de uitroep van een overwinnaar waren - een triomfkreet. Al waren kerk en staat beide tegen Hem, al verzetten alle groeperingen in de wereld en alle legioenen van de hel zich actief tegen Hem en kwelden zij Hem, geen ogenblik wankelde of struikelde Hij in Zijn werk. Zijn liefde triomfeerde over alle aanvechtingen. Zijn geloof liet Hem geen moment in de steek. Hij bleef volmaakt gewillig, kalm en bedaard onder alle stormen van vervolging die over Hem heengingen. Hij ging stap voor stap verder, volmaakt als Hij was in al Zijn beweegredenen, gedachten, gevoelens, woorden en daden, en maakte heel Zijn lijdensweg af totdat Hij het werk volbracht had dat Zijn Vader Hem gegeven had om te doen. Wie anders zou zo getriomfeerd kunnen hebben dan Hijzelf?

Sommigen vinden echter dat Jezus, zoals Hij daar aan het hout hangt, niet veel weg heeft van een overwinnaar. Zijn Zijn vijanden er niet in geslaagd om Hem te verraden en te veroordelen? Is Hij niet door Zijn joodse vijanden overgeleverd aan de heidenen? Hebben zij geen bevel gegeven dat Hij gekruisigd moest worden? Is Hij dan niet naar de Hoofdschedelplaats geleid, het kruis dragend dat weldra Hem zou dragen? Is Hij daar dan niet aan vastgenageld? Uren zijn voorbijgegaan en er is niemand gekomen om Hem te redden, en zeggen Zijn vijanden niet spottend dat Hij niet bij machte is Zichzelf te verlossen? Is Hij dan niet op de rand van het graf? Hij moet de pers alleen treden en alles hangt van Hem alleen af. Er is niemand van de volken met Hem (Jes. 63:3) en als Hij sterft zal het toch zeker lijken alsof Hij een nederlaag heeft geleden, en niet alsof Hij de overwinning heeft behaald. Is het wel betamelijk dat Hij, vlak voordat Hij Zijn hoofd buigt en de geest geeft, een triomfkreet slaakt? Jazeker! Voorwaar, niets betaamde Hem ooit meer dan dat Hij Zijn overwinning bekend maakte tussen Zijn laatste slok drinken en Zijn laatste adem(tocht).

Ach, maar zie Hem daar toch hangen aan het hout. Aan alles is te zien dat Hij al gestorven is. Direct nadat Hij met een luide stem uitriep dat Hij de overwinning had behaald, heeft Hij Zijn laatste adem uitgeblazen. Ja, ik kan het wel verdragen om te kijken naar al die aanwijzingen dat Hij dood is. Ik kan het ook wel verdragen om aan die sterke en stoutmoedige Romeinse soldaten te denken, die onbekommerd en onaangedaan de wacht houden bij het kruis, en aan de spottende menigten die langs de Gekruisigde

lopen, Hem aanziend voor een misdadiger die Zijn verdiende loon heeft gekregen. Maar ik moet ook aan enkele andere dingen denken. Ik moet niet de verduisterde zon vergeten, de schrikwekkende schaduw die over de aarde is gekomen, de aardbeving, het scheuren van het voorhangsel, de geopende graven, de doden die daaruit opstaan. Ik moet niet vergeten te denken aan een nóg duidelijker vertoning van Gods macht over het geweten, namelijk dat zelfs een Romeinse hoofdman over honderd God verheerlijkt en zegt: 'Waarlijk, deze Mens was rechtvaardig' (Luk. 23:47). Verder moet ik het overwinningsteken naast het kruis niet vergeten, want te midden van zwakheid, schande en pijn in het vlees bereidt Hij met Zijn verlossende kracht in luttele ogenblikken een lasterende moordenaar toe voor het paradijs. Zelfs toen kon Hij de liefdekoorden in handen houden waarmee Hij de harten van enkele bevende en huilende vrouwen tot Zich trok. Al deze dingen heb ik voor ogen. Dat zijn toch geen tekenen van Zijn nederlaag. Integendeel, wanneer ik alles wat ik hier uit de lijdensgeschiedenis naar voren heb gebracht, leg naast alles wat het ongeloof zou beschouwen als tekenen van Zijn nederlaag, dan kan ik met dat alles bewijzen dat de Geliefde heeft overwonnen.

Hebben vijanden Hem aan het kruis openbaar bespot? Lijkt het alsof Zijn sterven hun overwinning voltooide? Laat heel de wereld er zo tegenaan kijken, maar niet het geloofsoog! Alles wat een overwinning voor hen leek te zijn, was noodzakelijk voor Zijn échte overwinning. Schijn en zijn waren nooit verder van elkaar verwijderd dan hier. Want Hij maakte hen tot een bespotting door Zich in zwakheid te laten kruisigen - in schande en pijn, en in Zijn sterven aan het kruis. Zijn overwinning over Zijn vijanden door gehoorzaam te zijn tot de dood, ja de kruisdood, liep uit op een zekere overwinning - een overwinning die Hij alleen kon behalen door te sterven. Het volbrengen van Zijn werk in Zijn sterven was een overwinning en het verzekerde die overwinning. Want -

1. Christus deed de duivel teniet

Door Zijn dood deed Hij hem die het geweld des doods had, dat is de duivel, teniet (Hebr. 2:14). Hij heeft het geweld des doods alleen als degene die het doodsvonnis uitvoert. Alleen de dood kan dit geweld des doods teniet doet. De beul heeft slechts macht tot zijn werk klaar is. Als het doodsvonnis voltrokken is, is er een einde aan zijn macht. Door zijn werk grondig te doen, doet hij zijn eigen macht om het te doen volkomen teniet. In het geval van Christus ging het om Iemand Wie al de ongerechtigheden van een volk waarvan alleen God het getal weet, werden toegerekend. Op Hem oefende de duivel zijn geweld of macht des doods uit. Hoe zekerder ik ervan ben dat hij zijn werk grondig deed, des te meer ben ik ervan overtuigd dat zijn macht tenietgedaan is en dat de ontelbare menigte is verlost. Als ik daar zeker van wil zijn, moet ik letten op elke aanwijzing van zwakheid, alles wat Hem te schande maakte, elke pijn vanwege het lijden, elk teken van Christus' kruisdood dat in het evangelie is opgetekend.

2. Christus triomfeerde over de zonde

In Zijn dood triomfeerde Hij over de zonde. Hij maakte door zich bloot te stellen aan de straf een volkomen einde aan de zondeschuld van heel het volk waarvoor Hij stierf. Hij maakte er volkomen en voorgoed een einde aan. Zijn liefde was zo groot, dat Hij met minder geen genoegen nam. Om me daarvan te verzekeren, heb ik alles uit de evangeliën nodig wat bewijst dat Hij in zwakheid, schande en pijn stierf - alles wat bewijst dat Hij een vloek was gemaakt (Gal. 3:13). Als Hij vanwege de zonde gestorven is, dan hoeft Zijn volk daar niet meer voor te sterven. Hoe meer de zonde in Zijn dood leek te zegevieren, des te minder lijkt het mogelijk dat zij in hun dood kan zegevieren. Door de

veroordelende kracht van de zonde te ervaren, zorgde Hij ervoor dat de zonde zelf werd veroordeeld en tenietgedaan in al de zielen voor wie Hij stierf. Hij heeft de zonde veroordeeld in het vlees (Rom. 8:3) door de dood te verdragen waartoe zondaren zijn veroordeeld. Door éénmaal voor de zonde te sterven, gaf Hij de zonde volkomen en voor eeuwig de doodsteek. Nu is er niets meer dat instaat tussen de goddelijke almacht, die werkzaam is ten behoeve van genade en heiligheid, en de zonde, die verschrikkelijke zaak die God haat en die de voorwerpen van Zijn liefde stinkend maakte. De ondergang van de zonde staat dan ook vast; Christus heeft haar overwonnen doordat Hij tot zonde gemaakt is en een vloek geworden is (2 Kor. 5:21; Gal. 3:13).

3. Christus triomfeerde over de wereld

Hij zegevierde over de wereld. Als Hij niet was gestorven, dan zouden al de voorwerpen van Zijn liefde in slavernij gebleven zijn, onder de tirannie van deze boze wereld. Hij wilde graag dat ze bevrijd zouden worden en Hij bewees hoezeer Zijn liefde uit was op hun bevrijding. Nu Hij alles heeft gedaan wat Hij God verschuldigd was door voor Zijn volk te sterven, kan Hij door de dood heen vooruitzien op Zijn volkomen verlossingswerk voor degenen die de Zijnen zullen zijn wanneer Hij aan de rechterhand van Zijn Vader zal zitten. Met een volmaakt zicht op Zijn overwinning in het verlossen van Zijn volk van deze boze wereld, door hen tot Zich te trekken en door hen te behoeden zolang zij in deze wereld zijn, roept Hij in vreugdevolle verwachting van de overwinning met luide stem: 'Het is volbracht'.

4. De dood van de dood in de dood van Christus

Hij weet dat, zodra Zijn geest Zijn lichaam heeft verlaten, de dood voor eeuwig verslonden is. Ook weet Hij dat Zijn dood de dood van de dood van heel Zijn volk zal betekenen. Daarom ziet Hij uit naar verlossing van de dood, zowel voor Zichzelf als voor al de voorwerpen van Zijn liefde. Leek de dood over Hem te triomferen, deze schijnbare triomf werd haar eigen dood. Toen Hij onder de macht van de dood was, bereidde Hij zich voor op de overwinning erover. Hij triomfeerde over de verschrikkingen van de dood door Zichzelf eraan te onderwerpen. Hij was een kleine tijd dood, om een eeuwig leven van triomf over de dood te verwerven. De heerlijkheid van het leven waarnaar Hij mocht uitzien, doordat Hij Zijn vlees had overgegeven, ontlokte aan Hem de triomfkreet die Hij met luide stem uitriep: 'Het is volbracht'.

5. Christus' overwinning over het graf

Hij kon het verdragen om eraan te denken dat Zijn lichaam in het graf gelegd zou worden, nadat Zijn ziel naar het paradijs gegaan zou zijn. Immers, Hij zag zo sterk op Zijn overwinning over het graf, dat Hij in het nabije vooruitzicht daarvan niet anders dan een overwinningskreet kon slaken. Hoeveel is er niet gelegen in de begrafenis van Christus, zoals die plaatsvond tussen Zijn sterven en Zijn opstanding! Het is het bewijs dat Hij echt dood was en het is de reden voor Zijn opstanding. Het bewijst dat Hij Zijn volk heeft liefgehad tot het einde (Joh. 13:1) en het bood Hem de gelegenheid om Zijn almacht te tonen. De steen wordt van het graf gewenteld, de grafdoeken worden opzij gelegd, de banden van de dood worden verbroken en het graf van Jozef is weer leeg, want de Heere is waarlijk opgestaan. Zo zeker als Hijzelf opstond, zullen ook al degenen die Hij vrijkocht opstaan. Zijn blik bleef niet rusten op Zijn eigen opstanding, maar Hij zag verder, op de vrucht ervan in de opstanding van de lichamen van heel Zijn volk. Hij zag op hun heerlijke vooruitzicht, namelijk dat zij, naar lichaam en ziel beide, volmaakt als

Hij en voor eeuwig bij Hem zullen zijn. Kan het ons nog verbazen dat een liefde als deze zou uitbreken in een triomfkreet als het einddoel zó dichtbij is?

IV. Een blij geluid voor zondaren

e luide stem van de Hogepriester op Golgotha doet denken aan het aloude geluid bij de brandoffers, als de priesters in de tabernakel en later in de tempel op de trompetten bliezen. Wat een goed nieuws - wat een vreugdevolle tijding van grote blijdschap - brengen ook de woorden 'Het is volbracht'!

1. Het verlossingswerk is voltooid

Deze woorden brengen het heuglijke nieuws dat het grote verlossingswerk voltooid is. Dit werk was Christus alleen toevertrouwd, en Hij had het alleen op Zich genomen. Er was niemand van de volken met Hem (Jes. 63:3). Aangezien Hij er alleen aan begon, zo kon ook alleen Hij het volbrengen. Immanuël heeft alles gedaan. Iedere helpende hand zou het hebben bedorven. Maar alleen Zijn hand heeft het werk gedaan en op alles laat Hij het stempel van volmaaktheid achter. Al deze gehoorzaamheid was de gehoorzaamheid van Immanuël, al werd ze in de menselijke natuur betoond. Al het lijden was het lijden van Jehovah de Zoon, al werd het in het vlees gedragen. Daarom is de verdienste van de borggerechtigheid van Christus oneindig groot. Het goddelijk recht schept oneindig veel behagen in Zijn bloed als een verzoening voor de zonden van Zijn volk. Zijn offer zal voor eeuwig een Gode aangename reuk zijn. De wet is grootgemaakt door de gehoorzaamheid van Hem die de Heere van de wet is, de wet die Hij voor een tijd gehoorzaamde als een Dienaar. Christus was ervan overtuigd dat God Zijn verzoeningswerk zou aanvaarden. In deze verzekering riep Hij uit: 'Het is volbracht'. Op heerlijke wijze heeft God te kennen gegeven dat Hij het werk heeft aanvaard. Alle goddelijke eigenschappen die aan het kruis verheerlijkt werden, schitterden bij het graf het volmaaktst, om het werk van de opstanding te heiligen en om een lieflijk licht te laten schijnen over het opstandingwerk. Jezus stierf ter ere van de Vader en door de heerlijkheid van de Vader werd Hij opgewekt uit de dood. De Hogepriester is het heilige der heiligen binnengegaan met het aanvaarde offer. Het vrolijke geluid van de gouden schelletjes (Ex. 28:33-35) - het goede nieuws van het evangelie - vertelt ons dat Hij leeft en Zich vorstelijk gedraagt met God (Hos. 12:4). God roept u tot de troon van Zijn genade, door het gescheurde voorhangsel van Immanuëls vlees, opdat u als een zondaar tot dat verzoenende bloed zult naderen, als een smekeling biddend om een vrije, volkomen en voor eeuwige vergeving van al uw zonden. Alleen Christus, alleen Zijn bloed, alleen Zijn Woord - alleen Christus als de Weg tot God, alleen Zijn bloed als de grond van uw vergeving en aanneming, alleen Zijn Woord als het bewijs dat u mag komen zoals u bent en dat u mag verlangen dat de verlossing in Christus ook uw deel zal zijn. Zo'n vreugdevol geschal komt u ter ore in deze luide uitroep aan het kruis.

2. Het eeuwige verbond is verzegeld

Deze woorden vertellen u dat het eeuwige verbond verzegeld is en dat u, als u tot Christus komt, op grond van Zijn volbrachte werk recht krijgt op al de zegeningen die daaruit voortvloeien. Het Nieuwe Testament is vast in Zijn bloed en dat zal helemaal uw deel zijn, met alles wat het omvat, als u Christus en Zijn bloed, zoals deze vrij in het evangelie worden aangeboden, door het geloof aanneemt. Ja God Zelf zal, als de God aller genade, uw deel zijn en Hij zal u de zegeningen van het verbond genadig, met wijsheid en met kracht schenken.

3. *Christus zorgt ervoor dat de overwinning van Zijn volk zeker is*

Deze woorden vertellen u dat u in Christus een recht kunt vinden op de overwinning op alle vijanden. Zijn triomfkreet klinkt voor eeuwig in de bazuin van de evangelieverkondiging. Hij vertelt u dat Zijn overwinning uw deel zal zijn als u tot Hem de toevlucht neemt. O, wat een blijdschap zou dit moeten geven in het hart van een bedrukte ziel die God niets dan onwaardigheid kan bieden en die niet anders dan als een zwakkeling de vijand tegemoet kan treden als de strijd losbarst. Christus vertelt u dat de overwinning behaald is in de grote strijd waarin Hij, als de grote Levensvorst, helemaal alleen stond tegenover de zonde, de satan, de wereld, de dood en het graf. Deze zijn allemaal al overwonnen. Vanaf het moment dat u tot Jezus komt, zult u een overwinnaar zijn. Al is er daarna misschien nog strijd, dan is het wel een strijd tegen vijanden die uw leven niet van u kunnen afnemen, al teisteren en verschrikken ze u misschien. Hij zal u het goede geven, ja zelfs door middel van uw verwondingen, en al uw bevindingen van Zijn genade bekronen met de eeuwige rust en met de heerlijkheid en blijdschap van de eeuwige overwinning.

Praktische toepassing

1. Hoe weinigen zijn er die stilstaan om te luisteren naar deze uitroep aan het kruis! Dezelfde woorden worden tot op de dag van vandaag met een luide stem uitgeroepen door de bazuin van het evangelie. U kunt op geen enkele manier aan deze woorden ontkomen. U hebt ze reeds gehoord en opgeslagen in uw geheugen. U kunt er daarom niet voor wegvlugten door te weigeren er serieus aandacht aan te besteden, of door te stoppen met Bijbellezen, of door niet naar Gods huis te komen. De gekruisigde Christus is nabij u en Zijn uitroep weerklinkt nog. Uw geheugen is al vanaf dat u heel jong was in staat om geluiden te onthouden om ze na verloop van soms lange tijd weer te uiten; en u kunt geen moment aan uzelf ontsnappen. U zult veel dingen die u in het evangelie geopenbaard zijn nog eenmaal in uw geheugen meedragen naar de hel, als u daar uiteindelijk naartoe zou gaan. Ik weet dat niets uw ellende daar meer kan vergroten dan evangeliewaarheden die u zich dan herinnert.

Hoe gaat u dan met deze tekst om? Sommigen van u zijn zo bezet met de dingen van de wereld dat zij zich geen ogenblik gunnen om enige aandacht te schenken aan de leer van het kruis. U wordt helemaal opgeslokt door de dagelijkse sleur van uw vermoeiende en afmattende werk. En anders leeft u alleen maar voor het plezier, net zo lang tot u niet meer weet wat u doet en uw hart van steen is. U hebt oog noch oor voor Christus omdat u geen hart hebt voor Hem. U loopt Hem schichtig voorbij, bang dat Hij u iets zal ontnemen wat u zo graag alleen voor de wereld over hebt. Anderen wenden hun hoofd af van het kruis en willen niet luisteren naar de stem die vanuit de schande en pijn uitroept dat het verlossingswerk voltooid is. Zij denken dat zij zelf voldoende gerechtigheid bezitten en daarom het werk van Jezus niet nodig hebben.

Onder de mensen die het kruis voorbijliepen toen Jezus daaraan hing en die Hem bespotten, zullen er ongetwijfeld niet alleen sommigen geweest zijn die zich naar de markt haastten, maar ook sommigen die zich naar de tempeldienst hebben gehaast. Beide soorten mensen liepen langs deze heerlijke Lijder, zonder te willen zien of horen wat hen zou kunnen afhouden van hun afgod. Naast deze mensen waren er misschien ook sommigen die niet naar de markt of naar de tempel gingen. Alles wat met God en de Heilige Schrift te maken heeft, stond door de macht van het ongeloof zo ver bij hen vandaan, dat

zij op Golgotha totaal niets zagen waarom zij hun jacht naar vermaak ook maar een ogenblik zouden onderbreken, Er was zelfs niets wat bij hen ook maar één zinnige gedachte opriep jegens Hem Die aan het kruishout hing.

Deze groepen mensen zijn er nog steeds onder de verachters van de gekruisigde Christus - de verharde wereldlingen, de godsdienstige ploeters en de lichtzinnige zoekers van ijdel vermaak. Eén ding hebben zij allen gemeen - zij hechten er geen enkele waarde aan om de schoonheid van de gekruisigde Christus te zien, Zijn gerechtigheid aan te grijpen of Zijn liefde te smaken. Zij verlangen niet dat dit alles krachtadig door het woord van Zijn eigen mond aan hen wordt toegepast. Dit geldt voor verschillenden onder u, bij welke groep van verachters u ook hoort. Maar dit zegt de Heere: 'Ziet, gij verachters, en verwonden u, en verdwijnt' (Hand. 13:41). Hij zegt ook dit: 'Gij slechten! hoe lang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest u overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken' (Spr. 1:22-23).

2. Het is van tweeën één voor eenieder van u: óf u houdt deze woorden van Christus voor waar en handelt dienovereenkomstig, óf u verwerpt ze als onwaar en handelt overeenkomstig daarmee. Een tussenweg is er niet. U moet eerst in ogenschouw nemen wat Hij belangrijk noemt vóórdat u zich bekommert om te geloven dat wat Hij erover zegt waar is. Hij moet de enige Schuilplaats zijn die voor u, zondaar, overgebleven is. Zijn naam moet voor u de enige naam zijn die onder de hemel gegeven is waardoor wij zalig moeten worden (Hand. 4:12). Als u ervan overtuigd bent dat u vanaf de baarmoeder een overtreders bent, dat de vloek van de geschonden wet op u rust, en dat de enige macht die in u werkzaam is de macht is om toorn te vergaderen als een schat in de dag des oordeels (Rom. 2:5), dan is het toch onmogelijk dat u nog enige hoop hebt buiten Christus en Zijn verlossingswerk! Is er voor u nog iets op de wereld waaraan u meer waarde hecht dan aan de verzekering dat Zijn werk is volbracht en dat God, omdat het door Christus werd volbracht, op grond daarvan de grootste der zondaren wil aannemen? Als u daarvan overtuigd bent, dan zult u proberen om al uw eigengerechtigheid aan de kant te schuiven. Dan komt u naakt en zonder verontschuldigen tot Hem, om bekleed te worden met de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof (Fil. 3:9).

Maar als u de woorden van Christus niet voor waar houdt, dan verwerpt u ze. Als u niet gelooft wat Hij zegt, dan maakt u Hem tot een leugenaar, op welke wijze u deze woorden ook verwerpt.

(a) U verwerpt deze woorden als u zegt dat u geen gerechtigheid nodig hebt, of deze nu door uzelf of door een ander verworven wordt. O, bedenk toch hoe ernstig Christus over deze zaken sprak waarover u zo onverschillig doet! U veracht Hem omdat Hij, om deze rechtvaardigende gerechtigheid te verwerven, schande, pijn en zelfs de dood moest doorstaan. U bespot Zijn lijden en u schuift Zijn werk terzijde. U veracht Zijn woorden alsof ze een leugen zijn.

(b) Ook u die nog steeds uw eigen wankel gerechtigheid probeert op te bouwen, verwerpt Zijn woorden alsof ze niet waar zijn. U weigert te luisteren naar Hem, wanneer Hij u vertelt dat het werk waar u zo dwaas mee bezig bent, reeds volbracht is door Hem - ja het is zó volmaakt volbracht door Hem, dat daarnaast niets nodig is om vrede met God te krijgen.

(c) Ook u verwerpt Zijn woorden, die ervan overtuigd bent dat er buiten de gekruisigde Christus voor u geen hoop is, maar die weigert uzelf als zondaar op Hem en op Zijn volbrachte werk te werpen. U kunt niet weigeren uw eeuwige belangen toe te vertrouwen

aan die gerechtigheid die Hij volbracht, zonder daarmee te zeggen dat Hij Zijn werk niet heeft volbracht - dat is uw enige uitweg.

O, vriend, stop er toch mee om Zijn naam te onteren en uzelf kwaad te doen door te weigeren aan Zijn oproep gehoor te geven als Hij zegt: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matth. 11:28).

3. U die het oog gevestigd hebt op de gekruisigde Christus als het enige voorwerp van uw geloof, maak er uw gewoonte van om deze woorden van Christus te overdenken, koester ze hartelijker, streef ernaar om er krachtiger door bewogen te worden. Vrienden, u hebt nodig om nog meer de kracht van deze woorden te ervaren, opdat uw trotste hart temeer zal afsterven. Deze uitroep van Christus aan het kruis zal de doodsteek blijken te zijn voor uw wettische geest als ze toegepast wordt door de Geest die u kan vernieuwen en u ervan doordringen. Als u een vriend bent van de Gekruisigde, dan bent u een vijand van allen die Hem van Zijn eer willen beroven. U moet deze woorden in herinnering roepen wanneer u geen andere uitweg meer kunt vinden dan Zijn volbrachte werk.

Vrienden, als deze woorden waar zijn, waarom zou u dan bang zijn? Steun op het werk dat Immanuël volbracht heeft. Welke andere grond kunt u verlangen om door God aangenomen te worden en op grond daarvan een aandeel te verkrijgen in de volheid van het genadeverbond? Vanaf welke grond zou u anders willen opstijgen, om op de vleugels van hoop en verlangen op te varen tot de glans van een eeuwige overwinning over alle vijanden en van de volkomen, eeuwige genieting van God Zelf? U moet vaker onder de macht van deze woorden zijn, om dieper te beseffen wat u verschuldigd bent aan Hem Die deze woorden aan het kruis uitriep, opdat uw liefde vuriger zal zijn, uw hart berouwvoller, uw gebeden meer vertrouwend, uw gezangen oprechter en uw werken meer zelfverloochenend - en opdat u zelf meer op Christus zult lijken.

Zesde preek

Verzoening en een eeuwige erfenis door de Middelaar

En daarom is Hij de Middelaar des Nieuwen Testaments, opdat, de dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen die onder het eerste testament waren, degenen die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden.

HEBREEËN 9:15

In het achtste hoofdstuk van de Hebreeënbrief wordt het verbond dat met Israël gemaakt werd toen de Heere hen bij de hand vatte en uit Egypte leidde, vergeleken met het eeuwige verbond, waarin God de redding van de voorwerpen van Zijn liefde afzondert voor Zijn eigen genade en almachtige hand. Zeker, er was in Israël tijdens de bediening van het nationale verbond niet alleen sprake van een openbaring van het genadeverbond, maar ook kwamen de harde eisen van het werkverbond openbaar. Het is ook waar dat de gelovigen die in die tijd leefden, Christus konden zien in de ceremoniële schaduwendienst en, vertrouwend op Hem Die komen zou, zelfs onder het juk van het verbond dat gesloten was met hun vaders al iets van die kinderlijke vrijheid konden genieten. Het meest kenmerkende voor die tijd is echter de druk die het werkverbond op de mensen uitoefende. Voor alle ongelovigen onder dit verbond was het niet anders dan een juk der dienstbaarheid.

In dit hoofdstuk, waar de twee bedelingen met elkaar worden vergeleken, gaat het echter om het verschil tussen de voorafschaduwing van de toekomstige goederen en de goederen zélf (vers 9-12). Daarnaast is er nog een verschil, dat niet minder duidelijk wordt aangegeven. De wet werd door Mozes gegeven als een wet van werken en als een wet van schaduwen; maar de genade en de waarheid kwamen door Jezus Christus - genade in tegenstelling tot de werken en waarheid in tegenstelling tot de schaduwen-dienst. In het voorgaande hoofdstuk van de Hebreeënbrief ligt op het eerste verschil de nadruk, in dit hoofdstuk op het tweede.

‘Ook het eerste verbond had goddelijke inzettingen, en een wereldlijk heiligdom’ (vers 1, Eng. vert.). Maar zowel de inzettingen als het heiligdom waren voorafschaduwingen. Ze waren geen doel op zich. Ze waren slechts afbeeldingen van wat komen zou. De tabernakel wees op de menselijke natuur van Christus, die zowel tempel als offer was, en de hele priesterdienst was een afbeelding van hoe Hij, Die de Waarheid is, in de menselijke natuur Zijn ambt als de Hogepriester naar de ordening van Melchizedek ten uitvoer bracht (Hebr. 5:6). Buiten Hem en Zijn eigen offer was er geen voldoening aan het goddelijke recht of aan het menselijke geweten in de talrijke offers van de ceremoniëndienst. Het vergieten en sprengen van het bloed naar de wet van Mozes had wel een zekere uitwerking, maar het nam alleen de onreinheid weg die mensen buiten de dienst en de voorrechten van het wereldlijke heiligdom sloot. Alleen het bloed van Christus kan alles wegnemen wat de zondaar scheidt van Gods gunst en kan, als het toegepast wordt, het geweten reinigen van dode werken. Als we dan erkennen dat het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen’ enige uitwerking had, hoeveel te meer zal het waar zijn dat het vergieten van het bloed van Christus (waarin vanwege

Zijn godheid eeuwige verdienste was uitgestort) zijn beoogde uitwerking zal bereiken (vers 11-15).

Het woordje 'daarom' wijst duidelijk op de beoogde uitwerking van Zijn priesterlijke werk als de 'Middelaar des Nieuwen Testaments' (vers 15). Maar daarmee is niet alles gezegd. Het is niet zo dat Hij omwille van de bedoelde uitwerking van Zijn priesterschap de Middelaar van het Nieuwe Testament is. Wel kunnen we zeggen dat Hij als Middelaar een bepaald doel heeft, een doel dat verklaard wordt in de woorden die volgen. Als Zijn priesterlijke werk het doel bereikt, dan is er een 'verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren'; en als dit zo is, dan zullen al degenen die geroepen zijn, de belofte van de eeuwige erfenis ontvangen.

Deze tekst stelt ons Christus voor als de Middelaar van het Nieuwe Testament. Ze schrijft aan Zijn dood een grote verzoening toe en vertelt welk heerlijk gevolg dit zal hebben voor al degenen die geroepen zijn. De Middelaar, de verzoening, de belofte - De Middelaar Die door Zijn dood een verzoening aanbrengt en daarmee de belofte verzekert dat allen die geroepen zijn, de eeuwige erfenis zullen ontvangen. Dit zijn de drie punten waarvoor de Heere in deze tekst onze aandacht vraagt:

- I. De Middelaar van het Nieuwe Testament;
- II. De verzoening;
- III. Het heerlijke gevolg van de grote verzoening.

I. De Middelaar van het Nieuwe Testament

1. Christus, het Hoofd van het genadeverbond

Christus wordt tot nu toe vaak - en terecht - het Hoofd van het genadeverbond genoemd. Hij zal altijd zo genoemd worden door degenen die de verbondstheologie niet moe geworden zijn. Maar tegenwoordig zijn sommige mensen zo ruim in hun opvattingen geworden dat ze voor zichzelf geen plaats kunnen vinden in datgene waarin voor onze vaders wél plaats genoeg was. De grote apostel der heidenen kon, geleid door goddelijke inspiratie, de genadeleer niet uiteenzetten zonder dikwijls nauwgezet te verwijzen naar de twee verbonden. Maar deze mensen weten het beter. Alle vooraanstaande theologen zijn Paulus in zijn leer gevolgd - en het is ook zeker zo dat geen enkele andere gedachtegang wijzer of beter lijkt te zijn. Toch weigeren deze nieuwlichters zich hierdoor te laten leiden. Onze vaders blonken uit in godzaligheid omdat zij gevoed werden door de verbondsleer, maar voor deze mensen is dit manna maar zeer licht brood. Zij willen graag vrij zijn om hun eigen leer uit te denken. Ze willen verlost zijn van alles wat met tradities te maken heeft en wat hen belemmert. Zij zijn grote denkers en ze zijn toch zeker wel vrij om hun eigen oordeel te volgen? Ze hopen dat de mensen hen daarom origineel zullen vinden, maar vaak is de hoge dunk die ze van zichzelf hebben het enige waarin ze ooit bijzonder zullen zijn. Wat zij verlangen is geen vrijheid om véél te denken, om te denken en daarvan te leren. Nee, ze willen vrijheid om niet vastomlijnd te hoeven denken - om te denken en te speculeren. Ze willen geen vrijheid om overeenkomstig Gods gedachten te denken, maar vrijheid om te denken zoals zij dat zelf graag willen.

2. Christus, de Middelaar van het Nieuwe Testament

Christus is de Middelaar van het Nieuwe Testament. Het woord dat hier vertaald is als 'testament', had hier ook als 'verbond' vertaald kunnen zijn, zoals ook op veel andere Schriftplaatsen. Doet het woord in dit vers meer aan een verbond denken, in het volgende vers neigt het meer naar een testament of wilsbeschikking, en de gedachte aangaande een

Middelaar verandert in die van een testamentmaker of erflater. Al is dat waar, toch moeten we niet denken dat het een plotselinge overgang is. Deze overgang verloopt vloeiend. Overeenkomstig het verbond is de hele erfenis vastgelegd in het testament, de genadige en soevereine wilsbeschikking van God. Wat God voor Zijn volk bestemd heeft, verkrijgen zij echter niet anders dan door de dood van het Verbondshoofd. Wat iemand daadwerkelijk in overeenstemming met het testament krijgt, hangt af van de correcte uitvoering van de wilsbeschikking van de erflater. De erfgenaam verkrijgt dit alleen door de dood van de erflater. De overgang van het idee van Christus als Middelaar naar de gedachte aan Christus als Erflater, verloopt dus geleidelijk. Dat Christus aangesteld werd als Middelaar, was opdat Hij met Zijn dood voor Zijn volk een recht op de erfenis zou verwerven. De erfenis was in Zijn handen en Hij was gewillig om te sterven opdat zij die zouden verkrijgen. En aangezien wij aan Hem dezelfde soevereine liefde toeschrijven als aan Hem Die Hem gezonden heeft, kunnen we de erfenis die Zijn volk door Zijn dood verkreeg, terugvoeren op Zijn wilsbeschikking.

3. Christus, de Borg van het Nieuwe Testament

Christus, het Hoofd, wordt niet alleen de Middelaar, maar ook de Borg van het Nieuwe Testament genoemd. Hij is de Borg, en moet dat wel zijn, omdat Hij het Hoofd is. Want als de Plaatsvervanger van het volk dat de Vader Hem gaf, was Hij verplicht om alles wat zij schuldig waren te betalen en hun lasten te dragen. Daarnaast kan Hij niet het Hoofd zijn als Hij niet ook de Middelaar van het Nieuwe Testament is, want zodoende staat Hij tussen de mens en God en tussen God en de mens. Hij staat tussen de mens en God om namens hem aan God te betalen wat Hij van hem eist en de straf te doorstaan die hem vanwege zijn zonden is opgelegd. Ook staat Hij tussen God en de mens, opdat door Hem Gods liefde in hem zal stromen - opdat God door Hem genadig met hem zal handelen en opdat hij door Hem zijn verwachting op God zal stellen,

4. Het middelaarswerk van Christus

Niemand kan Middelaar zijn dan alleen wanneer hij aan twee voorwaarden voldoet:

(a) Hij moet door God aangesteld zijn, al kan Jehovah, de Drieenige God, buiten Zichzelf niemand vinden die bekwaam is tot dit ambt. Ook al was dat mogelijk, dan zou het nog niet betamelijk zijn als iemand die geen God was, zou worden aangesteld. Immers, God moet laten zien dat Hij algenoegzaam is in de uitvoering van Zijn grote raadsplan. Des te meer moet dit waar zijn in de uitvoering van Zijn grote genadewerk. Alleen een goddelijke tussenpersoon kan of mag het werk van de Middelaar van het genadeverbond doen.

(b) De Middelaar moet tussen God en de mens in staan. Alleen daar kan het middelaarswerk gedaan worden.

Aan deze twee voorwaarden voldoet het middelaarswerk van Christus.

Christus is een goddelijk persoon. Hij is het Woord waarin God ten volle wordt geopenbaard. In Hem worden alle openbaringen van Gods wil en heerlijkheid zichtbaar gemaakt, alsook alle uitoefeningen van Zijn macht in de uitvoering van Zijn raadsplan. Dat een goddelijk persoon kan bemiddelen, is volmaakt in overeenstemming met de onafhankelijkheid van Jehovah. Hij Die het Woord is, is de persoon Die gelet op de eeuwige en noodzakelijke verbondenheid tussen de goddelijke personen het meest geschikt is om te bemiddelen. Hij is ook de Zoon. Maar Hij zal Zijn macht als Zoon niet namens de mens aanwenden zonder acht te slaan op de belangen van Gods morele bestuur. Hij zal, tegen de prijs van de dood, het gezag en de eer van de goddelijke wet handhaven. Hij

zal in goddelijk bloed de basis leggen van alle genade voor zondaren. Als Zoon kan Hij dit doen. Zijn oneindige grootheid als Zoon staat er garant voor dat er voldoening is door Zijn verzoenende werk. Op die heerlijkheid in Gods geliefde Zoon moet ons oog gevestigd zijn, als we willen weten welk een overvloedige genade God kan geven, en uit welk een liefde de zaligheid voortkomt. Wat een Zoon! Wat een Vader! Wat een geschenk is zo'n Zoon van zo'n Vader! En door welk een heerlijke rivier stroomt de liefde van Jehovah in de dood van de Zoon naar zondaren die de dood verdienden!

De Zoon heeft een bemiddelende positie. Die positie kon Hij alleen innemen als Hij de Mens Christus Jezus werd en tegelijk de eeuwige Zoon van God zou blijven. Het is waar dat Hij al middelaarswerk deed vóór Zijn vleeswording. Door Hem vloede de genade van God naar de mens. Door Hem naderden de gelovigen in de oudtestamentische tijd tot God. Maar als we letten op wat God toen schonk en wat het geloofsoog ontving, dan zien we dat de vleeswording en het sterven van Christus de grond hiervan was. Dit alles had God in gedachten. Het werd aan de heiligen voorgesteld en zij waren er zich goed van bewust. Hij was het Lam Dat voor Gods oog geslacht is van de grondlegging der wereld (Openb. 13:8) en Dat met al Zijn raadslagen Zijn volk op aarde de zaligheid geeft. In het licht dat afstraalt van het oog dat als een vlam vuurs is (Openb. 1:14), vertoonde de persoon van de Middelaar als eeuwige Zoon van God en tegelijk broeder van het zaad van Abraham, altijd beide de goddelijke en menselijke natuur. Daarom kon Hij als Middelaar altijd borg staan voor alles wat Zijn volk aan God verschuldigd was en hun alles geven wat God aan Hem voor hen beloofd had.

Het middelaarswerk houdt niet op bij Zijn dood. Het is waar dat Zijn dienstbaarheid toen voorbij was, maar Zijn middelaars-werk gaat nog door. Hij diende alleen in het vlees totdat Zijn verlossingswerk volbracht was. Dat was het eerste deel van Zijn bemiddeling. Maar Hij is niet langer een dienaar. Zijn plaats als Middelaar is nu niet die van een dienaar op aarde. Hij zit nu in Zijn menselijke natuur op de troon en voert daar nu Zijn middelaarswerk uit. Hij stelt daar als Hogepriester Zijn aanvaarde offer aan God voor en op grond daarvan doet Hij voorbede. Hij oefent Zijn macht uit als Vorst, want door de bediening van de Heilige Geest brengt Hij al de genadige goddelijke voornemens met het volk dat Hij met Zijn bloed gekocht heeft, ten uitvoer.

Hij leeft om Zijn eigen testament uit te voeren. Wat dit betreft is er geen enkele erflater aan Hem gelijk. Als andere erfaters sterven, wordt hun wilsbeschikking van kracht; maar anderen die hem of haar overleven, moeten haar uitvoeren. Jezus Christus voert echter Zijn eigen testament uit, dat van kracht werd toen Hij stierf. Is het geen goede zaak dat Hij de arbeid van Zijn ziel zal zien en voldaan zal zijn met de toepassing van alles wat Hij voor de voorwerpen van Zijn liefde verworven heeft (Jes. 53:11, Eng. vert.)? Hij zal Zijn zaad zien, want Hij kan er Zelf voor zorgen dat al Zijn verlost en levend gemaakt zullen worden door Zijn Geest en één worden met Hem. Het welbehagen des HEEREN over heel Zijn verbondsvolk zal gelukkig voortgaan. Het is kostelijk voor de liefde van Christus om te beschikken over het eeuwige leven en dat te schenken in de redding van hen voor wie Hij met Zijn bloed een verzoening aanbracht. U zou het aangenaam moeten vinden, gelovige, om hieraan te denken. Hoe vaak wordt uw recht op wat Hij u heeft nagelaten aangevochten? Hoe vaak bent u niet in staat om uw zaak hoopvol te bepleiten? Maar als u ten einde raad bent en geen enkel woord meer hebt om uw zaak te verdedigen, mag u terugvallen op Hem, Die het verbond is dat aan het volk gegeven is (Jes. 49:8). U mag zich aan Zijn heerlijke persoon vastklemmen en daarmee aan het Hoofd. U mag zich Zijn dierbare bloed toe-eigenen en zo de volkomen vervulling van de voorwaarden ontvangen. U mag rusten op Zijn oneindige volheid van genade en zo al de

goederen van het verbond bezitten. Kom zoals u bent, want heeft Hij niet gezegd: ‘Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen’ (Joh. 6:37)? U zult het verbond in Hem vinden. U omhelst het volkomen als u Hem omhelst en u geeft de aanvechting waardoor u met stomheid geslagen was, door aan Hem Die wel weet hoe Hij er mee moet handelen. Want als u uw vertrouwen op Hem stelt, wordt niet meer uw recht om te nemen maar Zijn recht om te geven aangevochten. O, hoor hoe Hij zegt: ‘Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En ik heb de sleutels der hel en des doods’ (Openb. 1:17-18). Wat dunkt u, zou Hij er niet voor kunnen zorgen dat al Zijn erfgenamen alles ten volle zullen genieten wat Hij hen in Zijn overvloedige liefde heeft nagelaten en waar zij recht op hebben gekregen door het bloed van het kruis?

II. De verzoening

Het grote werk dat de Middelaar volbracht, is de verzoening van de overtredingen die onder het eerste testament waren. Deze verzoening verwierf Hij door te sterven. Welnu, dat roept de volgende vragen op:

Wat wordt bedoeld met de overtredingen die onder het eerste testament waren?

Waarom moest Christus, als de Middelaar van het Nieuwe Testament, deze overtredingen verzoenen?

Hoe verwierf Christus deze verzoening?

1. *Wat wordt bedoeld met de overtredingen die onder het eerste testament waren?*

Elke schending van de wet van God is een overtreding. Zij is een schuldige daad, want zij stelt degene die deze overtreding begaat, bloot aan de vastgestelde straf die ertegenover staat. De zonde zal niet ongestraft blijven. Elke vergeven zonde is aan het kruis betaald, en alle niet-vergeven zonden zullen bestraft worden in de hel. Zondaar, laat dit tot u doordringen!

Misschien hebt u het gevoel dat er hier sprake was van een dusdanige beperking dat het voor u geen zin heeft om hoopvol naar de tekstwoorden te kijken. U vraagt: ‘Verwijzen die overtredingen niet slechts naar de overtredingen die in vroeger tijd begaan zijn?’ Het is waar, daarnaar wordt hier in het bijzonder verwezen, maar die verwijzing zet de deur der hoop alleen maar wijder voor u open. Deze tekst maakt duidelijk dat er in die dagen niets was waardoor de zonden konden worden weggenomen, ondanks al het bloedvergieten en -besprengen in de tabernakel en de tempel. Het werkverbond diende alleen maar om de zonde overvloediger te maken en de uitgebreide rituelen van de ceremoniële wet namen haar niet weg. De zonde tierde welig en bleef bestaan onder het eerste testament. Er was niets om haar weg te nemen. Alle overtredingen bleven bestaan onder dat testament. En zondaar, is dat ook niet zo met uw overtredingen? Zij zijn blootgesteld aan en worden veroordeeld door het werkverbond waaronder u verkeert. Zij moeten, ondanks alles wat door u of voor u gedaan kan worden, blijven bestaan tot Christus uw zaak ter hand neemt. Vroeger was het zo dat de zonde overvloediger werd toen het werkverbond kwam. Is bij sommigen van u niet precies hetzelfde gebeurd toen het gebod kwam (Rom. 7:9)? De zonde bleef, en werd overvloedig, zolang u bij Christus vandaan bleef. Maar Christus heeft alle overtredingen die onder het eerste testament waren en waaraan degenen voor wie Hij borg stond schuldig waren, op Zich genomen. Dat kan Hij ook met al uw overtredingen doen. De verdienste van Zijn dood strekt zich

uit over hun verleden. Die verdienste kan zich ook over heel uw verleden uitstrekken en staat daartoe helemaal voor u gereed als u tot de Verlosser komt.

2. Waarom moest Christus, als Middelaar van het Nieuwe Testament, deze overtredingen verzoenen?

Het antwoord is dat Hij de Borg was van de onrechtvaardigen die ter dood veroordeeld waren. Hij nam, in hun natuur, als Borg een plaats in onder de wet. Hij kon niet in die positie verkeren zonder dat hun zonden Hem werden toegerekend. Hij was hun plaatsvervanger met het oog op het dragen - en wegdragen - van hun zonden. Hij moest aan het recht van God genoegdoen voor al hun overtredingen. Deze noodzaak was ontstaan door voorafgaande openbaringen van liefde. Het voornemen bestond om de schuldigen te redden en er zou een Lam in de wereld komen om hun zonden te dragen. Als dat Lam gekomen zou zijn, zou Hij de verzoening van hun zonden moeten aanbrengen op de enige manier die mogelijk was. De last moest gewillig gedragen worden door Hem Die zowel het Lam als de Zoon van God is.

Misschien vraagt u of het niet gepaster is om te spreken over de verzoening van *zondaren* dan over de verzoening van zonden, als resultaat van het werk van de Middelaar. Maar mogen we hun zonden niet beschouwen als de schuld van het volk? Hij kocht de verbintenis door de schuld te betalen. Hij kon met deze verbintenis doen wat Hem behaagde - en het behaagde Hem om hun zonden aan het kruis te nagelen. Soms worden er onder de mensen oude schulden opgekocht zodat de koper de schuldige partij gerechtelijk kan vervolgen. Maar dit is niet de manier waarop Christus overtredingen verzoent. Hij kocht de overtreders zelf door alles te betalen wat zij schuldig waren en daarna nagelde Hij het handschrift dat tegen hen was aan het kruis (Kol. 2:14). Door Zijn levenskracht zorgt Hij dat ze de weldaad daarvan ontvangen.

3. Hoe heeft Christus deze verzoening aangebracht?

Door te sterven heeft de Middelaar de verzoening aangebracht. Er was geen andere weg. 'Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving' (Hebt. 9:22). De dood deed Hém niet teniet, maar deed de zónde teniet. 'De zonde [...] baart de dood' (Jak. 1:15). De geboorte van haar nageslacht maakte geen einde aan de zonde, maar het einde van de dood is wel het einde van de zonde die haar baarde. De dood vond in Christus Iemand die de zonde teniet kon doen. De vloek van de gebroken wet werd teniet gedaan in Zijn sterven. Nu was er geen dood meer waaraan de schuld zou kunnen blootstellen. Zodoende werd in een volledige dood de schuld teniet gedaan en aan de zonde een einde gemaakt.

Zijn eeuwige Godheid schonk aan de vernedering, gehoorzaamheid, schande en pijn en het sterven van de Middelaar een oneindige verdienste. Zodoende werd de wet grootgemaakt door Zijn gehoorzaamheid. Aan het recht werd volledig genoeggedaan door Zijn lijden. De naam van God werd verheerlijkt in Zijn veroordeling van de Man Die Zijn Metgezel was. Er werd een kanaal geopend waardoor een rijke en heilige verbondsgenade door de Heilige Geest geschonken kan worden aan arme zondaars op aarde.

III. Het heerlijke gevolg van de grote verzoening

Het heerlijke gevolg van de grote verzoening is dat degenen die geroepen zijn de belofte van de eeuwige erfenis zullen ontvangen. Het 'wie' en 'wat' vragen hier onze aandacht.

Wie? - degenen die geroepen zijn. Wat ontvangen zij? - de belofte van de eeuwige erfenis.

1. Wie ontvangen de belofte?

Wie ontvangen de belofte? Degenen die geroepen zijn. Alleen zij, en dus niet iedereen. De bedoeling van Christus' lijden was niet dat iedereen de belofte zou ontvangen behalve degenen die geroepen zijn. Alleen degenen die inwendig geroepen worden door de Geest, niet allen die uitwendig geroepen worden door het Woord. Velen worden op die manier geroepen, terwijl er maar weinigen uitverkoren zijn (Matth. 22:14). Alleen diegenen ontvangen de belofte tot wie de roep van het evangelie inwendig geklonken heeft door de genadige werking van de Heilige Geest. Deze inwendige roep zette hen stil, want de Heere nam hen in beslag door slechts één woord met kracht tot hun geweten te spreken. Het was een roep die hen wakker schudde, die een einde maakte aan de jaren waarin ze onwetend hadden liggen slapen. Het was een waarschuwende roep, want de schrik des Heeren greep hen aan. Het was een vernederende roep, want ze werden van de ene na de andere hoogte afgeworpen, totdat zij ten slotte zo verlamd waren dat ze niet meer overeind konden komen. Het was een aanlokkelijke roep, want aan hun levend gemaakte zielen werd het evangelie op zo'n wijze toegepast dat zij uitgingen tot Hem, Die buiten de legerplaats Zijn smaadheid droeg (Hebr. 13:13). Zij werden net zo geroepen als Zachéüs. Zij ontmoetten Christus. Zij namen Hem aan in hun hart en Hij nam hen aan in Zijn gemeenschap. Zij werden eensgeestes met Hem. Zijn gerechtigheid werd op hen gelegd en Zijn Geest werd in hun hart gelegd. De Verbondsgod aanvaardde hen als Zijn volk. De Vader nam hen aan tot Zijn kinderen. Toen dit alles op deze wijze plaatsvond, ontvingen zij een aandeel in de belofte van de eeuwige erfenis.

2. Welke belofte ontvangt het volk van God?

Ze ontvangen de belofte van de eeuwige erfenis. Het ontvangen van deze belofte voltrekt zich in twee stappen. Eerst ontvangen zij een aandeel in de genade van de belofte, en pas later ontvangen zij de volkomen genieting als de belofte in vervulling gaat. Ze verkrijgen eerst een recht op de eeuwige erfenis, maar krijgen deze pas later in bezit. Een recht hebben de geroepenen al; het bezit zullen ze in het hiernamaals hebben.

Het kan niet anders of ze hebben een recht op de eeuwige erfenis. Ze zijn geroepen in de gemeenschap van de Zoon Jezus Christus. Eén met Hem als het Hoofd van het eeuwigdurende verbond, wordt Zijn bloed dat het verbond verzegelde hun toegerekend. Op grond van het bloed (waardoor de voorwaarden van het verbond volkomen werden vervuld toen het vergoten werd) hebben zij een recht op alles wat God aan Christus beloofd heeft Zijn verlost en te zullen geven. Zij hebben niet alleen een recht op de eeuwige erfenis in heerlijkheid, maar op al de genade die nodig is om hen erop voor te bereiden en tot de volkomen genieting ervan te brengen. Dit alles bezitten degenen die geroepen zijn in de gemeenschap van de Zoon Jezus Christus.

Voor alle geroepenen zal deze belofte eens in vervulling gaan. Het is de belofte van een eeuwige erfenis. Zij zijn erfgenamen omdat ze kinderen zijn. Ze zijn mede-erfgenamen met Christus, want op dezelfde grond als waarop Hij de erfenis voor hen bezit, bezitten zij de erfenis in Hem. God en Zijn kinderen zullen in de genieting ervan verenigd zijn, Is de hemel de erfenis? Nee, dat is niet de erfenis zelf, maar de plaats waarin de erfenis genoten zal worden. God Zelf is hun erfenis. De eeuwige erfenis bezitten is Hem volmaakt kennen, liefhebben, genieten en dienen. O, bedenk hoe goed Hij voor hen was, als de God aller genade, om hen allen heilig in Zijn huis boven te brengen! Bedenk wat

Hij, Die de God van alle heerlijkheid is, voor eeuwig voor hen zal zijn als de bron van hun zegeningen! Toen Hij hen riep, riep Hij hen tot Zijn eeuwige heerlijkheid. Het is het doel van Zijn heerlijkheid, het voornemen van Zijn hart en de belofte van Zijn mond om hen de erfenis die hen daar wacht, volledig in bezit te geven.

Praktische toepassing

1. Ik vraag u allen: 'Bent u vandaag zo'n zondaar in eigen ogen dat u geen enkele hoop hebt buiten het in de tekst voor u ontvouwde aanbod - de geopenbaarde Zaligmaker?' Hoe hopeloos moet uw geval zijn buiten Hem Die de Middelaar is van het Nieuwe Testament! Als Hij geen verzoening kon aanbrengen dan door in eigen Persoon aan het kruis te sterven, hoe kunt u dan nog zonder Hem? U kunt niet doen wat Hij deed zonder uw leven te verliezen; Hij kon het alleen doen door Zelf te sterven. De zonde veroordeelt u ter dood. Uw sterven zal uw zonde vereeuwigen, en uw zonde uw sterven. Alleen Hij kon de zonde en de dood tegelijk tenietdoen. Als u niet in Hem bent, zult u ervaren dat de zonde en de dood voor eeuwig bij u blijven.

2. Hoezeer moet u zich daarom benaastigen om inwendig tot Christus geroepen te worden, opdat U in Hem verzoening en vergeving van zonden zult vinden door Zijn bloed, naar de rijkdommen van de goddelijke genade. Weiger toch niet uw gebrek daaraan onder ogen te zien, want u hebt het dringend nodig en u moet voor eeuwig sterven als u zonder blijft. Waarom zou u een paar lege vaten verbergen, terwijl er een overvloed van genade is om ze allemaal te vullen? O! roep tot Jezus, Die bewijst dat Hij de Christus is omdat Hij met de Heilige Geest doopt. Hij kan u uit het diepste en donkerste graf roepen. Hij kan u ophalen uit een ruisende kuil, uit modderig slijk (Ps. 40:3). Hij kan u verlossen uit de klauwen van de hel. Hij kan u trekken van de einden der aarde. O, zwijg toch niet langer tegen Hem Die alle macht heeft, terwijl u nooddruftig bent, terwijl Hij Jezus is en terwijl Hij de kracht en macht heeft om u zaligmakende genade te schenken.

3. Ik wil graag nog een woord zeggen tot de erfgenamen van de belofte. Voor het aangezicht van de Heere beschuldig ik u ervan dat u zich te weinig bezighoudt met uw erfenis, te gauw Hem wantrouwt Die deze erfenis voor u heeft verworven, te ondankbaar voor de genade die u anders maakte dan vroeger, en te snel tevreden zonder de levende beoefening van de hoop die ingaat in het binnenste van het voorhangsel (Hebr. 6:19). Keer echter ondanks deze schuld terug naar het bloed om uw schuld jegens de vergevende genade te vermeerderen. Laat dit altijd uw handelwijze zijn als u zich door te zondigen schuldig maakt aan het recht. Kom en steek u in een nieuwe schuld jegens Gods genade, opdat u van uw zondeschuld verlost wordt. De ene schuld wordt afgelost door het ontstaan van een andere schuld. Wees afhankelijk van de verbondsgenade, opdat u in de toekomst waakzamer, hoopvoller en dankbaarder zult zijn.

4. Zijn er sommigen onder u die het zeer onwaarschijnlijk achten dat zij de belofte van de eeuwige erfenis hebben ontvangen? Waarom denkt u dat? Is het vanwege een schuld die u zich herinnert uit het verleden? Als dat zo is, zal ik de laatste zijn die u zal adviseren om dat verleden te vergeten zodat u dan makkelijker zult kunnen hopen. Het geweten moet niet zo worden toegeschroeid en aan schuldbesef moet niet voorbijgegaan worden. Ik zeg integendeel: ga naar het bloed waarmee het nieuwe verbond verzegeld is, belijd uw schuld aan God Die genadig is en bereid om u te vergeven, en zoek dan opnieuw uw weg door het goddelijke bloed naar de rijkdommen van goddelijke genade. Dan zal God weer van vrede spreken tot uw hart. Het dal van Achor, waar uw zondelast afviel, zal

voor u een deur der hoop worden (Hosea 2:14), een deur waardoor u zult kunnen uitzien op de eeuwige erfenis. Zijn uw eigen gevoelens de reden waarom u bang bent dat u geen erfgenaam bent? Of komt uw twijfel van buitenaf? Als dat zo is, struikel daar dan niet over. Alle erfgenamen moeten door de grote verdrukking (Openb. 7:14) naar de erfenis. Als u zou willen ontsnappen aan de verdrukking, dan kan dat alleen door de weg naar het koninkrijk te mijden. Komt uw twijfel van binnenuit? Als dat zo is, struikel ook daar dan niet over. U bent nooddruftig en vindt in uw ziel en leven niet veel anders dan zonde. Er zijn enkele dingen die u niet goed kunt benoemen, maar er zijn heel veel dingen waarvan u heel zeker weet dat ze niet samengaan met de zaligheid. Daarom durft u niet te concluderen dat u bij de geroepenen hoort die de belofte van de eeuwige erfenis hebben. O ja, soms slaan de twijfels van buitenaf en de twijfels van binnenuit tegelijk toe. U lijkt op het schip waarin Paulus zat op een plaats waar twee zeeën elkaar in een hevige storm ontmoetten. 'De afgrond roept tot de afgrond' (Ps. 42:8). Maar vriend, er zijn zoveel koningskinderen die wel eens huilen van de pijn. Er zijn wel eens vorsten geweest die het meegemaakt hebben dat ze geen kruimel brood te eten hadden. Maar uw armoede en zorg zullen weldra voorbij zijn, als u uw nooddruft gebruikt als een reden om dichtbij Hem te blijven in Wie al de volheid woont (Kol. 1:19). Heilige nooddruft drijft u uit tot Hem. Heilige beproeving maakt u afhankelijker van Zijn glimlach. Heilige zwakheid leert u meer op Zijn kracht te steunen. Heilige honger maakt uw roep om brood dringender. Heilige lijdzaamheid verwacht de Zoon uit de hemelen, namelijk Jezus, Die ons verlost van de toekomstige toorn (1 Thess. 1:10).

Zevende preek

De prediking van de gekruisigde Christus

Wij prediken Christus, de Gekruisigde.

1 KORINTHE 1:23

In het achttiende vers staat: 'Want het woord des kruises is wel, dengenen die verloren gaan, dwaasheid' - niet om enig gebrek in de prediking, maar vanwege hun eigen zelfbedrog en ongeloof. Omdat zij het als dwaasheid en zwakheid beschouwen, trekken ze er geen enkel voordeel uit. Maar diezelfde prediking is voor degenen die geroepen zijn een kracht Gods, omdat Hij al Zijn almacht aanwendt om hen zalig te maken door de gekruisigde Christus. En mogen wij de dood van degenen die verloren gaan niet toeschrijven aan enig gebrek in de leer van het kruis, zo mogen we ook de zaligheid van degenen die geloven niet toeschrijven aan enig verschil dat er van nature zou zijn geweest tussen hen en degenen voor wie het evangelie een 'reuk des doods' was. Het verderf van de ene groep mensen is te wijten aan hun eigen trots en ongeloof, en de zaligheid van de andere groep is te danken aan Gods genade.

Deze dubbele uitwerking van de prediking van het kruis is tot prijs van Hem uit Wie alle dingen zijn (Rom. 11:36). Op deze manier doet Hij de wijsheid van de wijzen vergaan en doet Hij het verstand van de verstandigen teniet (vers 19). Hij liet eeuwenlang de wijsheid van deze wereld zijn eigen loop hebben en het resultaat was de dikke duisternis van volkomen onbekendheid met God. Hij liet degenen die 'door de wijsheid God niet hebben gekend' verloren gaan, opdat openbaar zou worden dat het ware licht en leven van Hem alleen komen. Alleen aan Zijn soevereine genade moet de zaligheid van degenen die het evangelie aannemen, worden toegeschreven. Zij worden alléén zalig omdat het God behaagd heeft 'door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven' (vers 21).

De Joden (die als volk Jezus, de Messias, verwierpen en waarvan de kerkleiders Hem ter dood toe vervolgden, willen niet buigen voor Zijn woorden en doen hun uiterste best om hun ongeloof goed te praten. Ze 'begeren een teken' (vers 22) - een wonder waaraan ze kunnen zien dat Jezus van Nazareth de Zoon en de Gezalfde van God is. 'En de Grieken' - verguld met hun kennis en van zins om verder te gaan met hun nutteloze speculaties - 'zoeken wijsheid' die hun verstand kan bevatten en waarmee hun hart kan instemmen. Maar in het evangelie is er niets dat een van beide behoeften bevredigt. Een opgestane Christus predikte door Zijn dienaren de gekruisigde Christus. Zodoende werd de mensen geen teken gegeven dan het teken van Jona, de profeet. De enige wijsheid die hun werd voorgesteld was de 'dwaasheid der prediking'. De apostel besloot om in alle eenvoud de gekruisigde Christus te prediken, al was deze prediking voor de joden een steen des aanstoets - iets waaraan ze zich ergerden - en voor de Grieken, met al hun zelfingenomenheid en superieure kennis een dwaasheid. Maar wanneer de Geest van God in de bekering gaat werken, komen de geroepenen in aanraking met al de weldaden van de verbondsgenade, treden zij in de veilige beschutting van Jehovah's verlossingsplan, en maken zij kennis met de veelvuldige wijsheid ervan. Zo wordt Christus voor hen 'de kracht Gods, en de wijsheid Gods.'

Deze tekst vraagt onze aandacht voor het centrale thema van het evangelie - de gekruisigde Christus. Dit thema staat heel ver af van de wijsheid waarover deze wereld zo druk praat. De mensen die daaraan meedoen, zijn met hun bekrompen gedachten en ijdele, kortstondige genot geneigd te denken dat hun kleine kringetje alles omvat wat wijs en van waarde is. Zij hebben nogal eens de neiging om met medelijden neer te zien op de mensen die anders zijn dan zij. Ze zijn vooral geneigd om medelijden te hebben met degenen die de leer van het kruis bestuderen, want die vinden zij maar kortzichtige denkers en simpele zielen, omdat zij zich verre houden van hun speculaties en genot. Aardsgezinde mensen vinden het thema waarop godvrezende mensen al hun aandacht richten maar oninteressant en beperkt, verborgen onder een nevel waar ze niet doorheen wensen te dringen. Maar hún gedachten zijn beperkt, want met al hun denken betreden zij nooit het gebied van het goddelijke en eeuwige. Het zou vreemd zijn als een vleermuis een adelaar zou bespotten omdat hij niet kan genieten van het donkere hol waarin hij, als het dag is, uitrust. Het is nog veel ongepaster en lachwekkender als iemand die alleen de wijsheid van deze wereld kent, iemand veracht die zich van alles wat deze aarde te bieden heeft, afwendt tot de gekruisigde Christus, 'de kracht Gods, en de wijsheid Gods'. Voor allen die dit thema verkiezen boven alle thema's van de wereld om het vanuit het geloof te bestuderen, is het oneindig wonderlijk en eeuwig verdienstelijk.

Ik kan geen enkele ware kennis van de gekruisigde Christus hebben zonder dat Zijn wonderlijke persoon als de Immanuël mij voor ogen staat. Ik moet denken aan Zijn aanstelling als die verzegeld is door de volheid van de Heilige Geest, met het oog op de vervulling van het goddelijke genadevoornemen. Wie Hij is en wat Hij heeft en wat Hij voor zondaren gedaan heeft, dit alles moet ik altijd terugvoeren op God en zien in het licht van de eeuwigheid, als ik aan de gekruisigde Christus denk. Ik moet Zijn vleeswording altijd zien in het licht van Gods voorzienigheid vanaf het begin, naar Zijn eeuwig voornemen. Ik moet ook aan Zijn hele leven vanaf Zijn geboorte denken, als ik zie op het einde van Zijn leven aan het kruis. En ik kan me niet voorstellen dat Christus werkelijk gekruisigd is, zonder dat ik terugdenk aan de voorzegging van Zijn komst in de dagen vanouds, aan de eerste belofte die in Eden gegeven werd.

Ook kan ik mijn gedachten niet bij het kruis laten rusten zonder op Zijn kroon te zien. Als ik Hem volg in Zijn begravenis, opstanding, hemelvaart, ontvangst in de hemel en troonsbestijging, laat ik daarom mijn oog rusten op de heerlijkheid en macht die Hij heeft nu Hij gezeten is aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen (Hebr. 8:1). Ook kan ik niet aan die levenskracht denken zonder te bezien hoe deze vanaf de troon alle zaligmakende weldaden veilig stelt voor al degenen voor wie Hij gestorven is. Ik kan niet met een geloofsoog op het aangezicht van de Gekruisigde zien zonder de heerlijkheid van God (die daarvan afstraalt) voor ogen te hebben als een voorwerp dat oneindig en eeuwig overdenkenswaardig is. Ook kan ik aan geen enkele gebeurtenis in Zijn leven en sterven denken zonder af te dwalen naar de eeuwigheid en te peinzen over het eeuwige leven dat degenen die Christus heeft vrijgekocht zullen genieten in het Vaderhuis. Is er niet genoeg stof ter overdenking over zo'n belangrijk thema dat zoveel gedachten aanreikt? Diegene is het verst van kortzichtig die niet anders wenst te roemen dan in het kruis van de Heere Jezus Christus (Gal. 6:14).

Laten we nader overdenken wat de woorden 'Wij prediken Christus, de Gekruisigde' beduiden.

- I. Wij prediken de gekruisigde Christus aan zondaren;
- II. Wij prediken een Christus Die gekruisigd is;
- III. Wij prediken vrede voor zondaren door het bloed van Christus' kruis;
- IV. Wij moeten zondaren vertellen van de zaligmakende kracht van Christus' leven;
- V. Wij prediken Gods liefde tot zondaren;
- VI. Wij verkondigen de heerlijkheid van Gods naam.

I. Wij prediken de gekruisigde Christus aan zondaren

Alleen tot zondaren kun je over zo'n thema preken - alleen aan zondaren die binnen de uiteinden van de aarde wonen. Wat heeft iemand die geen zondaar is aan een gekruisigde Christus?

Degene die preekt moet een overtuigde zondaar zijn - ja, de grootste der zondaren in de gemeente - eer hij op de juiste wijze kan preken over een thema als dit. Hij moet zich erop richten dat hij een bewustzijn van zonde verwekt in de harten van degenen tot wie hij preekt. Zonder overtuiging van zonde, zullen zij minachtend neerzien op de Christus Die hij hen zo graag aanbeveelt en de zaligheid die Hij heeft verworven door het bloed van Zijn kruis, want 'die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Matth. 9:12). Hij moet daarom het goddelijke voorbeeld volgen en de wet prediken, 'opdat de misdaad te meerder worde' (Rom. 5:20). Een prediking waarin dit gemist wordt, is met geen enkel voorbeeld uit de Schrift te verdedigen en kan nooit enig goed resultaat hebben.

De wet moet gepredikt worden door iemand die met hart en ziel beeft voor het Woord van God - iemand die gebukt gaat onder het woord van veroordeling, vol medelijden zucht over degenen die ten dode wankelen en vurig verlangt naar hun redding. Waarom zou de predikant de schuld, ellende en hulpeloosheid van degenen die hij toespreekt verbloemen? Hij predikt de gekruisigde Christus en hij predikt Hem op Gods bevel. Hij mag onbeschoornd aandacht schenken aan de staat van de zondaar wanneer het zijn taak is om hem zó Een in de prediking voor te stellen. Christus kan te pas komen aan elke misdaad, elke behoefte, elke kwaal en al de onmacht van elke zondaar tot wie het evangelie komt. Als u met een bekwaam arts bij het bed kwam van een arme man of vrouw die bedekt was met 'wonden en striemen en etterbuilen' (Jes. 1:6) en die daar spoedig aan zou sterven, zou u niet wensen dat al de kwalen blootgelegd zouden worden zodat de arts er iets aan zou kunnen doen? U zou dit met liefde en hoop doen, omdat er iemand bij was die bekwaam was om te genezen. Als u alleen was, zou u het wreed vinden om hem te ontdoen van alles wat zijn zweren bedekte. Maar als de arts bij u was, zou zoiets een liefdedaad zijn.

Gods bevel laat geen andere ruimte dan een gekruisigde Christus te preken voor elke zondaar die de gelegenheid heeft om het evangelie te horen, want Zijn opdracht luidt: 'Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle creaturen' (Mark. 16:15) - aan jood en heiden, aan man en vrouw, aan rijk en arm, aan jong en oud, aan degenen die het evangelie nooit eerder hebben gehoord en degenen die zich er lang onder verhard hebben, aan de domste en aan de slimste, aan degenen die binnen de kerk zijn en daarbuiten, aan de meest verstokte en de meest ontvankelijke, aan degene die openbaar in de zonde leeft en degene die veel heeft van 'een gedaante van godzaligheid' (2 Tim. 3:5), aan de verbitterde vervolger alsook aan hem die uw vriend lijkt te zijn. Daarom moet aan allen zonder uitzondering, aan allen als zondaren, de gekruisigde Christus worden gepredikt.

‘Maar er zijn niet alleen zondaren maar ook heiligen op aarde’, zegt u misschien, en wellicht vraagt u: ‘Moet de gekruisigde Christus ook aan hen gepredikt worden?’

Het is waar, er zijn op aarde zowel heiligen als zondaren, maar er is hier geen enkele heilige die geen zondaar is, terwijl er vele miljoenen zondaren zijn die geen heiligen zijn. Er zijn mensen die zich heiligen noemen en die zich die plaats ook toedichten wanneer ze de prediking van de gekruisigde Christus horen. Ze luisteren naar het evangelie alsof het niet aan hen gericht is en laten daarmee hun welaangename tijd onbenut. Er zijn er ook die denken dat hun geloof hen uit de categorie van zondaren heeft verheven. Ze denken dat ze al genoeg te maken hebben gehad met de prediking van het kruis en dat hun alles opeisende zorg en arbeid er nu op gericht moet worden om anderen net als zichzelf te maken. Voor hen heeft de prediking van Christus geen waarde, tenminste, als het gaat over henzelf. Maar zo waren de bijbelheiligen niet. Zo waren Job, David en Jesaja niet. En zo was ook de grote apostel der heidenen niet. Vlak voordat hij de eeuwige heerlijkheid binnen ging, riep hij uit: ‘Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?’ (Rom. 7:24). Aan het einde van zijn leven drukte hij de grond van zijn hoop voor de eeuwigheid uit met deze woorden: Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben’ (1 Tun. 1:15).

II. Wij prediken een Christus Die gekruisigd is

Als wij de gekruisigde Christus prediken, dan prediken wij Hem Die gekruisigd is. Hij wordt door al Zijn gezanten gepredikt als de persoon Die God heeft aangesteld en verzegeld als van verloren zondaren. Zo wordt Hij in hun prediking aan hun toehoorders voorgesteld. Hij, en Hij alléén, wordt uitgestald als de van God gezonden Heiland. Hij moet gepredikt worden in Zijn persoonlijke bekwaamheid, als de Immanuël, om het grote werk uit te voeren dat Hem w toevertrouwd. Als Hij alleen God was, dan kon Hij niet als Borg optreden voor de onrechtvaardigen. Als Hij alleen God was, kon Hij niet namens hen gehoorzamen of lijden. Als Hij alleen mens was, hoe zou Hij dan zondaren kunnen verlossen?

Dan zou er nooit voldoende verdienste kunnen liggen in Zijn borgwerk. Maar Hij is God, geopenbaard in het vlees. Doordat Hij vlees gemaakt is, werd Hij de verwante van het volk dat Hij zou verlossen. Zo kon Hij, als hun Borg, hun plaats onder de wet innemen, om hun zonde te dragen en de straf daarvoor te verdragen. Zo kon Hij, door Zijn gehoorzaamheid, voldoen aan de eisen van het werkverbond. Omdat Hij het vleesgeworden Woord is, was Hij in staat om in de menselijke natuur het gewicht van de geopenbaarde toorn van God te dragen om zo al de eisen van de wet te vervullen, waardoor deze geëerd en groot gemaakt werd.

O, welk een persoon is Hij! O, wat is het groot om zo Een in de armen van het geloof vast te houden! Wat is het groot om de gang van zo Een te volgen in Zijn weg naar het kruis! Wat een heerlijk uitzicht op Zijn heerlijkheid heeft hij die met het geloofsoog Immanuël te midden van schande en verachting ziet hangen aan het hout. O, met welk een heilige eerbied, met welk een ootmoedige blijdschap, moet Christus - Immanuël, de Messias - gepredikt worden! Hoe afhankelijk moet hij die Hem predikt zijn van de genade van de Trooster, Wiens werk het is om Christus te verheerlijken, om van Hem te ontvangen en om het ontvangene aan Zijn discipelen te tonen! Is Hij niet ‘schoner dan de mensenkinderen’ (Ps. 45:3)? Draagt Hij niet ‘de banier boven tienduizend’ (Hoogl. 5:10)? Is Hij niet ‘gans begeerlijk’ (Hoogl. 5:16)? Zou het geen voorsmaak van de hemel

moeten zijn om Hem overal op aarde te prediken? Zal dat ook niet plaatsvinden naar de mate waarin Zijn heerlijkheid wordt ontdekt en Zijn liefde harten inwint?

Deze wondere persoon is de Christus. God heeft Hem gezalfd met de volheid van de Heilige Geest. Dit is de wonderlijke verzegeling van Zijn opdracht om te verlossen en te redden. Als u aan Hem denkt als de Immanuël, hoe volmaakt is dan het werk dat Hij aan het kruis heeft volbracht in het licht van Zijn persoonlijke heerlijkheid! Als ik bedenk dat hij de Heilige Geest bezit in al de volheid van Zijn genade en almacht om het doel te bereiken waartoe Hij is gekruisigd, door de werking van Zijn macht, hoe zeker is het dan dat Hij de vrucht van de arbeid van Zijn ziel zal zien en verzadigd worden (Jes. 53:11)! Welk een licht straalt er van het kruis door Zijn persoon en Zijn zalving! het schijnt achterwaarts over de daden van de God der Zaligheid in voorbije geslachten; en voorwaarts over de voorzienigheid waarin Hij Zijn genadevoornemens zal uitvoeren totdat er geen tijd meer zal zijn.

III. Wij prediken vrede voor zondaren door het bloed van Christus' kruis

Wij prediken de gekruisigde Christus, en als wij dat doen, prediken wij vrede voor zondaren door het bloed van het kruis van Christus. Dat doen wij omdat Hij, in het werk dat Hij volbracht aan het kruis, het enige fundament heeft gelegd waarop goddelijke genade (tot prijs van Gods naam) een zondaar vrede kan schenken. O, wat een zegen is het voor een ter dood veroordeelde zondaar om vrede met God te hebben! Hij is ervan overtuigd dat hij een zondaar is die de dood verdiend heeft. De eeuwige doodstraf is over hem uitgesproken. Het aangezicht van 'God, de Rechter van allen' is tegen hem. Voor hem is er buiten de toepassing van goddelijke genade geen enkele weg van ontkoming aan de eeuwige verdoemenis. Maar die genade kan hem alleen geschonken worden in een weg waarin de wet van God wordt geëerd, aan het recht van God genoeg wordt gedaan en Gods naam wordt verheerlijkt. Hoe kan dit zeker gesteld worden? De zondaar zelf kan niets doen om aan de eisen van de wet te voldoen, want hij heeft geen kracht dan alleen om de wet te overtreden. Aan de eisen van het goddelijk recht kan hij alleen voldoen als hij zijn hele persoon opgeeft om vervolgens de eeuwige dood te moeten ervaren. Maar de gekruisigde Christus heeft alles gedaan en geleden wat nodig was voor een vrije en volkomen toepassing van goddelijke genade, tot prijs van de goddelijke heerlijkheid. Als vertegenwoordiger van allen die gered zullen worden, was Hij de wet dusdanig gehoorzaam dat deze werd grootgemaakt. Het goddelijk recht schonk Hij een verzoening voor de zonde van oneindige waardij. Hij bood God de gelegenheid om zo met Hem te handelen - en door Hem met zondaren. Dit was een oneindig grote openbaring van de heerlijkheid van Zijn naam.

In de prediking van de gekruisigde Christus wordt deze ene grond aan de zondaar voorgesteld. Hij wordt geroepen om op deze grond te smeken om de vrije en oneindige genade van God - zonder geld en zonder prijs (Jes. 55:1) - de zegen van de eeuwige vrede met God. O, wat zou de prediking van de gekruisigde Christus zijn als u, met een hart dat gebukt gaat onder het gevoel van iemand wiens zonden niet vergeven zijn en met een vurig verlangen om de toekomende toorn te ontvliden, in het licht van de leer van het kruis zag hoe God rechtvaardig is als Hij een zondaar rechtvaardigt, als een zondaar 'rechtvaardigheid Gods' in Christus wordt (2 Kor. 5:21). Ja, wat zou de prediking van de gekruisigde Christus zijn als u overtuigd werd van de oneindige overvloed van goddelijke genade en de volmaakte gelegenheid tot openbaring hiervan in de vrijspraak van een zon-

daar omwille van Christus, de Gekruisigde, en als het bevel van de Heere om het evangelie ‘aan alle creaturen’ te verkondigen, diepe indruk op u maakte!

Maar laten we ons niet inbeelden dat er in de prediking van de gekruisigde Christus een algemeen pardon wordt uitgeroepen over allen die het evangelie horen en dat enkel de verkondiging van het evangelie des vredes de mens bevrijdt van het oordeel. Er zijn niet weinig mensen die denken en zich gedragen alsof dit alles is wat nodig is om vrede met God te krijgen. Het is echter zo dat er niemand is wiens verdoemenis verschrikkelijker zal zijn dan van deze mensen. Zij hebben het evangelie gehoord, maar Christus niet aangenomen zoals Hij daarin wordt geopenbaard en aangeboden. Het is de gekruisigde Christus Die wordt gepredikt wanneer de vrede door Zijn bloed wordt gepredikt, en buiten Hemzelf kan de vrede die Hij heeft verworven nergens worden gevonden. Hij is het Die God heeft voorgesteld ‘tot een Verzoening door het geloof in Zijn bloed’ (Rom. 3:25). Alleen als u gelovig tot Hem komt, vertrouwend op Zijn bloed als de enige grond waarop God u zal aannemen, kunt u vrede hebben. Hoop op grond van een algemeen pardon, als het denkbeeldige resultaat van de prediking van het evangelie, loopt onherroepelijk uit op een eeuwige ontsteltenis van allen die deze gedachte tot het einde toe koesteren.

Maar in de prediking van de gekruisigde Christus wordt er vrede (als een gave van goddelijke liefde, op grond van het volbrachte werk aan het kruis, naar de roeping en belofte van God) in en met de gekruisigde Christus aan elke zondaar die het evangelie hoort voorgesteld en aangeboden - wie hij ook is in zijn zondaarsbestaan, als hij maar een Adamskind is dat op deze aarde leeft.

IV. Wij moeten zondaren vertellen van de zaligmakende kracht van Christus’ leven

Wanneer de gekruisigde Christus wordt gepredikt, moeten zondaren evenzeer horen van de zaligmakende kracht van Zijn leven als van de verzoenende verdienste van Zijn dood. De prediker moet de weg volgen die God met Zijn Gezalfde ging. Zijn opstanding en hemelvaart werden noodzakelijk door Zijn dood aan het kruis. Alles wat Hij was en alles wat Hij deed vereiste dat Hij in de menselijke natuur verhoogd zou worden tot Zijn woonplaats als de eeuwige Zoon in het midden van de troon van God. Daarom, omdat Hij gekruisigd werd, bidt Hij: ‘En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid die Ik bij U had eer de wereld was’ (Joh. 17:5). Dit gebed verhoorde de Vader, en om Zijn antwoord wenden wij gelovig onze blik van het kruis naar de troon van de Messias.

Degenen die de gekruisigde Christus prediken, moeten erop toezien dat zij de ogen van zondaren naar boven richten, van Zijn vernedering naar Zijn verhoging. Daar zijn twee redenen voor. In de eerste plaats omdat zij de arme, melaatse zondaren moeten vertellen van Zijn kracht als Heiland, zoals Hij nu verheerlijkt is aan Gods rechterhand. En ten tweede omdat zij hen moeten vertellen van Zijn kracht als Rechter, Die wederkomen zal, ‘met vlammend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn’ (2 Thess. 1:8). Als zij de gekruisigde Christus kennen en liefhebben, kan het niet anders of zij verlangen te zien op het heerlijke loon dat Hij kreeg voor Zijn vernederende dood, en op de macht die de aarde maakt tot de plaats van Zijn heerlijke overwinning in de redding van verloren zielen.

Laat zondaren horen dat de Christus Die eens gekruisigd werd, nu een verhoogde Vorst en Heiland is. Laat hen horen dat Hij al het gezag en alle macht die Hij als Vorst heeft,

uitoefent als Heiland, en dat een volkomen zaligheid - die aanvangt in de bekering en eindigt in heerlijkheid - de uitkomst zal zijn van Zijn verhoogde leven. Laat hen horen dat Hij niet de gekruisigde Christus als verzoenende Hogepriester kon zijn, zonder voor God te verschijnen met het bloed dat als losprijs werd aanvaard om te bemiddelen. Laat hen horen dat Hij als Advocaat bij God onbeperkte macht heeft namens allen voor wie Hij bidt, en dat allen die het evangelie horen, geroepen worden om Hem aan te nemen als Hogepriester, niet alleen als Verzoener, maar ook als Middelaar. Laat hen horen dat Hij in Wiens handen zij geroepen worden zich over te geven, bekwaam is om allen die door Hem tot God gaan volkomen zalig te maken (Hebr. 7:25). Laat hen ook horen dat Hij als Vorst en Heiland 'bekering en vergeving der zonden' (Luk. 24:47) kan geven; dat Hij zondaren kan 'bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God' (Hand. 26:18), waardoor zij gaan behoren tot het volk dat God het Zijne noemt. Laat hen horen dat Hij hen, in de vrije en volkomen vergeving van al hun zonden, een stroom van zegeningen schenkt waarin zij al de goederen van het eeuwige genadeverbond ontvangen. Laat hen ook horen dat Hij leeft om de armen en nooddriftigen voor list en geweld te bewaren (Ps. 72:13-14) en hen van al hun ongerechtigheid te reinigen, totdat Hij hen zonder vlek of rimpel in de rust en heerlijkheid van het Vaderhuis zal brengen. Laat zondaren keer op keer, van het begin tot het eind van de prediking, horen van Christus' bevoegdheid, macht en gewilligheid om dit alles te doen voor elke zondaar, wie en waar hij ook is, die tot Hem komt als antwoord op Gods roepstem in het evangelie.

V. Wij prediken Gods liefde tot zondaren

Zij die de gekruisigde Christus in waarheid prediken, prediken Gods liefde tot zondaren. Als zij Hem prediken als het Lam, moeten zij Hem prediken als de Zoon en als het Godsgeschenk. Zij kunnen niet aan Hem Die de Zoon en het Godsgeschenk is, denken, zonder dit onuitsprekelijk grote geschenk te herleiden tot de oneindige en soevereine liefde van Jehovah de Vader. Ongetwijfeld is die liefde oneindig en soeverein, anders zou de prediking ervan geen goed nieuws zijn voor zondaren. Als die liefde niet oneindig was omdat ze goddelijk is, en als de openbaring ervan niet net zo oneindig was als de liefde zelf, hoe zou een zondaar zo'n heerlijke uitkomst kunnen verwachten als die hij nodig heeft, namelijk een vrije, volkomen, eeuwige zaligheid? Als er naast de soevereine wil van God één andere reden was voor Gods liefde tot zondaren, dan zou niemand die zichzelf schuldig acht en verafschuwt, ooit kunnen hopen dat Gods liefde geopenbaard zou kunnen worden in zijn zaligheid.

Alleen omdat Zijn liefde soeverein is, is het mogelijk om op God te hopen. Niet weinigen staan in vuur en vlam wanneer het leerstuk van de soevereiniteit van de goddelijke liefde in alle eenvoudigheid wordt voorgesteld, terwijl ze in het verborgen enkel hoop op God hebben omdat zij geloven dat God, terwijl Hij zondaren liefhad, in hen geen enkele waardigheid of reden zag om hen lief te hebben. Hij had hen alleen lief omdat Hij dat goed achtte. Het grote bewijs hiervan wordt gegeven in het kruis, en kan daarom niet genegeerd worden in de prediking van de gekruisigde Christus. Hoe kan anders verklaard worden dat de Zoon de gekruisigde Christus is? Wat zou er kunnen zijn in de noodzakelijke verhouding tussen God en Zijn Zoon en tussen Hem en zondaren op aarde, dat zo'n openbaring van Zijn liefde zou kunnen verklaren? Als Zijn Zoon de gekruisigde Christus is opdat de voorwerpen van Zijn liefde gered zouden worden, dan moesten zij in Gods oog toch zeker helwaardige zondaren zijn en hebben zij het toch zeker aan de verborgen wil van de soevereine God te danken dat zij liefde ontvangen en gered worden.

Zo'n losprijs zou God niet hebben geëist en daarin zou Hij niet hebben voorzien als er iets in hen was dat hen in Zijn gunst kon aanbevelen.

Deze twee grote waarheden aangaande Gods liefde moeten aan zondaren gepredikt worden - dat Gods zondaarsliefde oneindig is, en dat deze soeverein is. Dat dit beide waar is, blijkt uit het eerbewijs dat Zijn Zoon Zijn Christus is, en dat Zijn Christus gekruisigd is. Daarom kan er geen enkele reden zijn waarom iemand die zich tot deze liefde wil wenden, door de weg die geopend is aan het kruis, om iets wat hijzelf meebrengt als zondaar hiervoor zou terugschrikken, wat en wie hij ook is.

De predikant moet iedere zondaar die hij aanspreekt vertellen dat in Christus niets tussen hem en de oneindige en soevereine, en daarom vrije liefde van God kan staan; dat deze liefde met wijddopen armen op hem wacht om hem te omhelzen; en dat geen enkele angst ongegronde is dan de angst dat hij niet met oneindige blijdschap zal worden ontvangen als hij komt. Laat hij er keer op keer aan herinnerd worden hoezeer Gods zond 22 rsliefde aangeprezen is. Laat zijn gedachten gericht zijn op de oneindige majesteit en heerlijkheid van Hem Die liefhad; op de verhouding waarin Hij staat tot Hem Die Hij gezonden heeft om Zijn geliefden te verlossen door Zijn bloed. Laat ze gericht zijn op al de schande en pijn die de Zoon heeft verdragen als de Borg van de onrechtvaardigen, en wel het meeste aan het kruis; op alles wat voortvloeit uit het verlossingsplan dat Hij door de gekruisigde Christus uitvoert; op al de voorwerpen van die liefde die verlost zijn in de eeuwen die achter ons liggen, en op de verzekering dat God hem met blijdschap zal ontvangen, omdat Hij zegt dat Hij het verlaten haat (Mal. 2:16).

Misschien zegt iemand dat hij geen moed heeft om op deze liefde te pleiten of zich daartoe te wenden, omdat de liefde van God die in de schenking en het sterven van Christus aangeprezen is soevereine liefde is tot een volk dat Hij verkoren heeft tot het eeuwige leven. Vertel hem dan dat hij als regel van het geloof moet aanhouden dat hij niets te maken heeft met het verborgen voornemen van God. Vertel hem dat de uitverkorenen van nature net als de anderen kinderen des toorns zijn. Dat Zijn liefde tot hen werd geopenbaard en aangeprezen als een liefde tot zondaren. Dat Zijn liefde tot hen op geen enkele gepaste wijze geopenbaard kon worden dan als een liefde tot zondaren. Dat de liefde van het kruis, die geopenbaard wordt in de bloedstorting, niets anders dan liefde tot zondaren is geweest, en dat juist dit het is wat de liefde die ons door de gekruisigde Christus wordt aangeprezen, ons voorstelt. Vertel hem dat God gekend moet worden zoals Hij Zijn naam heeft geopenbaard, en niet naar Zijn voornemens. Nu Zijn liefde geopenbaard is als een liefde tot zondaren, mag iedereen die het evangelie hoort, er dáárom van verzekerd zijn dat God overeenkomstig Zijn naam zal handelen met elke zondaar die tot Hem komt door de gekruisigde Christus, zoals Deze aan alle mensen gepredikt wordt.

Laat zondaren horen dat Gods liefde niet voldaan is zonder dat de komende zondaar één geest wordt met de Heere en door aanneming een kind van God en een tempel van de Heilige Geest gemaakt wordt. Laat hen horen dat de openbaring van Zijn liefde zal voortduren zolang de gelovige op aarde leeft door hem te behoeden, te onderwijzen, te heiligen en te vertroosten, totdat Hij hem geleid heeft tot en voorbereid heeft op de eeuwige heerlijkheid. Als hij dan eenmaal in het Vaderhuis is, zal hij eeuwig de openbaring van Gods liefde volmaakt genieten en vol blijdschap aanzitten aan het feestmaal dat bereid is voor de kinderen van de Koning.

Laat allen die het evangelie horen ervan verzekerd zijn dat, als zij onverschillig blijven jegens de gekruisigde Christus, zij dan de omhelzing van goddelijke liefde weigeren en wegvlugten van de God aller genade naar de ellende van de eeuwige dood.

VI. Wij verkondigen de heerlijkheid van Gods naam

Zij die de gekruisigde Christus prediken, moeten, zoveel als mogelijk is met de hulp van de Heilige Geest, de heerlijkheid van Gods naam verkondigen. Want die heerlijkheid is nergens anders zo heerlijk geopenbaard als in de gekruisigde Christus. Hij kwam om de Vader te openbaren, en in de mate waarin Hij Zichzelf openbaart, zien wij ook de Vader. Die Mij gezien heeft', zegt Hij, 'die heeft de Vader gezien' (Joh. 14:9). Elk bewijs dat Jezus gaf van Zijn gewilligheid jegens zondaren is voor het geloof een opening waardoor men kan inblikken in het hart van Hem Die Hem gezonden heeft. Al Zijn gewilligheid in het lijden was een bewijs van het goddelijk oppergezag. Elk wonder dat Hij deed, was een bewijs van de goddelijke almacht. Al zijn reinheid was het licht van Jehovah's heiligheid, schijnend in het vlees waarin de Zoon van God was geopenbaard. Hij openbaarde de Vader ook in Zijn leer, waarin Hij sprak over Zijn soevereiniteit en liefde, Zijn verlossingsplan, Zijn verhouding tot Zijn volk, en over datgene wat Hij alle overtreders van Zijn wet en alle verachters van Zijn Messias en Zijn zaligheid voorhoudt.

1. De heerlijkheid van Christus' werk als Verlosser

Voor al in Zijn werk als Verlosser komt de goddelijke heerlijkheid openbaar. Goddelijke wijsheid zien we daarin dat Christus, toen Hij in het vlees gekomen was, bekwaam werd gemaakt voor de positie die Hij zou gaan innemen en voor het werk dat Hem was opgedragen. Deze goddelijke wijsheid wordt heerlijk geopenbaard in het feit dat Zijn werk enerzijds toegespitst werd op Gods eisen en anderzijds op de staat van de zondaar. Hoe dit gedaan kon worden, is het meest onmogelijke probleem dat Gods wijsheid ooit heeft opgelost. In de gekruisigde Christus wordt de heerlijkheid van de goddelijke wijsheid geopenbaard zoals in geen enkele andere openbaring die God van Zichzelf heeft gegeven. Alleen als u binnentreedt in de menigvuldige wijsheid van God in het grote verlossingsplan, bent u een kind des lichts. Allen voor wie de wonderen van genade verborgen zijn, hebben geen andere wijsheid dan die dwaasheid voor God is.

2. De heerlijkheid van de goddelijke waarheid

Laat de lof van de goddelijke waarheid bezongen worden zoals deze geopenbaard wordt in de uitvoering van het voornemen en de belofte in het kruis van Christus. Van eeuwigheid beloofde Christus de Vader dat Hij in een vloekdood het werk van de verlossing van het volk dat de Vader Hem gaf, zou volbrengen. Hoe heerlijk is Zijn waarheid zoals deze geopenbaard wordt aan het kruis! De belofte dat de Zoon zou komen en sterven als de Messias en Verlosser werd vierduizend jaar daarvoor gegeven - toch, met al de onwaardigheid van de voorwerpen van Zijn liefde helder voor ogen, terwijl Zijn oog al deze jaren met oneindige liefde en blijdschap had gerust op de persoon van Zijn eniggeboren Zoon, en terwijl de Vader al de schande en pijn van Zijn lijden en sterven in het vlees zag, gaf Hij Hem in de volheid des tijds over tot in de dood.

O, wat een openbaring van goddelijke waarheid is dit! Hoe weinig excuus hebben ongelovigen tegenover zó Een! Wat zal ons kunnen deren als wij ons, terwijl we hangen boven de eeuwigheid, met de zware last van een schijnbaar hopeloos geval vastklampen aan de waarheid van een woord dat de mond des Heeren gesproken heeft?

3. De heerlijkheid van het goddelijk recht

In het kruis van Christus wordt op unieke wijze het goddelijk recht geopenbaard. Want daarin zien we Jehovah's Metgezel en Zijn geliefde Zoon als de Borg van het volk dat God van eeuwigheid heeft liefgehad, Die de vloekdood stierf omdat hun zonden Hem werden toegerekend! Hij verzachtte het vonnis, de doodstraf, niet in Zijn voordeel. De beker die gevuld was met de bitterheid van de vloek over de onrechtvaardigen, werd tot de laatste druppel toe leeggedronken door de Rechtvaardige - Jehovah eiste dit in Zijn rechtvaardige liefde ter betaling van de overtredingen van Zijn verkoren volk! Hoe onbuigzaam is dit recht! Als men Gods recht liefheeft en er slechts voor kan beven, hoe aangenaam is dan tegelijkertijd de blijdschap die voortvloeit uit de hoop die door deze openbaring van de gerechtigheid gevoed wordt in het hart van een gelovige zondaar! Want zien we hier niet een weg geopend worden voor de uitstorting van goddelijke genade, omdat dit onbuigzame recht volmaakt is uitgevoerd in het lijden van de Borg? Het zwaard sloeg omwille van het recht en opende daarmee de weg waardoor de genade en de zaligheid verkregen kunnen worden. Daardoor mag de zondaar tot de troon der genade gaan.

4. De heerlijkheid van Gods heiligheid

Laat de prediker vertellen van Gods heiligheid, zoals die geopenbaard wordt in de gekruisigde Christus. God kan de zonde onmogelijk door de vingers zien. Hier worden de zonden van een volk dat Hij van eeuwigheid liefhad, gelegd op de schouders van een Man Die Zijn Metgezel is. Tegen deze zonden openbaart Hij Zich als een verterend vuur, en de kwelling van de 'Heilige en Rechtvaardige' (Hand. 3:14) is het gevolg! Alleen op deze wijze kan de misdaad van de zonde teniet gedaan worden. Maar het doel waartoe de schuld van de zonde voor zo'n hoge prijs wordt weggedaan, is dat Hij door de openbaring van Zijn Geest, door het goddelijke bloed, een verterend vuur zou zijn voor alle verdorvenheid waarmee Zijn geliefden bevuild zijn! Dit werk en alles wat daarop volgt is ongetwijfeld de grootste openbaring van Gods heiligheid die er ooit geweest is! O, hoe lieflijk is de zaligheid die bekleed is met zo'n schoonheid en heiligheid! Hoezeer is God dit waard! O, hoe zeker is het dat dit komt van 'de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont en Wiens naam heilig is' (Jes. 57:15).

5. De heerlijkheid van de liefde van God

Heel deze openbaring van heerlijkheid gaat gepaard met een aanprijzing van Gods liefde. Van die liefde, waarvan het evangelie getuigt, kunnen we niets leren kennen buiten de gekruisigde Christus. Alleen in het kruis van Christus wordt deze zondaars-liefde geopenbaard - die unieke liefde van de Heilige. Het wordt daar - al is het een liefde tot zondaren - niet alleen geopenbaard als een waarachtige, rechtvaardige en heilige liefde, maar ook als een oneindige en vrije liefde. De uitstorting daarvan wordt bepaald door oneindige wijsheid in de uitwerking ervan op al haar voorwerpen.

In het kruis, en alleen dáárin, wordt niet alleen de liefde van God openbaar, maar Hij openbaart daarin ook Zichzelf omdat Hij liefde is (1 Joh. 4:16). Wie kan bevatten Wie God is in Zijn vermogen om lief te hebben? Wie kan dit bevatten, terwijl het volle licht van de leer van het kruis Zijn naam beschijnt? Maar Hij is daar aanwezig als een God van liefde, want Hij verschijnt in het licht van een oneindige openbaring van Zichzelf als zodanig. Ja, Hijzelf is daar in de volle heerlijkheid van Zijn liefde. O, wat een uitzicht is dit voor het geloofsoog! O, wat een thema is dit voor de prediker van de gekruisigde Christus! Nooit kunnen Zijn heiligen in de eeuwige heerlijkheid verder komen dan bij

aanvang de wonderen te aanschouwen die ontvouwd worden in de openbaring van de God Die liefde is. Liefde tot Zichzelf, liefde tot rechtvaardigheid, dat was Hij, is Hij en zal Hij voor eeuwig zijn - maar dat Zijn kracht om iets buiten Zichzelf lief te hebben het heerlijkst geopenbaard zou worden in de uitoefening van Zijn zaligmakende genade voor zondaren, is zoiets groots dat heiligen en engelen het voor eeuwig zullen moeten bewonderen.

Afsluitende opmerkingen

De tekst bepaalt het thema van de predikant. Als hij die beweert dat hij predikt, aan de leer van het kruis voorbijgaat, kan hij geen boodschap van God voor zondaren hebben. Zijn evangelie kan geen verkondiging van 'grote blijdschap' zijn, het kan niet 'het woord der zaligheid' zijn, het kan niet het 'evangelie des vredes' zijn, het kan niet het middel zijn waardoor mensen de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden gaan verzaken, zodat ze matig, rechtvaardig en godzalig gaan leven in deze tegenwoordige wereld (Tit. 2:12).

Velen vinden dat de Paulinische prediking in een tijd als de onze iets ouderwets aan het worden is dat als iets antieks in een vitrinekast gelegd behoort te worden. Wat willen ze ervoor in de plaats?

Sommigen willen graag dat de waarheid wat minder systematisch wordt voorgesteld. Ze willen de verbondstheologie terzijde schuiven en wensen met een nieuwe blik naar de Bijbel te kijken met een geheel nieuwe terminologie. Wat is dit nieuwe dat zij ingevoerd hebben? Het is niet eenvoudig te omschrijven, want het is wet noch evangelie. Er zijn slechts weinig ogen die er iets gezonds in kunnen onderscheiden! Het is noch voor de heilige, noch voor de zondaar geschikt - en het is onmogelijk voor zo'n prediking een publiek te bedenken waaronder zich geen van beide bevindt.

Anderen willen graag een prediking horen die meer intellectueel is, waaruit de oude geschiedenis van het kruis is weggelaten, en waarin niets te vinden is voor het hart of voor het geweten.

Weer anderen verlangen te horen wat zij 'gevoerd onderwijs' noemen. Natuurlijk beschouwen ze hun wens als een verlangen naar vooruitgang - maar wat zoeken ze werkelijk? Ze willen alle vaste posities die in de godsdienstige strijd in het verleden bereikt zijn achter zich laten, de hele sfeer van levende godsvrucht verlaten, om zonder respect met het goddelijk gezag van het Woord van God om te gaan en alle pogingen om in de vreze des Heeren te wandelen af te doen als bijgeloof.

Er zijn ook mensen die weg zijn van wat zij een 'praktische prediking' noemen, waarmee zij een prediking bedoelen die niet leerstellig is - want zij willen niet graag voelen hoe onwetend zij zijn als het gaat om het goddelijke genadevoornemen. Dit is een prediking die ervan uitgaat dat allen christen zijn, die haar raadgevingen aan allen zonder onderscheid uitdeelt en die, als het gaat om alledaagse zorgen en de moeilijkheden van het leven, ertoe neigt om mensen in hun dagelijkse arbeid op te vrolijken met een troost die door het verstand in plaats van door de Heilige Schrift is ingegeven - een troost die niet stroomt uit de Springader des levenden waters, door de gekruisigde Christus.

Dit zijn de nieuwe manieren van preken - en als het zo doorgaat, zal de Paulinische prediking binnen afzienbare tijd niet meer gehoord worden van de Schotse kansels.

'Wij prediken Christus, de Gekruisigde'. Alleen gepaard aan de prediking van de gekruisigde Christus zal de levendmakende Geest komen om het leven te verwekken dat zich ontwikkelt in een nieuwe gehoorzaamheid. Alleen de leer van het kruis kan, indien

inwendig toegepast, de drijfveer zijn die de christen aanspoort om te wandelen in de wegen des Heeren.